

JOHN BEVERE

NAGRADA **ČASTI**

**Otključavanje sile
ove zaboravljene vrline**

Sadrži i *Nagrada časti*
DVD s materijalima

Dragi prijatelju,

Iako je čast gotovo istrijebljena vrlina u naše doba, njezin koncept i dalje ima moć da nas nadahne i pokrene. Divimo se i plješćemo časti koju gledamo u nekima od najboljim filmova svih vremena, ali kako nam to sve skupa može pomoći da primimo puninu Božjeg plana za svoje živote?

Čast sa sobom nosi veliku nagradu; nagradu koju ti Bog želi dati. Svježi uvid u taj naveliko zaboravljeni ideal dovest će te u poziciju da primiš sve ono što je Bog zamislio za tvoj život.

Kroz razumijevanje, prihvaćanje i praktično življenje časti otključat ćeš Božji vrijednosni sustav i približiti se Božjem srcu, koji je autor svega onoga što je časno.

Kreni u akciju, probudi veličinu u sebi!

S tobom sam,

John.

MessengerX.com

John Bevere
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

„Kad pročitate knjigu *Nagrada časti* nećete više dvojiti o tome koliko je Bogu izvanredno važna ova kvaliteta koja treba teći iz naših srca, ako smo kršćani.”

– Joyce Meyer, *autorica najprodavanijih knjiga i biblijski učitelj*

„Nakon što se pročita knjiga *Nagrada časti*, čovjek poželi iskazati čast samom autoru knjige, Johnu Bevereu, ne samo kao biblijskom učitelju s izvanrednim uvidom već i kao nadarenom piscu. John utvrđuje čast kao pitanje srca, vodi čitatelja na putovanje koje pokriva različita područja ljudskih odnosa, te inspirira svakog od nas da živi na način koji odražava važnost duhovnog načela, koje sobom donosi obilnu nagradu.”

– Brian Houston, *stariji pastor, Hillsong Church, Sydney, Australia*

„Kad sam prvi puta pročitao *Nagradu časti*, osjećao sam da sam upravo pročitao remek-djelo koje silno može utjecati na crkve, brakove, obitelji i poslove. To je ključ koji otključava promaknuće, naklonost i uspjeh ne samo u ovom životu, nego i u onom koji će doći.”

– Jentezen Franklin, *stariji pastor, Free Chapel*

NAGRADA ČÁSTI

JOHN BEVERE

NAGRADA ČASTI

Kako privući Božju naklonost i blagoslov

Honor's Reward, Serbian, Croatian and Bosnian, by John P. Bevere

© 2021 Messenger International

MessengerInternational.org

Originally published in English as *Honor's Reward*

ISBN 978-1-937558-22-2 (paperback edition)

ISBN 978-1-937558-23-9 (electronic edition)

Additional resources in Serbian, Croatian and Bosnian are available for free download and video streaming at **MessengerX.com** and on the **MessengerX app**

To contact the author : JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is

NOT FOR SALE

Printed in Serbia

Nagrada časti, John P. Bevere

© 2021 Messenger International

MessengerInternational.org

Prvotno objavljeno na engleskom jeziku kao *Honor's Reward*

ISBN 978-1-937558-22-2 (paperback edition)

ISBN 978-1-937558-23-9 (electronic edition)

Dodatni materijali na srpskom, hrvatskom i bosanskom jeziku dostupni su za besplatno preuzimanje i video streaming na **MessengerX.com** i na aplikaciji **MessengerX**

Ako se želite obratiti autoru: JohnBevere@ymail.com

Knjiga je dar službe Messenger International

i **NIJE NA PRODAJU.**

© 2022 Syloam za srpsko, hrvatsko i bosansko izdanje

Nakladnik: Syloam

Černyševského 11, 851 01 Bratislava

www.syloam.eu

Za nakladnika: Miroslav Fic

Urednik: Miroslav Fic

Prijevod: Zdenka Grgić

Lektura i korektura: Vera Mitrović

Prijelom: Syloam.eu

Tisak: 1909.Minerva

Naklada: 4000

ISBN: 978-80-99940-08-7

Ako nije drugačije naznačeno, svi biblijski citati uzeti su iz Biblije u izdanju Kršćanske sadašnjosti, Zagreb. Korišteno uz dopuštenje. Sva prava pridržana.

App Store is a trademark of Apple Inc., registered in the U.S. and other countries.

Google Play and the Google Play logo are trademarks of Google LLC.

Sadržaj

1. Nagrade čekaju na vas **1**
  2. Djelomična plaća i bez plaće **11**
  3. Potpuna plaća **21**
  4. Nema to veze s voditeljem **31**
  5. Autoritet **43**
  6. Okrutna vlast **59**
  7. Davanje časti državnim vođama **73**
  8. Iskazivanje časti društvenim voditeljima **91**
  9. Iskazivanje časti voditeljima u obitelji **103**
  10. Iskazivanje časti crkvenim starješinama **123**
  11. Dvostruka čast **141**
  12. Iskazivanje časti našim prijateljima **163**
  13. Iskazivanje časti onima koji su nam povjereni **179**
  14. Čast u domu – djeca **195**
  15. Čast u domu – žena **209**
  16. Iskazujte čast svima **223**
  17. Častiti Boga **231**
- Dodatak : *Spasenje dostupno svima* **249**

1

Nagrade čekaju na vas

Čast. Premda je ova vrлина gotovo iskorijenjena u dvadeset i prvom stoljeću, sam koncept još uvijek ima moć dirnuti nas. Na primjer čast prikazana u filmovima može izazvati suze posebno kad se radi o hrabrosti i žrtvi. Pogledajte najveće filmove svih vremena i naći ćete čast isprepletenu u njihovim pričama. Živo plješćemo njezinoj vrlini, ali gdje je čast u našoj svakodnevici? Našem je naraštaju postala strana pomisao da se čast može živjeti u svakodnevnom životu.

Želim vidjeti obnovljenu čast u Božjim kćerima i sinovima. Ona je ključ primanja od Boga, a upravo zbog toga neprijatelj naših duša čini sve kako bi uklonio istinsku snagu časti. Čast sa sobom nosi velike nagrade, nagrade koje Bog želi da imate. Ona ima moć da uvelike unaprijedi vaš život.

Upravo ste krenuli na putovanje koje će vas dovesti bliže Božjem srcu, autoru svega onoga što je vrijedno časti. Moja je molitva da ove otkrivene istine utječu na vaš život na dubok i praktičan način. Mnogi su naučili ovu lekciju tek u poznim godinama svog života. Zbog toga je apostol Ivan s hitnom napisao:

„Pazite sami na se, da ne izgubite što ste zaradili, već, naprotiv, da primite potpunu plaću!”

2 Ivanova 8

Ivan je bio star čovjek kad je pisao ove riječi, čovjek koji je iza sebe imao gotovo stoljeće života (*Clark's Commentary*, Abingdon Press (1977) – Accordance 6.6). On je svoj teško stečeni uvid podijelio s nama radi našeg dobra. Ivan je dospio na onaj položaj koji zauzimaju muškarci i žene koji su živjeli dug i dobar život. To je destinacija na koju se dospjelo vjerno hodajući u životnom pozivu, položaj sigurnosti i snage, nešto što nazivam 'pomazanje djeda ili bake'; kad ti ljudi govore, mudri slušaju.

Proteklih sam dvadeset i pet godina uživao u susretima s nekolicinom takvih muškaraca i žena. Ovo su veleposlanici koji su proživjeli život na dobar način i sada su dospjeli na mjesto s kojeg mogu znalački pogledati unatrag. Ovi su veterani razvili neka zajednička svojstva, a o trima ćemo ovdje raspravljati. Prvo, oni instinktivno točno prepoznaju samu srž stvari. Ne oklijevaju niti gube vrijeme na nevažne stvari. Drugo, oni kažu puno s vrlo malo riječi. Treće, riječi koje odabiru i govore imaju težinu. Njihov škrti govor ima veću težinu, nego iste riječi koje je izgovorio netko drugi, netko tko nije niti tako dobro niti tako dugo hodao stazama života. Nakon takve bih međuigre mjesecima razmišljao o jednoj ili dvije rečenice koje su ti mudri veterani izgovorili.

Stoga u svjetlu ovakvog razmišljanja možemo pretpostaviti da je Ivan ovim stihom mnogo toga rekao. Zapravo, godinama sam razmišljao o ovim inspirativnim riječima, a otkrivenje sadržano u njima nastavlja se povećavati. Stoga ispitajmo opomenu sadržanu u tom stihu.

Nemojte izgubiti svoju baštinu

On počinje: „Pazite sami na se...” Ivan opominje svakog od nas neka *pazimo, ispitamo i čuvamo sami sebe*. U njegovim se riječima osjeća hitnja, jer se ono što želi reći ne smije uzeti olako, već s velikom pažnjom.

Stoga im posvetimo posvemašnju pozornost kako ne bismo izgubili ono oko čega smo se trudili. Otrežnjava to ... možemo izgubiti ono što smo zaradili. Zamislite samo ratara koji se muči kako bi očistio svoje polje. Radi na dnevnoj žezi kako bi iz tla odstranio kamenje i panjeve, sve što bi moglo spriječiti tlo da donese rod. Jednom kad je očistio tlo, ore ga i usitnjava pripremajući ga za sjetvu. Kad je tlo zasijano, trudi se osigurati idealne uvjete za rast sjemena; gnoji, plijevi i zalijeva svoje sjeme. Biljke počinju nicati, a njegov se rad nastavlja tako što štiti svoje biljke od bolesti i oštećenja. I na kraju, nekoliko tjedana prije žetve, on je umoran i odustaje. Sve je, dakle, bilo uzaludno; izgubio je cjelokupnu žetvu zbog ovog posljednjeg nemara. Ili su možda prijetile oluje, vidio je upozorenje, ali nije postupao u skladu s njima, a ta ga je greška koštala propalog uroda. Kakav gubitak novca, vremena, rada i resursa, samo zato jer je oklijevao u odsudnom trenutku.

A što je s poslovnim čovjekom koji svoje poduzeće gradi godinama, a na kraju ga izgubi zbog nekoliko loših odluka? I to je ... vrlo tragično. U oba je ova slučaja korist od intenzivnog rada izgubljena u trenutku, uslijed pogrešnih odabira.

Stoga nas Pismo ponovno i ponovno ohrabruje da stvari dovedemo do kraja: „...ali tko *ustraje do konca...*” (Matej 10:22; 24:13; Marko 13:13), i opet: „Mi smo uistinu postali i jesmo sudionici Kristovi, samo ako nadu kakvu smo od početka imali čvrsto *sačuvamo do svršetka*” (Hebrejima 3:14), i opet: „Pobjedniku, vršiocu mojih djela *do kraja...*” (Otkrivenje 2:26, u svim navodima označio autor), a popis se nastavlja. Kršćanstvo

nije trka na kratke staze, već trka izdržljivosti. Stoga se ne računa kako smo započeli trku, već kako ćemo trku završili. A to kako ćemo je završiti određuju odluke koje donosimo, a ove pak oblikuju obrasci koje smo razvili tijekom putovanja.

Trenuci koji određuju život

Sjećam se događaja s jednim od naših sinova. On je želio nešto čemu ja nisam bio sklon. Znao je moje mišljenje, pa ipak sam osjećao kako je dovoljno odrastao da sam odluči; njegova je odluka bila konačna. Kako je vrijeme prolazilo, otkrio sam da je odlučio ići protivno mom savjetu. Kasnije smo sjeli i raspravili njegov odabir. Objasnio sam mu: „Odluka je bila tvoja, no želio bih da iz ovoga nešto naučiš.”

„Bio jednom mladi kralj Roboam. Nedugo nakon što je stupio na vlast, njegovi su ga podanici pitali: 'Tvoj nam je otac svojim zahtjevima učinio život vrlo teškim. Hoćeš li nam, molimo te, olakšati teret, a mi ćemo te radosno služiti.'

Mladi je kralj uputio narod da se vrati nakon nekoliko dana kako bi mu objavio svoju odluku. Savjetnici njegova oca rekoše mu: 'Budeš li sluga ovom narodu te udovoljiš njegovim potrebama i odgovoriš mu sa suosjećanjem, riješiš njegove probleme, on će za tebe učiniti sve što budeš zatražio' [1 Kraljeva 12: 7, *The Message*, slobodan prijevod].

Bio je to dobar i mudar savjet, no mladi ga je kralj odbacio odlučivši se posavjetovati sa svojim mladim prijateljima. Oni su mu odgovorili: 'Narodu koji ti reče: „Tvoj nam je otac svojim zahtjevima učinio život teškim, a ti nam ga olakšaj”, uzvрати ovako: „Moj je mali prst deblji od bedara moga oca. Ako mislite da vam je moj otac učinio život teškim, niste ništa vidjeli. Moj vas je otac šibao bičevima, a ja ću vas šibati lancima do krvi!’” [stihovi 10-11, *The Message*, slobodan prijevod]

Mladi je kralj Roboam poslušao savjet svojih prijatelja, naravno, s tragičnim posljedicama. Kraljevstvo, koje je njegov otac Salomon izgradio, bilo je podijeljeno, a deset se od ukupno dvanaest izraelskih plemena trajno odvojilo, jer je pet šestina kraljevstva bilo otrgnuto ispod njegove čelične šake. Njegova ga je loša odluka skupo stajala do kraja života.”

Tada sam rekao svome sinu: „Vratimo se malo unatrag. Vjerojatno su godinama princ Roboam i njegovi prijatelji prezirno odbijali savjet njegova oca Salomona, ili njegovih starješina. Možda su se smijuljili nad kaležima punim vina i tresli svojim glavama u tajnosti kraljevskih odaja nad savjetom koji su smatrali ludim i staromodnim. Isprazne su misli mogle ispunjavati Roboamov um: *„Bit ću miran dok sam princ, ali jednom kad postanem kralj neću slušati toga smiješnog starca.*” Skupo ga je koštalo ono što je odlučio dok je još bio princ - da ne sluša mudrost svojih starješina. Nije shvatio da je kocka bačena i da će jednoga dana biti lud misleći o sebi da je mudar. Kad je nastupio trenutak koji *određuje život*, nedostajao mu je obrazac nužan za zdravu prosudbu.”

Nastavio sam: „Svi mi imamo *trenutke koji određuju život*. Oni su poput otvorene knjige testova, a mi niti ne slutimo da smo na ispitu sve dok se isti ne okonča. Sine, ti si odlučio ne poslušati moga savjeta i ovoga te puta to nije stajalo ništa. No doći će dan kad će nastupiti trenutak koji određuje život. Ako si razvio obrazac slušanja mudrog savjeta, ti ćeš ga prirodno slijediti i biti bogato nagrađen.”

No krenimo dalje i pogledajmo još jedan primjer. Djeca Izraelova nisu razvila obrazac slušanja Božje riječi. Bog ih je izbavio iz ropstva, no oni su se neprestano žalili i bili neposlušni. Ponekad se činilo da ih je njihovo ponašanje malo koštalo, dok se drugi puta činilo kako ih nije koštalo ništa. Međutim obrazac se postepeno oblikovao. I konačno, nastupio je njihov trenutak koji

određuje život. Dvanaest je uhoda odaslano u Kanaan da provjere kakvu im je to zemlju Bog bio namijenio. Uhode su se vratile s plačljivim, negativnim izvještajem, a cjelokupna ih je zajednica slijedila i počela se žaliti, kao i ranije, no ovoga ih je puta to skupo stajalo. Oni nikada neće ući u Obećanu zemlju i lutat će do kraja svojih života. U trenu su izgubili sve oko čega su se toliko trudili. Njihov se gubitak nije mogao nadoknaditi. I premda su to mogli vidjeti, nikad to neće posjedovati, baš poput Roboama koji je izgubio deset plemena ne samo do kraja svog života nego i za naraštaje koji su došli nakon njega.

Ovdje je važna pouka i za stare i za mlade: nije dovoljno samo htjeti slušati Boga; potrebno je razumjeti Njegovo srce. Tek ćemo tada biti u stanju shvatiti mudrost iza Njegovih naredaba, a ne ih uzimati kao puke zakone. Mladi Roboam nikad nije razumio srce svoga oca kao niti srce svojih starješina. Stariji naraštaji Izraelaca nisu nikada razumjeli ono što Bog radi niti dobrotu Njegovog srca prema njima; stoga su sve izgubili.

A sada pogledajmo drugu stranu novčića. U cijelom Pismu postoje primjeri ljudi koji su razumjeli Božje srce i razvili obrasce donošenja mudrih odluka. Pa kad su oni iznenadni trenuci koji određuju život nastupili, oni su na njih ispravno odgovorili i bili bogato nagrađeni.

Najjednostavniji način da ne izgubimo ono oko čega smo se trudili razvijeni su obrasci stalnog i visokog vrednovanja Božjeg savjeta. Svakog smo dana suočeni s mogućnostima donošenja odluka. Doći će dan kad ćemo pogledati unatrag i prepoznati *sudbinske trenutke života*, no ukoliko smo razvili božanske obrasce nastaviti ćemo biti poslušni te ćemo kasnije primiti svoju nagradu.

Nagrade

To nas dovodi do slijedeće Ivanove misli, a da se lakše snađemo ponoviti ćemo cijeli stih: „Pazite sami na se, da ne izgubite što ste zaradili, već, naprotiv, *da primite potpunu plaću!*” Zapazite da je Bog *Onaj tko nagrađuje* (vidjeti Hebrejima 11:6). Ovo je istina koju moramo pohraniti duboko u našim srcima. Zapravo, On voli nagrađivati.

Kako je Bog sebe predstavio Abrahamu? „Poslije tih događaja Jahve uputi Abrahamu riječ u ukazanju: 'Ne boj se, Abrame, ja sam ti zaštita, *tvoja vrlo velika nagrada!*'” (Postanak 15:1, označio autor, slobodan prijevod)

Rekao je: „Ja sam ... *tvoja vrlo velika nagrada.*” Vau, kakav način predstavljanja. U Psalmu 19:9-11 odzvanja ovo: „Sve su naredbe Jahvine istinite i pravedne ... *velika je nagrada onomu tko ih vrši*” (AMP, označio autor). U Psalmu 57:3 čitamo: „Vapim Bogu višnjemu, Bogu koji mi čini dobro i *nagrađuje me* [koji provodi svoje nakane za mene i sigurno ih ostvaruje]!” (AMP, označio autor, slobodan prijevod)

Bog je Onaj tko nagrađuje, a On voli nagraditi Svoju djecu! Kao otac četvorice sinova otkrio sam dio ovog zadovoljstva. Volim gledati njihove oči kako blistaju od zahvalnosti i gledaju ispunjenje dok se sunčaju na zrakama svojih dobrih i nagrađenih odluka. Međutim, isto sam tako naučio da nije mudro nagraditi loše ponašanje. Nagrađivanjem onoga tko to ne zaslužuje ili nije zavrijedio, uništava se snaga poticaja, a poticaj je dobra stvar. Moji dečki znaju da ih ja volim, no tijekom su godina spoznali razliku između moje ljubavi i zadovoljstva. Bog duboko ljubi svakog od nas, i Njegova je ljubav savršena. Međutim to nužno ne znači da neće biti situacija u kojima neće biti zadovoljan s našim djelima ili odabirima. Bog nagrađuje one s kojima je zadovoljan, a to su oni koji su poslušni Njegovom savjetu.

Zapazite da Ivan kaže: „...da primite *potpunu plaću*.” I dok sam tako razmišljao, riječ *potpunu* iskočila je sa stranice. Mislio sam, *ako postoji potpuna plaća, onda postoji i djelomična plaća, pa čak je moguće ostati i bez plaće.* (Sjetite se, mi ovdje ne govorimo o spasenju, već o nagradama.) Što sam dalje razmišljao, zaključio sam da je Ivan mislio na dvije primjene. Prvo je Kristov sud. Pavao kaže: „Ipak smo puni pouzdanja, i više volimo otići iz ovoga tijela i vratiti se (u domovinu) ka Gospodinu” (2 Korinćanima 5:8).

Ovdje nam je odmah jasno kako se Pavao ne obraća cijelom čovječanstvu, jer kad je nevjernik izvan tijela on nije u Kristovoj prisutnosti, već prije u paklu. Ovo može zvučati prilično grubo, ali je istina. Isus nije došao na naš svijet da bi ga osudio, već upravo suprotno, da bi ga spasio. Svijet je već bio osuđen zbog Adama koji nas je prodao u vječnu smrt (vidjeti Ivan 3:17-18). Samo oni koji prime Isusa Krista potpuno predajući svoje živote Njemu, bit će u Njegovoj prisutnosti kad napuste svoja zemaljska tjelesa. Pavao se nastavlja obraćati vjernicima:

„Zato mu se uporno nastojimo svidjeti, bilo da ostajemo (u tijelu), bilo da odlazimo (iz njega), jer nam se svima treba pojaviti pred sudom Kristovim, da svaki primi što je zaslužio: nagradu ili kaznu, već prema tome što je za zemaljskog života činio”.

2 Korinćanima 5:9-10

Svaki će vjernik doći pred Kristov sud. Na taj će dan svatko od nas primiti prema onome što smo činili za vrijeme našeg kratkog boravka na zemlji. U Bibliji *The Today's English Version* stoji: „Svatko će od nas primiti ono što je zaslužio.” Neće se suditi našim grijesima jer je krv Isusa Krista otklonila vječnu kaznu koja pripada grijehu. Već ćemo prije biti nagrađeni ili ćemo trpjeti gubitak zbog onog što smo činili kao vjernici. Naša djela, riječi, misli, pa čak i naši motivi, bit će ispitani u svjetlu Njegove riječi. Kratkotrajne će stvari na kojima smo gradili svoje živote biti

uništene, što će za posljedicu imati gubitak, a vječne će stvari biti pročišćene za vječne nagrade (vidjeti 1 Korinćanima 3:14-15).

Raspon će se od pretrpljenog gubitka do nagrade kretati od toga da su sva naša djela uništena, a mi ipak spašeni, ali kao kroz vatru pa sve do visina na kojima vladamo zajedno s Isusom Kristom u vječnosti (vidjeti 1 Korinćanima 3:15; Otkrivenje 3:21). To je sigurno veliki raspon. Prvo je slika situacije „bez plaće”; posljednje je slika „potpune plaće”, a djelomična se nagrada nalazi na bilo kojem mjestu između te dvije točke.

Odluke se ovog suda nazivaju „vječnim presudama” (vidjeti Hebrejima 6:1-2), što znači da nikada više neće biti nikakvih izmjena, dopuna ili promjena u tim odlukama. Stoga se može zaključiti da ono što činimo s Kristovim križem određuje *gdje* ćemo provesti svoju vječnost; međutim, način na koji živimo nakon toga određuje *kako* ćemo je provesti.

Stoga je mudro marljivo istraživati što Pismo veli o vječnom sudu i nagradama. Ovo se znanje opisuje kao Kristovo temeljno učenje. U osnovnoj su školi postavili temelj vašem obrazovanju građevinskim blokovima poput čitanja, pisanja, matematike itd. Možete li zamisliti pohađanje srednje škole ili studiranje na fakultetu, a da ne znate čitati, pisati, zbrajati ili oduzimati? Bilo bi to nemoguće. Pa ipak previše vjernika pokušava izgraditi svoje kršćanske živote bez osnovnog znanja o Kristovom učenju. Ozbiljnost ove dileme navela me je da napišem knjigu *Odbrojavanje do vječnosti*, koja se detaljno bavi ovim pitanjima, te je, stoga, preporučujem čitati uz ovu poruku.

Ovaj život

Utvdili smo da božanski obrasci nose obećanje nagrade na Sudu, no njihovi nas blagoslovi dostižu i u ovom životu. Čitamo: „... pobožnost donosi potpunu korist, jer joj pripada obećanje života – života *sadašnjeg* i *budućeg*” (1 Timoteju 4:8, označio autor).

Naš Otac čezne za tim da nas nagradi i onda i sada ukoliko marimo za Njegov savjet. Rečeno nam je: „Pravedniku se plaća na zemlji” (Izreke 11:31, NASB). Ne samo na nebu, već i u ovom životu. I opet:

„Pravedni će ljudi biti nagrađeni dobrim stvarima” (Izreke 13:21, TEV). Jakov je jasan kad kaže: „Ne varajte se, ljubljena braćo moja: svaki dobar dar, svaki savršen poklon dolazi odozgo, od Stvoritelja zvijezda...” (Jakovljeva 1:16-17).

Dobro dolazi od Boga. Ne pripisujte Bogu ono što je štetno i opasno; On je onaj tko daje dobro. Božja je vruća želja da vas nagradi svojim dobrom sada i ovdje. Na njegovim nagradama nema uzvratnog udarca. Rečeno nam je: „Gospodnji blagoslov obogaćuje, i ne prati ga nikakva muka” (Izreke 10:22). I opet: „Čestit čovjek stječe bogatu nagradu” (Izreke 28:20, NLT). *Bogata je nagrada potpuna plaća.*

Nastavljajući razmišljati o riječima apostola Ivana, mislio sam: „*Ako postoji mogućnost potpune, nepotpune odnosno nikakve plaće u budućnosti, onda se to svakako može primijeniti i na naš sadašnji život.*” Istraživši Isusov život, to je postalo bjelodano. Dok je Isus hodao zemljom i sretao ljude, bilo je onih koji su primili djelomičnu plaću, onih koji nisu ništa primili, i onih koji su primili potpunu plaću. Stoga pogledajmo primjere za svaku od ovih kategorija i obratimo pozornost na obrasce koji se pojavljuju, obrasce koji ukazuju na put kojim On želi da idemo.

2

Djelomična plaća i bez plaće

Nazaret je željno očekivao obećano očitovanje Mesije; bili su naročito budni jer je bilo vrijeme kad se trebao pojaviti. Nisu bili poput današnjih kršćana, jer većina zna da se nalazimo u vremenima koja prethode Njegovom drugom dolasku. Isus je rekao da ćemo prepoznati vrijeme ili naraštaj, ali da nećemo znati u koji dan ili sat. Stoga nema razloga smatrati neobičnim što su Izraelci znali vrijeme Njegova prvog dolaska. Daniel je utvrdio vremenski okvir (Daniel 9:24-26), a dobri su poznavatelji Zakona rekli magima gdje će naći dijete Isusa (vidjeti Matej 2:4). Znali su da je vrijeme blizu, no jednom kad im je Mesija bio očitovan vidimo sasvim zbunjujuću reakciju:

„I nije ondje mogao učiniti nikakva čuda, osim što izliječi nekoliko bolesnika stavljajući ruke na njih.”

Marko 6:5 (označio autor)

Zapazite riječi „*nije* ondje mogao učiniti nikakva čuda.” Kad sam prije nekoliko godina čitao ovaj stih, zapanjio me taj izraz. Mislio sam: „Čekaj malo, pa ne kaže: 'Nije učinio nikakva čuda', već potpuno određeno navodi: 'Nije ondje mogao učiniti nikakva čuda.'” Da je rekao ono prvo, ne bih na to obratio pažnju, jer bi se radilo o Isusovoj volji. Međutim, „nije mogao učiniti” značilo je da ništa nije zadržavao; ne, Njega se sprečavalo. Ova je misao naglašena i objašnjena i u drugim prijevodima; tako u *Amplified Bible* stoji: „Nije bio u stanju činiti...”

Pitamo zašto Isus nije mogao činiti nikakva čuda u Nazaretu? Što ga je sprečavalo? U drugim je gradovima činio velika čudesa: slijepi su progledali, gluhi su pročuli, hromi su počeli hodati, mrtvi su ustajali u život. A to je tek samo uzorak onoga što je zabilježeno. Često se u evanđeljima govori da je iscjeljivao sve vrste bolesti i slabosti. Što je ovdje bilo drukčije? Zašto je u ovome gradu iscijeljena tek nekolicina? Naš se odgovor nalazi u riječima ljudi iz Nazareta navedenim u prethodnim stihovima:

„Odakle njemu ovo? Kakva li mu je mudrost dana? Kakva li čudesa čini svojom rukom? Zar nije ovo tesar, sin Marijin, a brat Jakovljevi, Josipovi, Judini i Šimunovi? Zar mu se sestre ne nalaze ovdje među nama?” Tako on postade kamen spoticanja za njih. Isus im reče: „Prorok je bez časti jedino u svom zavičaju, kod svoje rodbine i u svojoj kući.”

Marko 6:2-4 (označio autor)

Što je na stvari? Pogledajmo. Isus se vratio u grad u kojem je odrastao i pridružio se Božjem narodu okupljenom u subotu. Cijela se zajednica nalazila u sinagogi. Iznenada Isus ustaje i počinje čitati slijedeći odlomak: „Na meni je Duh Gospodnji jer me pomazao...” (Luka 4:18).

Mnoštvo okupljenih znalo je što slijedi – ovo su bile poznate riječi. Čuli su oni taj odlomak iz Izaije nebrojeno puta; bila je

to jedna od glavnih proročkih knjiga koja je govorila o dolasku Mesije. Nije to bilo ništa drugačije od onoga kad bi danas netko ustao i čitao 'Blaženstva' ili molitvu Očenaš; znali bismo što slijedi.

Isus je nastavio: „Poslao me da donesem Radosnu vijest siromasima, da navijestim oslobođenje zarobljenicima i vraćanje vida slijepcima, da oslobodim potlačene, da proglašim godinu milosti Gospodnje” (stihovi 18-20).

Na ovom su mjestu umovi građana postavljali samo jedno pitanje: zbog čega ovaj neuki mladić, njihov mještanin, čita ovaj dio Pisma umjesto nekog učenog rabina? Odjednom, bomba je bačena. On im, nakon što je smotao svitak, objavljuje: „Danas se ovo Pismo, koje ste čuli svojim ušima, ispunilo” (stih 21), da bi im zatim nastavio govoriti o velikim čudesima učinjenim u drugim gradovima, završavajući snažnom proročkom porukom.

Što? Misli li On to ozbiljno? Čuju li to oni dobro? Je li On doista rekao da je On onaj koga je Izaija navijestio? Kakva besmislica! Ludost! U krajnjoj su nevjerici ljudi počeli govoriti među sobom: „Taj Isus! Ma što On to radi? Što On to govori?“

Mogu zamisliti neku majku kako govori: „Ma to ne može biti! Pa On je išao u razred s mojim sinom!”

Zapanjena, druga dodaje: „Njegovi su moji susjedi. Igrao se s Benjaminom!”

Neki su drugi imali svježije uspomene: „Napravio nam je stol za kojim večeramo svaku večer! Izradio nam je stolice! On je stolarev sin. Što On zapravo misli kad kaže: 'Na meni je Duh Gospodnji', ma što si samo umišlja?”

Mi bismo danas mogli prigovarati: „Igrao je nogomet s mojim sinom!” ili „Išao je smojom kćeri na sat matematike!”

Oni su oblikovali svoju mentalnu sliku kako bi Mesija mogao doći temeljem svojeg razumijevanja Starog zavjeta. Evo još jednog poznatog odlomka iz Izaije:

„Jer, dijete nam se rodilo, sina dobismo; na plećima mu je vlast. ...Nadaleko vlast će mu se sterat', i miru neće biti kraja nad prijestoljem Davidovim, nad kraljevstvom njegovim: ... Od sada i do vijeka...”

Izaija 9:5-6

Ovi su građani očekivali velikog kralja, jednoga koji će biti i nadnaravno mudar i moćan osvajač. On bi ih brzo oslobodio od rimske vladavine i od njih stvorio narod kojem nema ravna. On bi ponovno uspostavio prijestolje Davidovo, te vladao zauvijek. No kad je Isus došao kao jedan od njih, onaj tko je išao s njima u školu, smijao se s njima na ulici, izrađivao namještaj, družio se s mafijašima (sakupljačima poreza) i bludnicama, nisu Ga prepoznali. Jednostavno to nisu mogli razumjeti. „Čekaj malo,” uzvikivali su i u sebi i na glas,”ovo nije način na koji Mesija treba doći!”

Ovi ljudi nisu razumjeli da se između izjave „Sina dobismo” i potpunog ostvarenja i očitovanja u naravnom: „Nadaleko vlast će mu se sterat', i miru neće biti kraja...” vremenski nalazi nekoliko tisuća godina.

Ovaj događaj, kao i mnogi drugi slični njemu kroz cijelo Pismo, otkrivaju istinu koju je teško razumjeti: *često nam Bog šalje ono što nam je potrebno u paketu koji ne želimo*. Zašto? Da bismo znali da je On Bog i da Ga ne možemo analizirati. Nije na nama da odgovore tražimo svojim umom; na nama je da tražimo Njega i Njegovu providnost u našim srcima. Pismo se ne može tumačiti temeljem našeg ograničenog mentalnog razumijevanja. Mora postojati dah Duha Božjega. Jedino On daje mudar savjet i pravilnu primjenu.

Oštra suprotnost

Dopustite mi dati vam još jedan primjer. I farizeji su očekivali da će Mesija biti moćni osvajač, junak koji će osloboditi Božji narod rimske vladavine. Ovi su vođe željno očekivali Njegov dolazak, vjerujući kako će biti suvladari u novom kraljevstvu uspostavljenom u Jeruzalemu. Pa kad je na scenu stupio Isus kao neuki čovjek iz Galileje, rugali su Mu se. Nije odgovarao njihovoj zamisli Mesije.

Jednom su prilikom farizeji, kao i mnogo puta prije, ispitivali Isusa i upitali Ga slijedeće: „Kad će doći kraljevstvo Božje?’ On im odgovori: ’Kraljevstvo Božje ne dolazi tako da se to može vidjeti; niti će se moći kazati. ’Evo ga ovdje’ ili ’eno ga ondje’ jer kraljevstvo je Božje među vama” (Luka 17:20-21).

I ovdje su se farizeji pozivali na Izaijino proročanstvo o Mesijinom zemaljskom kraljevstvu. Očekivali su Mesiju koji zadovoljava njihovo mentalno tumačenje Pisma, a nisu se oslanjali na vodstvo Duha Božjega. Boga nisu poznavali svojim srcima, već svojim rasuđivanjem.

A sad, kao suprotnost tome, pogledajmo jednog drugog čovjeka koji je isto tako čekao Mesiju. Zvao se Šimun. Lukino nam Evanđelje govori da je on bio

„...pravedan i pobožan i očekivao je utjehu Izraelovu. Imao je božansko nadahnuće. Njemu je *Duh Sveti* objavio da neće vidjeti smrti dok ne vidi Mesiju Gospodnjega. Potaknut od *Duha Svetoga* dođe u hram. Upravo kad su roditelji nosili Djetešce Isusa da izvrše na njemu propis Zakona, uze ga na ruke, dade hvalu Bogu i reče...”

Luka 2:25-28 (označio autor)

Ukratko, ono što je Šimun rekao nad Isusom bila je objava da je jednomjesečna beba Mesija. Ovdje imamo nešto vrlo zanimljivo.

Imamo čovjeka koji prepoznaje Mesiju kad je ovomu bilo tek mjesec dana, a opet Ga cijeli Nazaret nije prepoznao zajedno s farizejima koji su mu se rugali, kad Mu je bilo trideset i nešto godina, i kad je činio znakove i čudesa koje ni jedan čovjek prije Njega nije činio! Zašto? To je zato jer je Bog Duh; oni koji žele poznavati Njega i Njegove putove moraju to činiti po Njegovom Duhu koji otkriva istinu. Postoji ključna razlika između Šimuna i ovih drugih ljudi; to je istina koju ćemo uskoro otkriti. To će otkrivenje omogućiti da razumijemo zašto toliko mnogo njih ne primi svoju baštinu od Boga u punini.

Čast

Za početak, pogledajmo ponovno što je Isus izjavio o načinu na koji ga je Njegov rodni grad primio. Rekao je: „Prorok je bez časti jedino u svom zavičaju, kod svoje rodbine i u svojoj kući” (Marko 6:4, označio autor).

Ključna je riječ *čast*. Nisu Ga častili.

Grčka riječ za čast je *time* (izgovara se „*tee-mee*”). Puno sam vremena proveo proučavajući tu riječ, kao i riječi koje se na nju odnose. Provjerio sam brojne rječnike grčkog jezika, komentare i druge knjige koje se bave grčkim jezikom. Isto sam tako vodio ozbiljne razgovore s dvojicom ljudi, izvrsnim poznavateljima grčkog jezika; jedan živi u Grčkoj, a njegova obitelj daje već četvrti naraštaj službenika, a drugi je službenik koji živi u Velikoj Britaniji. Definicije, koje ću uskoro predstaviti, srž su cjelokupnog znanja koje sam primio od njih. Pojednostavljena i doslovna definicija riječi *time* (čast) je „cijeniti”. Kad s nekim Grkom razgovarate o riječi *time*, on pomisli na nešto vrijedno, *dragocjeno*, *teško* poput zlata. Razmislite o tome sigurno ne držite

zlatu u ladici namijenjenoj kojekakvim sitnicama i drangulijama; ne, vi mu odredite mjesto časti. Zatim tu su i druge definicije riječi 'čast' poput *poštovanje*, *štovanje*, *postupanje s naklonošću*, *uvažavanje*.

Ponekad je dobro, da bismo razumjeli riječ, pogledati riječ suprotnog značenja. Antonim riječi 'čast' je nepoštovanje. Grčka riječ je *atimia*. Neke od definicija te riječi su: *ne iskazivati poštovanje ili ne cijeniti; postupati kao s nečim običnim, prostim, ili kao sa slugom*. Kada s nekim Grkom razgovarate o nepoštovanju, on će pomisliti na nešto *obično, lagano, nešto što brzo nestaje poput pare*. Snažniji oblik riječi 'nepoštovanje' znači nešto sramotno, pa čak i ponižavajuće.

Proučavajući moje grčke rječnike i razne komentare, otkrio sam da se čast može očitovati u djelovanju, u riječi i misli. No svaka istinska čast proizlazi iz srca. Zbog toga Bog kaže: „Jer mi narod ovaj samo ustima pristupa, i *samo me usnama časti, a srce mu je daleko od mene*, i njegovo *štovanje* naučena ljudska uredba” (Izaija 29:13, označio autor) (u engleskom prijevodu umjesto riječi *štovanje* stoji 'njegov strah od Mene', op.prev.).

Zapazite da Bog kaže: „...njegov strah do Mene...”. Prava čast proizlazi iz srca koje se boji Boga. To je vrlo važno, a o tome ćemo raspravljati u jednom od slijedećih poglavlja.

Isus je rekao da mu ljudi u Nazaretu nisu iskazali štovanje. Njegovi Ga sugrađani nisu smatrali vrijednim i dragocjenim. Nisu Ga prepoznali kao Onoga kojega je Bog poslao k njima da bi ispunio Božju volju. Oni su ga radije gledali kao običnog čovjeka, lokalnog momka koji stoji pred njima. Zbog toga su primili samo djelomičnu plaću. Isus je bio spriječen učiniti bilo kakvo čudo. Ništa se značajno nije dogodilo; možda tek nekoliko iscijeljenih glavobolja, pokoji artritis ili par bolnih leđa.

Razmislite o tome. Isus – Sin Božji, Sin Čovječji, ispunjen Božjim Duhom bez mjere – poslan da iscijeli bolesne i sve koje đavao bijaše tlačio nije mogao ispuniti to poslanje, ne stoga što Bog ne bi želio iscijeliti sve u tome gradu, nego stoga jer su ga ograničili ne iskazujući mu štovanje. Smatrali su ga običnim, domaćim čovjekom. Stoga su primili vrlo malu, djelomičnu plaću (iscijeljeno je tek nekoliko bolesnika).

Situacija bez plaće

U evanđeljima nalazimo još jedan događaj kad se Isus nalazi u kući poučavajući mnoštvo učitelja i poznavatelja Pisma. Ovi su službenici došli iz svih gradova Galileje i Judeje samo da bi Ga čuli. Čitamo: „...A njega je snaga Gospodnja gonila da *ozdravlja*” (Luka 5:17, označio autor, u engleskom prijevodu stoji 'da *ih ozdravlja*', op. prev.).

Uočite riječ *ih* – ona bez imalo sumnje upućuje na one koji su bili prisutni. Dopustite mi kazati ovu istinu: Bog ne rasipa, nikada i ništa. O da, sjetite se samo ona oba slučaja kad je Isus nahranio četiri odnosno pet tisuća ljudi. On je tada, i to oba puta, dao jasne upute da se sakupi sve što je preostalo, tako da se ništa ne baci. Ono što bi mnogi od nas odbacili ili odložili u otpad, On je sakupio. Taj se isti obrazac *Božjeg ponašanja* može pratiti kroz *čitavo Pismo*. On nikada ništa ne baca.

Pa ako je, dakle, snaga Gospodnja bila prisutna da iscijeli farizeje i učitelje Zakona, to je značilo da je tamo bio barem jedan od *njih*, a vrlo vjerojatno i nekoliko *njih*, kojemu je trebalo iscjeljenje. A ovo govorim iz iskustva: skupite nekoliko stotina ljudi u jednoj prostoriji, pa ćete u grupi te veličine naći barem dvanaest ljudi, a mnogo puta i više njih, koji imaju neku vrstu bolesti. Božja je sila bila tamo da ih sve iscijeli, ali niti jedan od *njih* nije bio iscjeljen.

Kasnije, neki ljudi donose svoga uzetog prijatelja na nosilima. Nakon što nisu uspjeli ući na ulazna vrata jer je kuća bila krcata ljudima, pokušali su ući na drugi način. Nisu željeli odustati pa su krenuli na krov kuće, napravili otvor na krovu i spustili uzetoga u sredinu prostorije, pred Isusa. Zatim čitamo: „A on, videći vjeru njihovu, reče: 'Čovječe, oprošteni su ti grijesi.' Nato književnici i farizeji počеше premišljati i u sebi govoriti: 'Tko je ovaj što huli na Boga? Tko može opraštati grijeha, osim jedinoga Boga?'” (stih 20-21).

Zapazite da je Luka napisao kako su farizeji 'počeli premišljati i u sebi govoriti'. Kopajmo malo dublje. Jesu li ovi vođe šapćući razgovarali sa svojim prijateljima koji su im sjedili najbliže? Jesu li se okupili u malim skupinama i raspravljali o Isusovoj izjavi? Kako bismo to jasnije vidjeli pogledajmo Matejevo izvješće. On piše da oni „rekoše u sebi” (9:3, označio autor). Tako, vidimo da su ovi učitelji iskazali nepoštovanje prema Isusu samo u svojim mislima. Oni su govorili u sebi. Nisu na glas izricali sramotne, kritičke ili ponižavajuće riječi, protivili su se 'samo' u svojim mislima. Marko isto tako piše da su „*mislili u svojim srcima*” (2:6). Poslušajte što Isus kaže na njihove misli:

„On smjesta prozre svojim duhom da oni tako misle u svojim srcima, pa im rekne: 'Zašto tako mislite u srcima svojim? Što je lakše, uzetome reći: 'Opraštaju ti se grijesi', ili reći: 'Ustani, uzmi svoju postelju i hodaj!?' Ali neka znate da Sin Čovječji ima vlast opraštati grijeha na zemlji: 'Zapovijedam ti' – reče tada uzetome – 'ustani, uzmi postelju svoju i hajde kući svojoj!'“

Marko 2:8-11

Uzeti je odmah ustao, uzeo svoju postelju, te izišao iz kuće naočigled svih službenika. Biblija bilježi da su se svi ti propovjednici i učitelji „snebivali, slavili Boga i govorili: „Tako nešto još nigda ne vidjesmo!” (stih 12).

Dakle svi su bili zadivljeni, ali niti jedan nije bio iscijeljen! Nisu primili *nikakvu plaću* jer Isusa *nisu poštovali*, makar samo u mislima! U ovom se događaju ne radi o njihovom djelovanju, izgovorenim riječima, već o njihovim neizgovorenim mislima. Upamtite, čast ili poštovanje mogu se iskazati djelom, riječju ili mišlju, a prava čast proizlazi iz srca.

Mnogi su od ovih farizeja, učitelja Zakona i književnika već bili razvili obrazac nepoštovanja prema Isusu. Rugali su Mu se i omalovažavali Ga, te Ga mnogo puta pokušali javno izvrnuti sramoti. Zabilježeno je: „Književnici i farizeji držali Isusa na oku ... da bi ga imali za što optužiti” (Luka 6:7). Zatim čitamo: „Počeše tada na nj paziti i poslaše mu uhode. Ovi se pravili iskrenima, da ga uhvate u riječi...” (20:20). Ovo je tek nekoliko primjera između mnogih sličnih. Kao što možete vidjeti, ovi su ljudi otišli mnogo dalje od toga da nisu iskazali čast -do mjesta na kojem su prezirali Isusa.

Građani Nazareta nisu iskazali poštovanje pa su primili *djelomičnu plaću*. Farizeji su prezreli Isusa u mislima i ostali su *bez plaće*. A sada pogledajmo one koji su primili *potpunu plaću* i utvrdimo ima li to ikakve veze s načelom časti.

3

Potpuna plaća

Još na početku svoje službe, Isus je došao u Kafarnaum i odmah susreo rimskog časnika, stotnika da budemo precizni; ovaj ga moli da iscijeli njegovog uzetog slugu koji je vrlo patio. Isus se složio: „Doći ću, izliječit ću ga” (Matej 8:7).

Stotnik Mu odgovori: „Gospodine, *nisam dostojan* da uđeš pod krov moj...” (stih 8, označio autor).

Čekajte malo, „nisam dostojan”? Zar to ne govori *osvajач* onome koga je *pokorio*? Rim je okupirao Izrael. Pa zašto bi onda ovaj rimski časnik rekao židovskom stolaru: „Nisam dostojan da uđeš pod krov moj”? To bi bilo isto kao kad bi pukovnik američkih marinaca rekao iračkom vodoinstalateru: „Nisam dostojan da uđeš pod krov moj.” Vidite li kako je ovaj čovjek častio Isusa? Vidite, rimski je časnik znao tko je zapravo bio ovaj stolar. On se prema Isusu ponašao kao prema nekome tko je vrlo značajan i iskazao mu je dužno poštovanje. Ovaj vojnik nastavlja dalje i kaže: „..., nego samo reci riječ, i ozdravit će sluga moj. *Jer i ja*, koji sam podložnik, imam pod sobom vojnike i jednom kažem:

idi! – i ode; drugom: Dođi! – i dođe; a služi svome: Učini to! – i učini” (stih 8-9).

Raspravimo prvo o položaju ili rangu ovog časnika. Rimski se legija sastojala od šest tisuća vojnika i jednog zapovjednika. Unutar legije od šest tisuća vojnika bilo je šezdeset centurija koje su bile odgovorne zapovjedniku, dok je svaki stotnik imao stotinu vojnika pod sobom.

On objašnjava Isusu zbog čega ono što traži funkcionira. On je uživao poštovanje i poslušnost svojih vojnika zbog toga što je i sam iskazivao poštovanje svojem zapovjedniku tako što se podlagao njegovom autoritetu. On je, isto tako, uživao i u podršci svoga zapovjednika, kojeg je opet podržavao autoritet u Rimu. Kako bismo to pojednostavili možemo reći: „Ja *imam autoritet* zbog toga što iskazujem poštovanje prema svojoj zemlji i mojim nadređenima poštujući njihov autoritet. Stoga sve što trebam raditi je da kažem riječ i oni koji su ispod mene odmah izvršavaju sve moje naredbe.“

Zapazite kako je počeo rečenicu: „*Jer i ja.*” On je prepoznao Božji autoritet na Isusu, stoga je ovaj časnik znao da je Isus imao autoritet nevidljivog duhovnog svijeta na isti način kao što je on imao autoritet u svijetu vojske. Zato je razumio da je jednostavna zapovijed sve što je potrebno i bolest će morati poslušati. Za njega je to bilo isto kao i kad njegovi podređeni smjesta poslušaju njegovu zapovijed. Pogledajmo što je Isus odgovorio:

„Kad ću to Isus, zadivi se i reče onima koji su išli za njim:
 ’Zaista kažem vam, tolike vjere ne nađoh ni u koga u
 Izraelu!’”

Stih 10

Vidite li ovo? Isus objavljuje da ovaj rimski časnik ima više vjere od Ivana Krstitelja! Razmislite o tome. Ivan je Krstitelj pripadao

domu Izraelovom. Pođimo još dalje; ovaj je časnik imao više vjere od Isusove majke Marije. Isus je njegovu vjeru nazvao najvećom vjerom koju je susreo za preko trideset godina života u Izraelu ... a Isus nikada nije pretjerivao. Rimski je građanin i časnik rimske vojske koja je okupirala Izrael osvojio glavnu nagradu.

Ja sam čovjek vjere, a nadam se i vi isto tako, jer bez vjere nemoguće je ugoditi Bogu (vidjeti u Hebrejima 11:6). I kao što Pismo bilježi: „Prema tome, vjera dolazi od propovijedanja, a propovijedanje biva riječju Kristovom” (Rimljanima 10:17). Voljan sam kladiti se da je Ivan Krstitelj čuo daleko više stihova iz Pisma od ovog rimskog časnika, pa ipak je ovaj časnik imao više vjere. Isto bih tako mogao reći (i najvjerojatnije bih imao pravo) da su Marija, Isusova majka, dvanaestorica učenika i mnogi drugi u Izraelu s kojima se Isus sretao znali daleko više Riječ Božju od ovog rimskog časnika, pa ipak je on imao više vjere od svih njih zajedno. Što je to njegovu vjeru činilo tako velikom? Bio je to spoj časti koju je iskazao Isusu i razumijevanja autoriteta. (U Luki 17:5-10 stoji da vjera ne dolazi samo od slušanja Božje riječi, već se ona mora udružiti sa štovanjem i podložnošću autoritetu.)

Ovaj je čovjek primio *potpunu plaću* jer je iskazao čast i razumio autoritet. Njegovo poštovanje autoriteta otkrilo je temelj poštovanja koje je imao u svom srcu. Tako je u korijenu njegovog motiva bila čast.

Žena kojoj se ne može reći ne

U sedmom poglavlju Markovog evanđelja vidimo ženu Grkinju, Sirofeničanku po rođenju, koja moli Isusa za pomoć. Pismo veli da je ona uporno tražila od Isusa da njezinu kćerku oslobodi demona. To ukazuje da Isus nije odgovorio na njezin prvi zahtjev, ni drugi, pa čak ni na uzastopne molbe u više navrata. Vrlo je vjerojatno da je nije niti pogledao. Međutim, Ona je nastavljala sa svojom prošnjom. Bila je neumorna i na kraju joj on odgovara:

„On joj reče: 'Pusti da se najprije nasite djeca, jer nije pravo djeci oduzeti kruh i baciti ga psićima'" (stih 27).

No dobro, možete pitu rezati kako god hoćete, ali na kraju pita ostaje pita ... Isus ju je nazvao psetom! Drago mi je da ova žena nije bila Amerikanka. Da je kojim slučajem bila, čuo bi Isus što ga ide. Ona bi mu rekla: „Što! Ti me nazivaš psetom? Kakav si ti to službenik? Kako se usuđuješ tako me vrijeđati! Došla sam po pomoć, a ovako postupaš sa mnom? Pitanje je rase ... zar ne? Zato što sam grčkog porijekla, a ti si Židov, misliš da me imaš pravo nazvati psetom! To je skandal. Sjediš ovdje sa svojim osobljem i ignoriraš ženu u potrebi koja vapi zbog svoje kćeri. Gdje je ljubav o kojoj toliko propovijedaš? O, razumijem ja, ovdje nema publike koju bi trebalo zadiviti, samo ti i tvoje osoblje; to je tvoje pravo lice. Licemjeru jedan, dosta mi te je ... odlazim odavde.”

Okrenula bi se i otišla, a njezina kćerka ne bi bila iscijeljena.

Otišla bi, a ne bi dobila nikakvu plaću. Međutim ova se žena nije tako ponašala. Umjesto toga ona je odgovorila na njegovu izjavu i pozicionirala se da primi svoju plaću: „Da, gospodine! – odvrati mu ona – i psići ispod stola jedu dječje mrvice.’ Zbog te riječi – reče joj – hajde, izišao je zli duh iz tvoje kćeri” (stih 28-29).

Gotovo da mogu vidjeti Isusa kako se smije i trese glavom dok se divi vjeri ove žene poganke. Kako joj se može odbiti molba? Rekao joj je da je demon koji je mučio njenu kćer izašao, a majka je otišla kući k svojoj oslobođenoj kćeri!

Da je bila pasivna ili da se lako uvrijedila, bila bi izgubila svaku nadu da će primiti bilo kakvu plaću. Ona je znala tko je Isus i neprestano Mu je iskazivala čast, prvo svojom upornošću, a zatim time što nije psovala niti odustala čak i onda kad se činilo da su je uvrijedili ili ponizili. Zbog svoje je odlučnosti primila *potpunu plaću*.

Zanimljivo je primijetiti da su u oba ova primjera zadivljujuću vjeru imale osobe izvan Abrahamova saveza, pogani. Stotnik i žena Grkinja zadivili su Isusa svojom vjerom. Oni su jednostavno razumjeli načela koja su danas prečesto zaboravljena ... štovanje je teklo usred njihova očaja, i oboje su primili potpunu plaću.

Načelo časti

I kako budete čitali evanđelja, pronaći ćete i druge ljude koji su primili djelomičnu, potpunu plaću ili su ostali bez plaće. Svaki od tih događaja na jedinstven način prikazuje njihovo iskazivanje časti. Kod nekih se radi o očitom pomanjkanju dužnog poštovanja; kod drugih postoji srčano ili obilato štovanje; a kod nekih drugih očigledno je nepoštovanje s kojim se ophode prema Isusu. Ukoliko se iskazivanje časti ne vidi odmah u stihovima, obrazac ili načelo i dalje ostaju na snazi; duhovni je to zakon, jer Bog kaže:

„Jer ja častim one koji mene časte, a koji mene preziru, bit će osramoćeni.”

1 Samuelova 2:30

Štovanje je bitni ključ za primanje s neba. Volio bih gornji stih nazvati „načelom časti.” Onaj tko časti Boga primit će čast. Tako to funkcionira. Svatko tko je Isusu iskazao čast primio je od Boga u onoj mjeri u kojoj je čast iskazao. Razmislite o tome ... ne samo da su sluga i kćer bili iscijeljeni, nego mi i dan danas slavimo njihove odluke i vjeru!

Ovo je načelo naročito istaknuto upravo prije Pashe. Isus je boravio u kući Šimuna, gubavca, u Betaniji. I dok je tako sjedio za stolom, pristupila mu je žena noseći alabastrenu posudu punu skupocjene pomasti. Ta je pomast vrijedila iznos jednogodišnje plaće običnog radnika. Nakon što je suzama oprala Isusove noge i otrla ih svojom kosom, razbila je posudu i izlila pomast na Isusovu glavu.

Ona je Isusu iskazala štovanje pomazujući Ga obilato, ali se nisu svi radovali tom događaju: „Neki su se zbog toga ljutili i jedan drugom govorili: 'Čemu to rasipanje pomasti! Mogla se pomast prodati za više od trista denara te dati siromasima!' I mrmljali su na ženu” (Marko 14:4-5).

Na trenutak su njihove primjedbe zvučale tako razumno, i čak obzirno. Kako kršćani samo misle na siromašne ... pa ipak su propustili vidjeti veću sliku, nešto čime je taj trenutak odisao. Radilo se o prilici da se iskaže čast Bogu neba i zemlje tako što će se čast iskazati Njegovom Sinu, Isusu. Poslušajte Učiteljev oštar ukor:

„Pustite je! Zašto joj dosađujete? – reče Isus. – Ona je izvršila dobro i divno djelo na meni [vrijedno štovanja i plemenito]. Jer siromahe ćete uvijek imati sa sobom, i moći ćete im činiti dobro kad god htjednete; a mene nećete imati uvijek. Ona je učinila što je mogla: ... Zais ta, kažem vam, gdje se god bude – na svem svijetu – propovijedala Radosna vijest, kazat će se, njoj na uspomenu, i ovo što ona učini.”

Marko 14:6-9 (AMP)

Vau, jeste li čuli kakvo joj je štovanje On iskazao? Mnogi su činili velike stvari u Isusovo doba, no nitko nije bio pohvaljen na ovaj način, ili u toj mjeri. Isus je prorokovao da će njezino divno i dobro djelo, kao čin štovanja, biti objavljivano gdje god se bude propovijedala Radosna vijest, ne samo u njihovo vrijeme već u vrijeme brojnih naraštaja u budućnosti!

Njezina je želja bila iskazati čast Učitelju, no to izlivanje pomazanja pozicioniralo ju je da ona primi čast od Učitelja. Načelo će se časti uvijek primjenjivati; ono ostaje na snazi. Bog kaže: „Jer ja častim one koji mene časte, a koji mene preziru, bit će *osramoćeni*” (1 Samuelova 2:30, označio autor). Zapazite da oni koji Ga ne časte neće biti cijenjeni. Međutim, u Bibliji NIV

stoji riječ *omalovaženi* u značenju „osjećaj da netko nije vrijedan nečije pažnje ili poštovanja.” Bog smatra da oni koji Mu ne iskazuju štovanje nisu dostojni Njegove pažnje. A to onda znači da su i njihove potrebe i njihove molitve zanemarene.

Poslušajte što Isus veli: „...a tko mene primi, prima onoga koji mene posla” (Ivan 13:20). U kontekstu onog što Isus govori, primiti nekoga znači iskazati mu čast. Stoga On zapravo kaže: „Onaj tko mene časti, časti Oca koji Me je poslao.” To je razlog zbog kojeg nam jasno veli: „Tko ne poštuje Sina, ne poštuje ni Oca koji ga posla” (Ivan 5: 23).

Stoga su oni koji su častili Isusa zapravo častili Oca, a da toga nisu niti bili svjesni. Isus je rekao: „Ja ne uzimam slave od ljudi” (Ivan 5:41); u Njegovom je srcu i Njegovom umu sve to pripadalo Ocu. On još nije bio proslavljen. Jednom kad je bio proslavljen, Otac izdaje zapovijed o Sinu: „Neka mu se poklone svi anđeli Božji” (Hebrejima 1:6), i još „Prijestolje tvoje, Bože, postoji vječno, i žezlo je pravde žezlo tvog kraljevskog dostojanstva” (Hebrejima 1:8; vidjeti isto tako u Filipljanima 2:8-10). Jednom proslavljen, Isus zaslužuje štovanje poput Očevog.

No dok je hodao zemljom, Isus je živio i služio kao *Sin Čovječji*. U Filipljanima 2:6-7 u *Amplified Bible* stoji: „On, premda je suštinski bio jedno s Bogom i imao oblik koji ima Bog ... lišio Se [svih privilegija i dostojanstva koje mu pripada], kako bi preuzeo narav sluge (roba) i postao sličan ljudima, i bio rođen kao čovjek” (slobodan prijevod). Stoga je u svom srcu, kao Čovjek, svu danu Mu čast bez prestanka upućivao Ocu. Zbog toga je ljudima koje je iscijelio stalno govorio : „Pazite, nikomu to ne kazujte, već idite i pokažite se svećeniku te prinesite dar što ga propisa Mojsije – njima za svjedočanstvo” (Matej 8:4). Zatim ponovno čitamo: „...a Isus im poprijeti: 'Pazite da to nitko ne dozna!’” (Matej 9:30); a slične se izjave mogu naći u svim evanđeljima.

Dok je boravio ovdje na zemlji, Isus je bio zemaljska veza s Ocem; stoga je opipljivi način iskazivanja časti Ocu bio način na koji se odnosilo prema Njegovu Sinu. Zbog toga i nije bila ukorena ona bezimena žena koja je štovala Isusa svojom skupocjenom pomasti. On nikada nije korio one koji su Ga častili; već ih je radije hvalio što su uspostavili takvu vezu s Ocem. Spoznajte da On nije tražio svoju vlastitu čast; On je uspostavljao *načelo časti* za one kojima je bio poslan.

Tijek časti

Onoga tjedna kad je bio razapet, Isus je izrekao ovu duboku izjavu u vezi sa svojom službom i kako će se ona nastaviti nakon Njegovog odlaska:

„Kažem vam, sigurno me više nećete vidjeti dok ne dođe čas da reknete: 'Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje!'”

Luka 13:35 (NIV)

Ili drugim riječima: „Nećete me ponovno vidjeti sve dok ne budete prepoznavali one koje vam šaljem izjavljujući: 'Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje.'” I još: „Nećete me ponovno spoznati ili vidjeti sve dok ne budete *častili* one koji su poslani u Moje ime.” Zastanite na trenutak i razmislite o ovim riječima. Isus je rekao da će se očitovati kada mi blagoslivljamo ili častimo one koje On šalje. Zašto? Isus odgovara na to pitanje u drugom dijelu Pisma. Evo jedne izjave: „Zaista, zaista, kažem vam, tko primi (*časti*) onoga koga ja šaljem, mene prima (*časti*); a tko mene prima (*časti*), prima (*časti*) onoga koji mene posla” (Ivan 13:20, riječi u zagradama dodao autor).

U svjetlu toga, poslušajmo što Isus dalje govori u vezi s primjenom načela časti u svakodnevnom životu:

„Tko vas prima, mene prima; a tko mene prima, prima onoga koji me je poslao. Tko primi proroka jer je prorok, primit će proročku plaću. Tko primi pravednika jer je pravednik, primit će pravedničku plaću. Tko napoji jednog od ovih malenih samo čašom hladne vode jer je moj učenik, zaista, kažem vam, sigurno mu neće propasti plaća.”

Matej 10:40-42

Molim vas dopustite mi u gornjem tekstu zamijeniti riječi *primi* i *napoji* s riječju časti u skladu s kontekstom.

„Tko vas *časti*, mene *časti*; a tko mene *časti*, *časti* onoga koje me je poslao. Tko *časti* proroka jer je prorok, primit će proročku plaću. Tko *časti* pravednika jer je pravednik, primit će pravedničku plaću. Tko *časti* jednog od ovih malenih samo čašom hladne vode jer je moj učenik, zaista, kažem vam, sigurno mu neće propasti plaća.”

Kako bismo ispravno razumjeli, potrebno je u ovim stihovima podvući dvije osnovne stvari. Prvo, postoji struktura vlasti u kraljevstvu Božjem. Ona počinje teći od Oca i teče do Isusa, do onoga kojeg je Otac poslao i kome je predao svu vlast. Isus je nakon svog uskrsnuća izjavio: „Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska...”(Matej 28: 18). On je Glava crkve, a doći će dan kad će On ponovno predati kraljevstvo svome Ocu, jednom kad cjelokupna pobuna bude pod Njegovim nogama (vidjeti 1 Korinćanima 15: 24-26).

Odmah iza Njega, u poretku vlasti, dolazi „prorok”. Mislite na to kako se ovdje Isus obraća ljudima koji nisu imali Novi zavjet. Oni nisu poznavali našu terminologiju i naše načine; govorio im je u pojmovima koji su njima bili bliski.

Prorok je u Starom zavjetu imao ulogu Božjeg glasnogovornika (vidjeti u Izlasku 4:16; 7:1). U Hebrejima 1:1-2 to se još dalje

potvrđuje: „Bog koji je nekoć u mnogo navrata i na mnogo načina govorio ocima po prorocima, na kraju, to jest u ovo vrijeme, govorio nam je po Sinu...” A Novi zavjet neprestano govorio o tome kako je Isus, kad je ustao od mrtvih i bio uzdignut visoko „dao jedne kao apostole, druge kao proroke, jedne kao evanđeliste, druge kao pastire i učitelje...” (Efežanima 4:11).

Kad bi nam se Isus danas obraćao mogao bi reći nešto poput: „Onaj koji časti apostola jer je apostol primit će apostolsku plaću; onaj koji časti pastora jer je pastor, primit će pastorovu plaću” – isto vrijedi za proroke, evanđeliste, ili pak učitelje.

Međutim, u Mateju 10, Isus nastavlja dalje od davanja časti proroku (ili onima na položaju vodstva) pa ide sve do pravednika završavajući s „ovima malenima”. On ovdje obuhvaća sve razine autoriteta s kojima vjernici dolaze u dodir – one koji su iznad nas, one koji su nam ravni, te konačno one za koje skrbimo mi ili autoritet koji smo sami delegirali. Svako ljudsko biće spada u jednu od ovih kategorija.

Ovo nas dovodi do slijedeće važne točke. Ako častimo one iznad nas ... primamo plaću. Ako častimo one koji su nam ravni (naše ko lege) ... primamo plaću. I, na kraju, ako častimo one za koje mi skrbimo ili su pod našim autoritetom ... primamo, isto tako, plaću. Sjetite se naše parafraze: „Nećete me vidjeti dok ne budete *častili* one koje sam poslao u Moje ime.” Spojimo li sada to sa stihovima u Mateju, otkrit ćemo da svaka od ove tri razine donosi izvanrednu nagradu ravno s neba. Isto tako, ove će nagrade sobom nositi i veća otkrivenja o tome tko Isus jest. Na ovo ćemo se usredotočiti u preostalom dijelu knjige.

4

Nema to veze s voditeljem

Uprva smo tri poglavlja naveli veliki broj stihova kako bismo pokazali kakvu vitalnu ulogu ima davanje časti u primanju od Boga. Stoga brzo ponovimo da nas je apostol Ivan uputio neka marljivo živimo tako da primimo *punu plaću*. To što je napisao „punu plaću” govori nam da postoji i djelomična plaća kao i da se može ostati bez plaće. Vidjeli smo, kad smo promotrili Isusovu službu, da su neki primili punu plaću, neki samo djelomičnu, a bilo je i onih koji su ostali bez nje; a sve to samo zbog načina na koji su primali (častili) Isusa.

Isus je, netom prije svog odlaska, rekao: „Evo, ja odlazim i više me nećete vidjeti sve dok ne budete častili one koje vam budem slao u Svoje ime” (Luka 13:35, prepričao autor). Nadalje, On nam pokazuje da ćemo budemo li častili voditelja primiti plaću koju Bog daje kroz voditelja; isto se odnosi i na naše drugove te na kraju na one koji su pod našim autoritetom. Prvo ćemo se pozabaviti onima koji imaju autoritet, a onda ćemo u kasnijim poglavljima razmotriti i druge dvije razine.

Primjeri iz našeg vremena

Osobno poznajem službenike koji mnogo putuju i propovijedaju Evanđelje. Prvi mi na um pada bračni par, T.L. i Daisy Osborn. Imali smo, Lisa i ja, tu privilegiju da im služimo mnogo puta sredinom osamdesetih. U to sam vrijeme radio u crkvi koja je imala osam tisuća članova, a moj je zadatak bio biti domaćinom gostujućim govornicima. Osbornovi su gostovali kod nas u nekoliko navrata, tako da smo s njima proveli dosta vremena. Zbližili smo se i često pisali jedni drugima, razgovarali telefonom. T. L. mi je dva puta poslao pakete sa svojom odjećom; bili smo iste veličine. On je bio, i još je uvijek, jedan od mojih heroja vjere.

U to su vrijeme, T.L. i Daisy uveli milijune ljudi u spasenje. Nisu to postigli samo putem svoje TV-emisije već prije na svojim sastancima koje su održavali na otvorenom po cijelom svijetu. Većina ih se, naravno, dogodila u Africi. Svakom bi njihovom sastanku prisustvovalo od 50 000 do 250 000.

Na svakom bi od tih sastanaka nekoliko slijepaca progledalo. Ljudi koji bi došli potpuno slijepi odlazili bi kući obnovljenoga vida! No to je tek vrh ledenog brijega. Na stotine je gluhih ušiju pročulo; ljudi su bili iscjeljivani od neizlječivih bolesti; brojni su hromi ljudi kao i oni koje su na njihove sastanke donosili na nosilima odlazili hodajući i noseći pod rukom svoja nosila. Brat je Osborn napisao mnogo knjiga u kojima je dijelio o iscjeljenjima koja su se događala na njihovim sastancima na otvorenom, posebno u Africi.

Jedan od meni najdirljivijih događaja, koji su nam ispriповijedali, ticao se jedne žene koja je došla posjetiti Daisy za vrijeme stanke između sastanaka. U svojem je naručju nosila mrtvo dijete. Čitavo je dijete bilo zamotano u dekiću, čak i lice. Majka je predala dijete Daisy i zamolila je preko tumača da se pomoli za dijete kako bi oživjelo. Daisy je primila u ruke taj

zavežljaj i počela moliti jednostavnu molitvu. U trenu je osjetila kretanja i čula kašljanje i kihanje pod dekimom. Razmotala je dekicu, a u nju je gledao živi dječčić.

Daisy je zatim ponovno zamotala dječaka i predala ga njegovoj majci. Majka je podigla dekicu, pogledala njegovo lice i povikala od uzbuđenja.

To je zaintrigiralo Daisy. Pitala se zašto majka nije reagirala kad je čula da beba kašlje i kiše još dok je bila u Daisyinim rukama. Zbog čega je majka bila preplavljena radošću tek kad je podigla dekicu te vidjela lice svoga dječčića?

Stoga je Daisy preko tumača pitala majku zašto takva reakcija. Majka je odgovorila: „Moje je dijete rođeno samo s jednim okom. Umjesto oka imao je praznu duplju. Sada, kad sam ga pogledala, moje me je dijete gledalo s dva prekrasna oka!”

Ima toliko mnogo drugih predivnih priča o čudesima koja su se dogodila kroz njihovu službu, a sve u ime Isusa Krista, našeg uskrslog Spasitelja.

Jedan moj drugi prijatelj također održava velike sastanke u Africi, naročito u Etiopiji i Sudanu. I na njegove sastanke dolazi od 50 000 do 200 000 ljudi. I na njegovim sastancima gluhi pročaju, slijepi progledaju. Vidio je hrome kako hodaju, brojne bolesti iscijeljene, a tumore kako se smanjuju i nestaju.

Ovu čudesnu priču ispričao mi je prije nekoliko godina. U dijelu Afrike, gdje je održavao svoje sastanke, živio je čovjek poznat kao „čovjek majmun”. Bio je to čovjek pod takvim demonskim pritiskom da ga nitko nije mogao pripitomiti. Živio je gol u drveću i hodao po rukama koliko i po nogama. Ruke su mu bile pune žuljeva kao i stopala.

Njegovi su ga brižni mještani doveli na sastanak. Prijatelj mi je rekao: „John, propovijedao sam velikom mnoštvu kad sam odjednom ugledao čovjeka kako leti u vis – oko 2,5 metra – i zatim pada na zemlju. Nije se micao. Mislio sam da je mrtav. Slijedećeg se dana pojavio gore na podiju, obučen, u odijelu, da bi posvjedočio kako ga je Bog oslobodio; bio je to „čovjek majmun”.

Zatim mi je rekao kako zbog tog događaja na sastanke umjesto desetaka tisuća ljudi počelo dolaziti na stotine tisuća ljudi jer su svi čuli za „čovjeka majmuna”. Mnoštvo je ljudi željelo čuti Božju riječ koja oslobađa zarobljenike demonskih sila.

Mogao bih ispričati bezbrojne priče muškaraca i žena koji su vidjeli ovakva čudesa, posebno u Africi. No suština je u onome što se dogodi kad ti službenici dođu u Ameriku i ostale zapadnjačke narode; ista osoba, ista poruka, isto pomazanje, isti način služenja, pa ipak, tek nekoliko glavobolja, bolova u leđima ili nekoliko slučajeva iscjeljenja od artritisa na njihovima službama. Zašto? Radi se o časti! Ovim su mojim prijateljima, o kojima sam ovdje govorio, u nekim zemljama iskazivali izvanrednu čast. Tamo su ih primali kao muškarce i žene koje Bog šalje; odnosili su se prema njima kao prema osobama dostojnima kraljevske časti.

„Ti si čovjek Božji, zar ne?”

U nekoliko sam navrata služio u Africi, u zemljama poput Kenije, Zimbabvea, Angole i drugima. Često bih se osjećao nelagodno zbog izvanrednog načina na koji su me ugostili (nisam bio navikao na takve stvari). Tretirali su me kao kralja. Domaćini bi me smjestili u najbolje hotele, a znao sam da je to za njih bilo financijski zahtjevno. Ne bi mi dopustili da išta nosim, pa čak ni moju Bibliju. Poslužili bi me najboljom hranom, a njihovi bi mi najbolji ljudi služili.

Sjećam se kako sam se jednom, nakon što sam propovijedao ispred nekoliko tisuća ljudi, vratio u rashlađenu sobu (možda je tek nekolicina na tom sastanku vidjela klima uređaj). Prišla mi je žena okružena drugima koje su bile tu da služe i kleknula ispred mene s pognutom glavom, držeći veliku posudu za pranje ruku, dok je druga u rukama imala vrč kako bih oprao ruke. Nakon što sam oprao ruke, druga mi je žena prišla s ručnikom i obrisala mi ruke. Davali su mi svoje najbolje; tako su me častili.

Bilo mi je neugodno dok je ta žena klečala ispred mene. Mislio sam: „*Pa mogu si valjda sam oprati ruke; ne trebaš to činiti.*” A onda me je Duh Sveti upozorio: „Da se nisi usudio ni pomisliti odbiti ih. Pusti ih neka ti služe.”

Postoji razlika između iskazivanja časti i štovanja. Mi ćemo zauvijek štovati *jedino* našeg Boga, Gospodina i Kralja. Ali ćemo uvijek davati čast onima kojima čast pripada. To je ispravni protokol u kraljevstvu Božjem.

Sjećam se da sam devedesetih imao prigodu govoriti vodstvu poznate apostolske službe. Taj je čovjek imao oko pet milijuna ljudi u prekomorskim crkvama. Njegove se crkve nalaze u osamnaest različitih zemalja u Africi. Svake veljače on okupi svih šest tisuća pastora zajedno (pomoćni pastori nisu pozvani) te pozove voditelje iz Amerike i drugih kontinenata da dođu i govore njegovim pastorima. Bilo je to jedno od najsnažnijih pomazanja kojih se sjećam tijekom tog čitavog desetljeća. Doslovce sam propovijedao kao čovjek s druge planete. Prisutnost je Božja bila nezamisliva.

Između sastanaka sa mnom su postupali na isti način kao što sam već prije opisao. Nakon što je osoba otišla, voditelj me je pogledao i rekao: „Jesi li vidio osobu koja ti je ovo učinila? On je rukovoditelj CIA-e za cijelu zemlju.”

Bio sam šokiran. Došavši k sebi, promućao sam s nevjericom: „A učinio je ovo za mene?” Nisam mogao vjerovati da bi netko tako važan mogao služiti na tako jednostavan način. Ja bih trebao biti počašćen da sjedim u njegovoj blizini, a ne da on služi meni.

Ovaj mi je veliki apostol zatim uputio pogled pun značenja i rekao: „Ti si čovjek Božji, zar nisi?” Pomislio sam: „*Mi Amerikanci to jednostavno ne shvaćamo.*”

Kako je primljen glasnik

Putujem i služim Božju riječ već preko dvadeset godina. Neprestano uočavam da su mjesta na kojima je u razvijenim zemljama najlakše služiti (najveći odjek i čudesa; najlakše propovijedanje; najsnažnija Božja prisutnost), zapravo zatvori i vojne baze. Zašto? Jer tamo najčešće iskazuju čast i poštuju autoritet.

Sjećam se trenutka kad sam otkrio da to uistinu nema ništa sa mnom kao službenikom, već s načinom na koji me ljudi primaju. Imao sam na rasporedu propovijedati u crkvi u jugoistočnom dijelu Sjedinjenih Država. U tom se dijelu nalazi i zatvor najviše sigurnosti u kojem se tada nalazilo oko tisuću i pet stotina muškaraca. Pastor je crkve bio ujedno i pomoćnik zatvorskog kapelana. Upitao me bih li bio voljan propovijedati zatvorenicima u nedjelju ujutro. Njihova je služba počinjala u 8 sati ujutro, a ona u crkvi u 11 sati; imali smo dovoljno vremena za obje službe. Stoga sam rado pristao.

Tog je nedjeljnog jutra na službu došlo nekih stotinu zatvorenika. Slavljenje je bilo predivno; ljudi su pjevali cijelim svojim srcem. Zaboravio sam na to kako se nalazim u zatvoru najviše sigurnosti sve dok nisam upitao vođu slavljenja na koliko je godina osuđen. Imao je tako bistre oči i sjajno lice; mislio sam da će mi reći dvije ili tri godine.

Pogledao me je s velikim mirom i poniznošću te rekao: „Gospodine, meni su dosuđena 3 doživotna zatvora.” Nepotrebno je reći, bio sam šokiran. On se prema meni ponašao s najvećim poštovanjem. A to sam osjetio i kod svih drugih ljudi koji su bili na službi. Ovi su zatvorenici bili zadivljeni činjenicom da je jedan vanjski službenik bio voljan utrošiti svoje vrijeme i doći kako bi im govorio o Isusu. Čast koju su mi iskazali bila je izvanredna. Njihov me je prijem istinski učinio poniznim.

Čim sam toga jutra uzeo mikrofon, počeo sam propovijedati i učiti kao da sam s drugog planeta. Pomazanje je bilo tako snažno, energija tako velika, trčao sam okolo poput trenera koji svoj ragbi tim sprema za finalnu utakmicu prvenstva. Ljudi su oduševljeno klicali; bilo je to vrijeme nabijeno energijom!

Govorio sam oko sat vremena kad je Duh Sveti ispunio cijelu prostoriju; slijedećih su se sat i pol događale nevjerojatne stvari. Ljudi su bili spašeni, ispunjeni Duhom Svetim, iscijeljeni i pozvani u punovremenu službu.

Moj je pomoćnik, koji je putovao sa mnom, došao do mene na kraju službe, uzeo mikrofon te strastveno rekao dok su mu suze klizile niz obraze: „Da kojim slučajem živim ovdje, ovo bi bila moja crkva.” Prolomio se snažan poklič; ljudi su se silno radovali.

Iz zatvora smo otišli oko 10:30. Bili smo tako ispunjeni, pastor, moj pomoćnik i ja. Komentirali smo događaje, očekujući velike stvari na službi u crkvi ovog pastora. Rekao sam: „Nakon ovog što smo doživjeli, imat ćemo sjajnu službu.” Znao sam da bi slava koja je bila na nema mogla preplaviti cijelu službu čim stignemo u crkvu.

Nikad neću zaboraviti što se zatim dogodilo. Došao sam na službu i jedva sam mogao govoriti. Atmosfera je bila tako teška i depresivna da nisam mogao propovijedati. Mislio sam: „Čekaj

malo, prije manje od dva sata služio sam i govorio kao čovjek s drugog planeta. Što se događa?” Nisam to mogao razumjeti. Ništa nisam mogao učiniti; nisam se mogao raspiriti. Jednostavno sam se ukočio. Pomazanje nad mojim životom bilo je zaustavljeno. U to vrijeme nisam razumio načelo časti. Tek sam bio u postupku učenja. Sada želim da to svi znaju!

Hajdemo sada staviti točku na i u vezi onoga što se dogodilo u tom zatvoru. Prije šesnaest godina bio sam pozvan propovijedati u velikoj crkvi u gradu Omaha u državi Nebraska. Nisam znao kako će me primiti. Na prvoj sam službi otkrio da je čovjek koji radi za tonskim pultom, inače zaposlen u crkvi, bio čovjek koji je vodio slavljenje u zatvoru onog nedjeljnog jutra. U isti sam mah bio i zaprepašten i uzbuđen. Upitao sam ga: „Kako si izašao? Bio si osuđen na 3 doživotne kazne zatvora bez prava na pomilovanje.”

Objasnio mi je čudo njegovog puštanja na slobodu, ali nemamo dovoljno prostora za ispričati sve to. Međutim, pokazao mi je proročku riječ koja je došla kroz mene usred naše službe prije šesnaest godina. Služba se snimala tako da je mogao zapisati riječi koje sam izgovorio. Čitavo ih je vrijeme čuvao u svom dnevniku. Pružio mi je dnevnik i ja sam pročitao ono što sam mu bio rekao u zatvoru prije toliko godina. Rekao sam mu da ga je Bog pozvao u punovremenu službu u kraljevstvu Božjem, da je njegova služba, koju je vršio unutar četiri zatvorska zida, bila samo priprema za njegovu službu vani. To sam rekao prije nego li sam saznao na kakvu je kaznu bio osuđen. Sretan sam da to nisam znao dok sam služio; sigurno bi mi bilo teško izreći te riječi znajući na kakvu je tešku kaznu čovjek osuđen.

To samo pokazuje kako se Bog snažno pokretao na toj zatvorskoj službi, pa ipak sat kasnije, na službi u crkvi, atmosfera je bila tako teška, a ja sav ukočen. Jedva sam mogao propovijedati. Toga sam dana naučio da se ne radi o meni već o načinu na koji primaju mene kao onoga koga je Bog poslao. Zatvorenici su me

cijenili, iskazali mi čast i poštovali me. Članovi su crkve govorom svojih tijela govorili:

„Sve smo mi to već čuli. Bilo je tu mnogo gostujućih službenika; zar ćeš nam ti reći nešto novo?” Ogromna razlika u plodovima proizlazi iz samo jedne riječi – čast.

Iskazivanje časti kad si uvrijeđen

Dopustite mi pokazati vam u Pismu kako to zaista nema nikakve veze sa službenikom, već s načinom na koji se voditelj prima. Postojao je u Starom zavjetu čovjek koji se zvao Elkana. Imao je dvije žene, Anu i Peninu. (Zbilja mi je drago da to ne moramo imati danas; volim biti oženjen s jednom ženom).

Penina je imala djece, a Ana nije; bila je nerotkinja. U ona su vremena žene pokazivale svoju ljubav prema mužu tako da su im rađale djecu, posebno dječake. Zašto? Zato jer je bilo izvanredno važno nastaviti lozu muškarca.

Godinama je obitelj putovala u Šilo da bi prinijela žrtvu Jahvi. Broj se Peninine djece povećavao, dok Ana nije imala ni jedno dijete koje bi prinijela Jahvi. To je toliko žalostilo Anu, a da stvar bude gora Penina joj se rugala. Pismo bilježi: „Uz to joj je suparnica njezina zanovijetala, da je ponizi što joj Jahve ne bijaše dao od srca poroda” (1 Samuelova 1:6). Možete li zamisliti način na koji joj se Penina rugala: „Pa onda, curo, koja od nas voli našeg muža? Zar mu nisam ja rodila svu tu djecu. A ti, gdje su tebi djeca? Ti nisi žena; ti nisi čak ni pola žene. Je li to zato što te naš muž prezire u spavaonici? Zar ga ne privlačiš? Jasno je koga voli, mene.” I tako je to išlo bez kraja i konca.

Konačno, jedne je godine Ani dojadilo. Odlučila je otići u Šator sastanka i naći utjehu i Božjoj prisutnosti daleko od svoje progoniteljice. Bila je očajna te je molila plačući gorko pred Jahvom.

Ana je zborila iz dubine svoga srca; njene su se usne nečujno micale, ne izgovarajući riječi. Molila je Gospodina; ako otvori njezinu utrobu te rodi dijete, dat će ga da Mu služi čitavog života, zauvijek. U međuvremenu je Eli, vrhovni svećenik, sjedio u blizini i primijetio njezino ponašanje. Mislio je da je pijana te joj reče: „Dokle ćeš biti pijana? Otrijezni se od vina što je u tebi!” (vidjeti 1 Samuelova 1:13-14).

Sretan sam što Ana nije bila Amerikanka. Da je bila, dobio bi Eli svoje. Ona bi se, vjerojatno, naljutila, misleći: *„Kakav je ovo svećenik? Izlijevam svoje srce pred Jahvom, postim, a on me optužuje da sam pijana. Ma to ne može biti, moje me uši varaju. Nije on to rekao, ja sam si nešto umislila, zar ne? No on je to uistinu rekao. Kako okrutno, bezbožno, neosjetljivo. Kakav klipan. Zar je to veliki svećenik u Šatoru sastanka? Ovoga tipa treba otpustiti, otjerati, izbaciti iz službe!”*

Zatim bi mu ona rekla: „Jesi li ti to mene upravo nazvao pijanicom? Ja postim i molim, izlijevam svoje srce pred Jahvom jer imam potrebu u životu, a ti me optužuješ da sam se napila. Dakle, čak nisi u stanju prepoznati kad netko gorljivo traži Boga? Kakav si ti to svećenik, i naposljetku kakav je ovo hram? Reći ću ja to svom mužu i mi ćemo te otjerati odavde. Od sada idemo u hram na kraju ulice!”

Da je Ana tako učinila nikad ne bi primila svoju nagradu. Nikad ne bi imala dijete i vrlo vjerojatno imala bi gorčinu prema Bogu. Jednog bi dana umrla govoreći kako Bog ne uslišava molitve. *„Postila sam, žarko molila, ali Bog nije odgovorio.”* Međutim Ana nije tako učinila. Evo kako je ona odgovorila svome voditelju koji ju je uvrijedio: „Nisam pijana, gospodaru, nego sam velika nesretnica. Nisam pila ni vina ni opojna pića, nego izlijevam dušu svoju pred Jahvom. Ne sudi službenicu svoju kao ženu nevaljalu...” (1 Samuelova 1:15-16, AMP).

Kao što možete vidjeti, ona mu je iskazala veliko poštovanje. Prije svega naziva ga „svojim gospodarom”. Zatim samu sebe naziva „sluškinjom”. Ona mu se obraća s krajnjim poštovanjem. Iskazuje mu čast. Zatim joj Eli odgovara: „Pođi u miru! A Bog Izraelov neka ti ispuni molitvu kojom si ga molila” (stih 17, AMP).

U slijedeća je tri mjeseca Ana zatrudnjela, a druge je godine rodila dječaka Samuela. On je bio onaj tko je donio probuđenje u Izrael. Ono što je Ana željela i što je molila godinama, primila je kad je iskazala čast svećeniku koji ju je uvrijedio; onomu za kojeg je kasnije Bog rekao: „Neprestano sam ga upozoravao da dolazi osuda na njegovu obitelj, jer je znao da njegovi sinovi hule na Boga, a nije ih obuzdao. Zato sam se zakleo da grijesi Elija i njegovih sinova nikad neće biti oprosteni” (3:13-14 NLT, slobodan prijevod).

Sigurno ne biste željeli čuti Boga da ovako nešto kaže o vašoj obitelji. Neće se nikad oprostiti! Pa ipak je Ana primila od Boga nagradu iskazujući čast upravo tome čovjeku. To nije imalo nikakve veze s Elijem, već s načinom na koji je Ana primila čovjeka koji je imao autoritet nad njom. Ako iskazujemo čast onima koji su iznad nas, primamo nagradu koju nam Bog daje kroz položaj koji zauzimaju.

5

Autoritet

Prije nego li razmotrimo proročku ili voditeljsku plaću, moramo raspraviti značenje ili vrijednost autoriteta. Jednom kad u svojim srcima utvrdimo tu istinu, možemo iskreno i učinkovitije častiti one koji su iznad nas.

Sjetite se da riječ častiti znači „cijeniti, smatrati nešto vrijednim i dragocjenim.” Ako je objekt našeg poštovanja osoba koja ima autoritet, a to je predmet naših slijedećih nekoliko poglavlja, čast ima značenje poštovanja, pa čak i strahopoštovanja. *Webster Dictionary* (verzija iz 1828.) definira riječ *častiti* kao „poštovati, uvažavati; *vladati se smjerno i u podložnosti, te obavljati odgovarajuće dužnosti.*” Iz ove definicije vidimo da je podložnost autoritetu jedan vid iskazivanja istinske časti.

Kažemo li da poštujemo autoritet, ali nit se podlažemo niti slušamo, varamo sami sebe. Iskazati čast autoritetu znači podložiti se autoritetu; kad god nismo poslušni autoritetu, pokazujemo svoje nepoštovanje prema njemu. Sjetite se rimskog časnika. To je bio čovjek koji je prepoznao, priznao i poštovao autoritet; bilo je to dijelom njegova bića, duboko u njegovom srcu. Stoga je Isusu iskazao veliku čast i primio punu plaću.

Četiri područja autoriteta

U našem je društvu nije teško ne priznati ili ne iskazati čast delegiranom autoritetu u kraljevstvu Božjem, pogotovo ako to ne razumijemo. Naša srca moraju biti utvrđena u ovoj istini. Rečeno nam je:

„Neka se svatko pokorava višim vlastima, jer nema vlasti osim od Boga. I one koje postoje od Boga su uspostavljene. Zato onaj koji se suprotstavlja vlasti suprotstavlja se odredbi Božjoj.”

Rimljanima 13:1-2

Prvo, zapazite da ovo nije preporuka. Ovo nije savjet; to je zapovijed. Isto tako zapazite riječ ”svatko”. To znači da nema izuzetaka. Svi koji se pozivaju na ime Isus trebaju prigrliti ovu naredbu.

Koje su to „više vlasti”? U ovom tekstu Pavao misli na civilne ili državne vlasti. Međutim, ove se riječi opomene odnose ne samo na državne vođe već i na druga područja delegiranog autoriteta.

Novi zavjet govori o četiri područja delegiranog autoriteta: državni, crkveni, obiteljski i društveni. Kad govorimo o društvenom autoritetu mislimo na poslodavce, šefove, učitelje, trenere i tako dalje. Novi nam zavjet daje posebne upute u vezi svakog od tih područja; u većini slučajeva, savjet prelazi okvire i proteže se na sva područja delegiranog autoriteta.

Sjetite se, kad je govorio o primanju proroka jer je prorok, Isus je to povezao s pravednim čovjekom i na kraju s onima malenima. Kao što smo već prije rekli, iz ovoga se mogu vidjeti tri razine na kojima srećemo ljudska bića; one iznad nas, one ravne nama, i one koji su povjereni našem autoritetu. S obzirom na one iznad nas, premda govori o „proroku”, što se izravno odnosi na

crkvenu vlast, načela prelaze granice i protežu se na sva područja autoriteta. To potvrđuju slijedeći stihovi:

„Zato i poreze plaćate jer službenici koji vrše tu službu rade za Boga. Stoga platite svakomu ono što mu pripada: platite im osobne poreze i poreze na imovinu, *poštovanje i čast iskažite svima njima.*”

Rimljanima 13:6-7

(TEV, označio autor, slobodan prijevod)

Državne je vlasti imenovao Bog i one rade za Njega. Kad njima iskazujemo čast, mi zapravo častimo Boga koji ih je imenovao; Zauzvrat, Bog će častiti nas. To je načelo časti. U vezi s društvenim autoritetom, čitamo:

„Svi koji su pod jarmom ropstva neka smatraju svoje gospodare vrijedne svake *časti...*”

1 Timoteju 6:1 (ASV, označio autor)

To bi se danas moglo čitati: „Svi koji su zaposlenici u radnom odnosu neka smatraju svoje poslodavce ili šefove vrijedne svake časti.” I još: „Svi koji su studenti i učenici neka smatraju svoje učitelje ili profesore vrijedne svake časti.” Isto vrijedi za sve sportaše i njihove trenere ili druge odnose u kojima se jedna strana podlaže drugoj strani. U vezi s obiteljskim autoritetom, čitamo:

„*Poštuj* svoga oca i majku,” to je prva zapovijed popraćena obećanjem: „da ti dobro bude i da dugo živiš na zemlji!”

Efežanima 6:2-3 (označio autor)

Nagrada za čast koju smo iskazali našim roditeljima dolazi iza zapovijed. To ćemo dublje obraditi kasnije. I konačno, u vezi s crkvenim autoritetom, čitamo:

„Molimo vas, braćo, da poštuju one koji se trude među vama, koji upravljaju vama u Gospodinu, koji vas opominju. Imajte o njima visoko mišljenje i iskazujte im izvanrednu ljubav!”

1 Solunjanima 5:12-13

(NLT, označio autor, slobodan prijevod)

Ima više stihova za svako područje autoriteta, a njih ćemo navesti nešto kasnije. Stvar je u tome da nam Bog govori neka častimo svako područje delegiranog autoriteta, a čineći tako primjenjujemo načela časti. Primit ćemo plaću; djelomičnu ili potpunu ovisno o stupnju našeg vrednovanja autoriteta.

Kraljevstvo

Moramo imati na umu da je kraljevstvo Božje upravo to – kraljevstvo. Ono ima svoj poredak, red i delegirani autoritet. Govorim to već godinama, propovijedam Evanđelje po cijelome svijetu, na svim kontinentima (nisam bio jedino na Antarktiku), i utvrdio sam da je najteže govoriti o Božjim stvarima upravo ljudima na Zapadu. Zašto? Odgovor je jednostavan.

Mi smo ljudi koji načela kraljevstva nastoje razumjeti svojim demokratskim načinom mišljenja.

Kraljevstvo Božje nije demokracija. Ukoliko se prema Bogu odnosimo s takvim demokratskim načinom mišljenja nećemo se moći povezati s Njime. Nećemo imati zaštitu Njegovog autoriteta, te će nas biti lako zavesti na krivi put. Je li to razlog zbog kojeg je Isus rekao da će mnogi u našem naraštaju biti prevareni? Danas, više nego ikada prije, u našoj se kulturi ne poštuje autoritet; no daleko više uznemirava činjenica da se ne radi samo o društvu, nego i o vjernicima također. Moramo uvijek imati na umu da je svaki legitimni autoritet od Boga, te da mu je svrha štititi, opskrbljivati i osiguravati mir.

Ovaj je zapadnjački način mišljenja razlogom rascjepa u mnogim crkvama u Americi i što se mnogi ljudi odlučuju za sastanke u kućnim crkvama. Ovi vjernici ne žele biti pod vlašću koju je uspostavio sam Isus Krist. Mogli biste reći: „*Ali, Johnne, i kineska crkva djeluje u obliku kućnih crkvi.*” Da, to je istina. No oni su na to prisiljeni, jer se ne mogu javno sastajati. Međutim, imajte na umu da su vrlo organizirani i to u skladu s načelima iz Božje riječi. U kineskoj crkvi postoji jedna izvanredna struktura autoriteta. Ove su me godine pozvali da se sastanem s petoricom voditelja podzemne crkve u Kini. Ta su petorica ljudi odgovorna za nadgledanje desetaka milijuna života. Oni su starješine podzemne crkve. Njihova je organiziranost tako izvanredna da kad je naša služba poslala dvije stotine i pedeset tisuća knjiga za njihove crkve, svaka je knjiga došla na odredište u roku od nekoliko dana. Imaju strukturu koja se poklapa s biblijskim autoritetom.

Većina američkih kućnih crkvi nisu takve crkve. Njima nedostaje istinskog novozavjetnog upravljanja i odgovornosti. Zapazite da je Pavao u svojim poslanicama neprestano govorio ljudima poput apostola Tita i Timoteja da postave starješine u crkvama kojima ih šalje; ti su voditelji trebali popravljati, koriti, opominjati i izgrađivati crkve. Postojala je odgovornost utvrđena strukturom autoriteta koju je Isus postavio. Toga nema u kućnim crkvama u našoj zemlji. Ne, tu ćete prije naći mnoge povrijeđene ili uvrijeđene vjernike koji žive u zabludi glede crkvenog autoriteta. Oni pribjegavaju kućnim crkvama, jer žele živjeti život bez odgovornosti.

Moramo imati na umu da je Isus Onaj tko uspostavlja crkvu, a ne čovjek. Čitate li Djela apostolska vidjet ćete da su se vjernici sastajali i kao zajednica i po kućama. Dobro je sastajati se po kućama, ali naše vodstvo i odgovornost moraju dolaziti iz tijela lokalne crkve kojom upravljaju imenovane starješine.

Svaki legitimni autoritet dolazi od Boga

Vratimo se stihu iz poslanice Rimljanima; svatko se od nas mora pokoriti višim vlastima. Zašto? To je zato jer „nema vlasti osim od Boga” (13:1). Svaka legitimna vlast u svemiru vuče svoje porijeklo od prijestolja Božjeg. Ako ste uistinu rođeni od Duha Božjega, vi ćete prepoznati i poštovati autoritet. Zapravo, pokažite mi osobu koja ne poštuje autoritet i pokazat ću vam osobu koja nije dijete Božje. Nije važno je li osoba molila molitvu spasenja i svakog tjedna ide u crkvu. Osoba koja u svom srcu nema poštovanja za autoritet nije spašena. Mogli biste me pitati: „Johne, kako se usuđuješ reći nešto takvo?” Isus je rekao da ćemo prave vjernike prepoznati po njihovim plodovima, a ne po tome jesu li izrekli tekst molitve. Osoba koja istinski poznaje i ljubi Boga, osoba je koja prepoznaje Njegov autoritet, jer znati Boga znači znati njegov autoritet. Ne možete odvojiti Boga od Njegovog autoriteta.

Nadalje Pavao govori u poslanici Rimljanima: „...jer nema vlasti osim od Boga” (13:1). Vidite li ovdje kako on ne kaže da su vlasti izabrane ili postavljene od ljudi? Ne, sam Bog postavlja vlasti. Zapravo, engleska riječ *postavlja* u ovom stihu je prevedena grčka riječ *tasso* što znači „dodijeliti, odrediti, ili postaviti.” Dakle nema načina da bi ova riječ mogla imati „slučajna” značenja. To je izravno postavljanje. Budući da je Bog postavio sve vlasti, mi odbacujemo Autoritet koji stoji iza njih, opiremo se odredbi ili pravilu Božjem. Kad se opiremo Božjem delegiranom autoritetu, opiremo se samom Bogu. Zbog toga je apostol napisao: „...Zato onaj koji se suprotstavlja vlasti protivi se odredbi Božjoj” (13:2).

Sjećam se kad sam prvi puta postao svjestan ove istine. Bilo je to 1992. godine kad je za predsjednika Sjedinjenih Država bio izabran Bill Clinton. Gotovo sam tri dana bio deprimiran i ljut kad me je Duh Sveti presreo i rekao mi da nitko ne može doći na taj položaj, a da On to ne bi znao. Posljedica je toga otkrivenja u mom srcu bila da sam prestao kritizirati predsjednika Clintona, a počeo ga poštovati, moliti i zahvaljivati Bogu za njega. Bog nam

poručuje kroz apostola Pavla: „Tako, prije svega, molim da se upravljaju prošnje, molitve, zazivi, zahvaljivanja za sve ljude, za kraljeve i za sve koji su na višem položaju, da mogremo provoditi tih i miran život u punoj pobožnosti i dostojanstvu” (1 Timoteju 2:1-2).

Zapazite da živjeti u miru znači poštovati autoritet. To je jedna od nagrada koju Bog daje onima koji časte autoritet. Ako mi, kao vjernici, ne častimo one koji imaju autoritet, stvorit ćemo si probleme.

Postoje dvije vrste progonstva. Jednu sami sebi dosuđujemo, a drugu trpimo radi pravednosti. Pavao govori o obje; u vezi s prvom kaže: „Nema nikakve posebne vrline u tome ako prihvaćamo kaznu koju smo zaslužili” (1 Petrova 2:20, *The Message*, slobodan prijevod). Ili jednostavno, ako činimo što je krivo, bit ćemo za to kažnjeni. Ili još jednostavnije, ako vidite crveno i plavo trepćuće svjetlo u svom retrovizoru nakon što ste projurili kroz crveno na semaforu, nemojte za to kriviti đavla. Zašto? To je jedan od razloga zašto je Bog postavio vlasti: „Jer vlasti ne zastrašuju ljude koji čine dobro, već je se trebaju bojati oni koji čine zlo. Stoga čini ono što ti kaže i dobro ćeš proći” (Rimljanima 13:3, NLT, slobodan prijevod). Dakle, lako je izbjeći samodosuđenu kaznu; budi poslušan autoritetu i nećeš imati problema.

Druga je vrsta progonstva radi pravednosti. To se događa onda kad nas vlast kažnjava premda činimo ispravne stvari. Petar to kaže ovako: „Ali ako se s vama loše postupa kad dobro činite, a vi nastavite biti dobre sluge, to je ugodno kod Boga: Ta pozvani ste tako živjeti, nako kako je Krist živio” (1 Petrova 2:20-21, *The Message*, slobodan prijevod).

Kad se s nama loše postupa, a mi nastavljamo i dalje biti dobri radnici, studenti, građani, članovi crkve, itd., to je najuzvišenije davanje časti. Potrebno je imati straha Božjega u svojim srcima da bismo nastavili cijeniti one koji s nama loše postupaju.

Danas neki, umjesto da se pridržavaju ovih riječi, protestiraju: „Ja sam slobodan/slobodna, ja sam kršćanin/kršćanka, živim u slobodnoj zemlji i ne moram trpjeti ove gluposti!” O da, slobodni ste; no sjetite se što kaže Božja riječ: „Dakako, vi ste, braćo, k slobodi pozvani. Samo neka ta sloboda ne bude pobuda tijelu...“(Galaćanima 5:13). Pozvani smo živjeti život u kojem se prema nepoštenom postupanju odnosimo na ispravan način. Poslušajte što Petar dalje kaže:

„Ta na to ste i pozvani [to je nerazdjeljivo od vašeg poziva].
Jer je i Krist trpio za vas i ostavio vam [Svoj osobni]
primjer, tako da idete njegovim stopama“

1 Petrova 2:21 (AMP, slobodni prijevod)

Kakav je Isusov primjer? Njega su vlasti osudile da čini zlo onda kad je sve što je činio bilo samo dobro. Ovdje se postavlja drevno pitanje: Trebamo li se pokoriti, pa čak i iskazati čast bezbožnim vlastima, pogotovo kad loše postupaju s nama?

Bezbožna vlast?

Mnogi su mi protestirajući rekli: „Ali, Johne, poznajem neke vrlo grube, pa čak i zle autoritete. Zar ćeš mi reći da ih je Bog postavio? I još k tome, da im se trebam podložiti? Zar ne postoje izuzeci od toga?”

To je istina. Postoje mnogi autoriteti koji su zli, tiranski i nepravедni; ako ćemo pravo, Sveto ih je pismo prepuno. Imajmo na umu što nam Božja riječ govori. Ona nam kaže da je *sva vlast od Boga*, ali nam ne kaže da je *svaki autoritet bogobojazan*.

Bog je znao, kad je piscima Novog zavjeta naložio uputiti Njegovu djecu neka se podlože autoritetu, da će biti vlasti koje nisu bogobojazne. Zapravo, već je u Pismu bilo zabilježeno

mного bezbožnih autoriteta. Pogledajte samo faraona. On je okrutno postupao s Abrahamovim potomcima, narodom Božjeg saveza. Faraon ih je tlačio, tukao, čak ubijao njihovu djecu.

Otkuda faraonu njegov autoritet? Ako je suditi prema Pismu, Bog je rekao faraonu: „Podigoh te” (Izl 9:16, u hrvatskom prijevodu – *poštedio sam te*, op.prev). Pavao to potvrđuje u jednoj od svojih poslanica (vidjeti u Rimljanima 9:17), a istina se potvrđuje svjedočanstvom dvojice svjedoka (Ivan 8:17). Nema sumnje kako je Bog, a ne ljudi ili đavao, podigao i postavio faraona na njegov položaj vlasti. To je u skladu s izjavom: „...jer nema vlasti osim od Boga” (Rimljanima 13:1).

Pogledajmo sada Nabukodnozora, kralja Babilona. Taj je uništio Judu, opljačkao hram i gotove sve domove Božjeg naroda. Vladao je carstvom koje se protezalo na čitavi tada poznati svijet. Bio je tako neposlušan Božjim putovima da je za vrijeme svoje vladavine postao lud čovjek i bio izdvojen iz ljudskog društva. Boravio je s divljim zvijerima i pasao travu poput goveda; njegovo je tijelo natapala jutarnja rosa tako da mu je kosa narasla poput orlova perja, a nokti poput ptičjih pandži (vidjeti u knjizi o Danielu 4:33). No Bog jasno govori o tome čovjeku: „Evo šaljem po *slugu svojega* Nabukodonozora, kralja babilonskoga. On će postaviti prijestolje...” (Jeremija 43:10, označio autor). Bog ga je nazvao „svojim slugom” jer da ponovimo „vlasti koje postoje, od Boga su uspostavljene.”

A sada promotrimo kralja Šaula. Čuo sam mnoge službenike kako kažu: „Šaula su izabrali ljudi, a Davida je izabrao Bog.” Kriva je to pretpostavka koja se ne oslanja na ono što stoji u Božjoj riječi. Ovakve izjave dane iz neznanja mogu povrijediti Božji narod, jer govore kako neke legitimne autoritete mogu postaviti ljudi, a ne Bog. Posljedica je toga da ljudi ne iskazuju čast i ne pokoravaju se autoritetu, a time pozljeđuju sami sebe. Čujte što je sam Bog rekao o ovom nesigurnom, ludom i bezbožnom vođi: „Kajem se

što sam Šaula postavio za kralja: okrenuo se od mene i nije izvršio mojih zapovijedi...” (1 Samuelova 15:11).

Zapazite da je Bog rekao: „Postavio sam Šaula za kralja.” Nije ga narod postavio, već Bog. To je isto tako u skladu s izjavom o vlastima: „...a one koje postoje, od Boga su uspostavljene.”

David je jedina osoba u Bibliji za koju je Bog rekao da je „čovjek po Božjem srcu”. Bog ga je doveo pod Šaulov autoritet. Štoviše, to se dogodilo nakon što je Bog rekao kako žali što je Šaula postavio za kralja. Nije to bila slučajnost, već Božji plan.

U početku je Šaul postupao s Davidom ljubazno imajući naklonost za njega, sve dok je David služio svojoj svrsi. Jednom kad je Davida doživio kao prijatnju svojoj sigurnosti, Šaul, zbog svoje ljubomore, postaje nasilan i nastoji uništi Davida: David je primoran bježati kako bi spasio živu glavu.

Slijedećih će četrnaest godina David živjeti u pećinama, divljini, udaljenim krajevima, čak i u stranoj zemlji. Razmislite o tome. Od svoje šesnaeste pa do svoje tridesete godine David nije smio ići svojoj kući, čak ni u posjet. Bio je izgnan, odvojen od vlastite obitelji i svojih prijatelja. Nije se više mogao družiti sa svojim najboljim prijateljem, Jonatanom, jer bi ga to učinilo ranjivim zbog Šaulovih napada na njegov život. Sve što je David kao mladić volio: sigurnost, ugodnost, mjesta za uživanje i zabavu svoga djetinjstva, bilo mu je oduzeto tijekom četrnaest godina, a sve zbog vođe kojeg je Bog bio postavio iznad njega. Kako je Bog mogao učiniti takvo što čovjeku po svojem srcu?

Čak i nakon što je Gospodin rekao da žali što je postavio Šaula, David je svoga kralja i dalje častio i bio mu podložan. David je ponovno i ponovno dokazivao Šaulu svoju nevinost, a Šaul ga je ponovno i ponovno nastojao ubiti. Nakon nekoliko godina provedenih u progonstvu, Davidu se pružila prilika okončati

svu tu bijedu koju mu je donio njegov vođa. U pustinji En Gedi, stvorila se prilika da ubije Šaula. Kralj i njegovi ljudi nalazili su se u pećini razoružani, ne znajući da se David sa svojim, potpuno naoružanim, ljudima krije u dnu te iste pećine. Davida su njegovi momci poticali i nagovarali neka ubije Šaula, čak pogrešno navodeći Božju riječ: „Evo dana za koji ti je rekao Jahve: 'Ja ću predati tvoga neprijatelja u tvoje ruke, postupaj s njim kako ti se mili!'” (1 Samuelova 24: 5).

Ono što su mu stvarno govorili bilo je: „Davide, kralj Šaul je manijak, on uništava naš narod, poubijao je nevine obitelji i svećenike. Tebe je veliki prorok Samuel pomazao za slijedećeg kralja Izraela: Bog je tako rekao. No ne budeš li ti prvi ubio njega, on će ubiti tebe. To je samoobrana; nema suda koji bi te osudio!” Bili su to izvanredni argumenti, stoga nije trebalo spominjati ono očigledno: Šaulove su neutemeljene optužbe i napadi na Davida učinile njihove živote bijednima.

Pritisak nije uvjerio Davida, ali mu je dao ideju. On će jednom zauvijek dokazati svoju nevinost Šaulu tako što će odrezati skut njegova ogrtača. Ako bi se Šaulu moglo dokazati da ga je David mogao ubiti, a nije, Šaul se više ne bi morao bojati da će mu David oteti vlast, te bi ga prestao progoniti i nastojao ubiti.

Pismo nam veli da je Davida, nakon što je odrezao skut ogrtača svojeg vođe, zapekla savjest. Ponizio je svoga kralja. Kako je samo mogao učiniti nešto takvo? Odmah se povukao i oštro rekao svojim ljudima: „Ne govorite gluposti. Nećemo napasti Šaula. On je moj kralj, i molim Jahvu neka me očuva od toga da naštetim Njegovu izabranu kralju” (stihovi 6-7, CEV, slobodan prijevod).

Međutim kako je već ošteti kraljev ogrtač, David odlučuje stupiti naprijed i dokazati svoju nevinost. On iz daljine povika za svojim vođom:

„Zašto slušaš ljude koji ti govore da David snuje tebi propast? Gle, upravo u ovaj dan tvoje su oči mogle vidjeti da te Jahve predao danas u moje ruke u ovoj pećini. Rekoše mi da te ubijem, ali te pošteditelj i rekoše: Neću dići svoje ruke na svoga gospodara, jer je Jahvin pomazanik. O moj oče, pogledaj i vidi skut od tvoga plašta, a tebe nisam ubio; spoznaj i vidi da u mojoj ruci nema ni zlobe ni opacine. Ja nisam zgriješio protiv tebe, a ti vrebaš na moj život da mi ga uzmeš! Jahve neka sudi između mene i tebe, Jahve neka me osveti na tebi, ali se moja ruka neće dići na tebe.”

1 Samuelova 24:9-13

Ukoliko je ovdje bilo ikakvog razloga za osvetu, a bilo je, David je to prepustio Bogu. Sve što je David učinio bilo je iskazivanje časti Šaulu. Štoviše, čovjeka koji mu je život učinio tako bijednim nazvao je „moj oče”. Šaul, duboko dirnut Davidovom dobrotom, zaplaka i odgovori mu: „Pravedniji si od mene, jer ti si meni učinio dobro, a ja sam tebi učinio zlo” (stih 17). Zatim se Šaul udalji sa svojim ljudima.

Davidov najveći ispit časti

Sada, pošto mu je David dokazao svoju nevinost, mogli biste pomisliti kako će ga Šaul ostaviti na miru. S takvim okrutnim vođom nema šale. Nedugo nakon opisanog događaja, Šaul je čuo da se David krije na Hakilskom brdu. Ponovno Šaul diže tri tisuće najboljih izraelskih ratnika da uhvati i ubije Davida.

Možete li zamisliti Davidovo razočarenje? Nema dugo da je Šaulu dokazao svoju nevinost, a ovaj ga opet progoni i nastoji ubiti. Bio je to očigledni dokaz za ono što se David nadao da nije istina: njegov je vođa bio hladnokrvni ubojica. Moglo je to razbjesniti Davida. *Častio sam svoga voditelja poštedjevši mu život onda kad sam ga lako mogao ubiti u samoobrani; a evo kako mi uzvraća za čast koju sam mu iskazao?* Nakon toga bi mnogi rekli: „E sad ćeš

mi platiti za sve!” Nedugo zatim, David saznaje da je Jahve pustio na Šaulovu vojsku duboki san (vidjeti 1 Samuelova 26:12). Pita svoje ljude tko će poći s njime u Šaulov tabor. Naravno, savršeni dobrovoljac stupa naprijed, Abišaj, Joabov mlađi brat (bila su to braća žedna krvi).

Tako te noći, David i Abišaj dospješe u Šaulov tabor. Šaul je mirno spavao u sredini tabora, odmah do Abnera. Tada Abišaj reče Davidu: „Danas ti je Bog predao tvoga neprijatelja u tvoje ruke; zato sada dopusti da ga njegovim vlastitim kopljem pribodem za zemlju, jednim jedinim udarcem, drugoga mi neće trebati” (stih 8).

Mogu zamisliti Davida kako dvoji u sebi. Misli: *„Evo, ovoga trenutka mogu okončati svoju bijedu, i to ne samo moju, nego i mojih ljudi i našeg ljubljenog naroda. Ovdje je, pored mene, jedan od mojih sljedbenika koji mi je uvijek bio odan i koji traži od mene da učinim logičnu stvar, ne samo za mene, već za sve koji me slijede. Ovi vjerni ljudi žele vidjeti svoje obitelji. Zašto bih bio lojalan Šaulu, a ne svojim ljudima? Šaul mi je lagao. Ukrao je moj dobar glas govoreći narodu da sam izdajica. Zbog njega više nisam sin u kući svoga oca, niti građanin Izraela. Ukrao mi je ženu i dao je drugom čovjeku [vidjeti 1 Samuelova 25:44]. Oduzeo mi je sve što sam imao.”*

Abišaj, onaj isti Abišaj koji je svoj život posvetio Davidovu dobru, prekida njegove misli: „Davide, što to radiš? Zašto oklijevaš izdati zapovijed da izvršim kaznu na ovom monstrumu?”

Vidim kako Abišaj nastavlja: „Samo mi nemoj reći kako se skanjuješ to učiniti. Svoju si mu nevinost dokazao nebrojeno puta. Sjeti se špilje En Gedi: bio ti je predan u ruke, pa ipak si mu poštedio život. Ti si mu dokazao svoju neupitnu odanost, a on te i dalje nastoji ubiti. To je samoobrana. Nema suda koji će te za to osuditi.”

Još uvijek nema odgovora.

Sada već jasno vidim Abišaja kako gubi strpljenje: „Davide, tebe je veliki prorok Samuel pomazao za slijedećeg kralja u Izraelu. Ti si onaj koji trebaš osloboditi narod iz ruku zlog kralja. Zar se ne sjećaš kako je taj isti kralj hladnokrvno ubio osamdeset i pet svećenika u Nobu, njihove žene i djecu, samo zato što su nas nahranili s malo kruha [vidjeti 1 Samuelova 22] ? On je prljavi ubojica!”

Napokon je Abišaj bubnuo. „Davide, što misliš zašto je Jahve poslao dubok san na cijelu vojsku? Učinio je to da bi ti izbavio cijeli narod od ovog zlog kralja!”

David je razmotrio težinu savjeta svog odanog prijatelja. I premda logičan, kako samo može biti, nije bio u skladu s Božjim savjetom. Stoga David odbacuje Abišajevu riječi, kao uostalom i svoje misli o samoobrani, te ozbiljno naređuje: „Nemoj ga ubijati! Jer tko će dignuti ruku svoju na Jahvina pomazanika i ostati nekažnjen?” Još nastavi David: „Živoga mi Jahve, i udarit će ga Jahve, bilo da će mu doći njegov dan da umre, bilo da će otići u boj i poginuti. Ne dao mi Jahve da dignem ruku na onoga koga je Jahve postavio za kralja!” (1 Samuelova 26:9-11, TEV)

Zatim se David sa svojim slugom povlači iz tabora.

Zašto je Bog poslao dubok san na vojsku? Da bi kušao Davidovo srce. Da bi vidio hoće li David ostati čovjek po Božjem srcu ili će biti poput Šaula koji stvari uzima u svoje ruke. Hoće li poniziti Boga ponižavajući onoga koga je Bog postavio? Bio je to odlučujući trenutak u Davidovom životu.

No David je poštovao kralja, čak i onda kad je kralj činio sve kako bi ga ponizio. Nagrada će biti daleko veća nego što je David mogao i misliti. Jer pogledajmo što Bog kaže o ovom čovjeku koji je cijenio i poštovao svojeg okrutnog vladara:

„...nađoh Davida, slugu svoga, svetim ga uljem pomazah, da ruka moja svagda ostane s njime i moja mišica da ga krijepi. Neće ga nadmudriti dušmanin, niti oboriti sin bezakonja. Razbit ću pred njim protivnike njegove, pogubit ću mrzitelje njegove. Vjernost moja i dobrota bit će s njime ... Jednom se zakleh svetošću svojom: Davida prevariti neću: potomstvo će njegovo ostati do vijeka, prijestolje njegovo preda mnoom kao sunce, ostat će do vijeka kao mjesec, vjerni svjedok na nebu.”

Psalam 89:20-24, 35-37

David je gledao iza Šaulove okrutnosti, i vidio autoritet koji je bio nad njim. On je živio načelo časti; bude li častio onoga koga je Bog postavio iznad njega, tada će častiti samoga Boga. A bude li častio Boga, Bog će častiti njega. Vjerujem kako su prethodni stihovi pokazali kakvu je izvanrednu čast Bog iskazao Davidu. Uistinu, velika nagrada!

Nedugo nakon ovog događaja, Bog je presudio Šaulu; Filistejci su ga ubili u boju. Kad je David čuo vijest o njegovoj pogibiji napisao je pjesmu u kojoj izražava svoju ljubav za Šaula i Jonatana, da bi potom sve stanovnike Jude naučio da je pjevaju. Častio je svoga vođu čak i nakon što je ovaj bio osuđen.

Istražili smo tek nekoliko biblijskih primjera koji jasno pokazuju da je Bog, a ne čovjek ili čak demonska sila, Onaj tko postavlja ljude na položaj legitimnog autoriteta. Tijekom je čitave povijesti ljudskog roda Bog postavljao vođe neovisno o tome jesu li se ponašale dobro ili loše. Bog je imenovao njega ili nju iz određenih razloga, nikada slučajno. Dopustite mi, stoga ponoviti nepogrešivu riječ Božju: „...i one koje postoje (vlasti, op.prev), od Boga su uspostavljene.”

Kad se radi o okrutnom voditelju, bilo da se radi o njemu ili njoj, njegov ili njezin autoritet dolazi od Boga, premda okrutno

ponašanje od Boga ne dolazi. Za svoje će ponašanje, voditelj dati Bogu račun, a oni koji budu pod takvom upravom bit će kušani poput Davida. Budu li iskazivali čast, dobit će veliku nagradu.

Do sada smo vidjeli da je Bog onaj koji postavlja sve koji imaju autoritet. U slijedećem ćemo poglavlju nastaviti istraživati odgovor na pitanje trebamo li se podložiti autoritetu i onda kad je okrutan ili čak zao?

6

Okrutna vlast

U posljednjem smo poglavlju naučili iz Pisma da Bog postavlja sve legitimne vlasti, čak i one okrutne. Kako Bog može postaviti okrutne ljude na položaj vlasti? Odgovor je jednostavan: Bog uspostavlja autoritet, ali On nije tvorac okrutnosti. Čovjek je odgovoran za svoje okrutno ponašanje, a ne Bog. Sve vlasti su od Boga, ali nije svaka vlast božanska.

Vrijeme je da razmotrimo jedno drugo, isto tako, vrlo staro pitanje. Trebamo li se podložiti okrutnom autoritetu i onda kad on loše postupuje s nama? Odgovor se može iščitati iz Davidova života. Njegov primjer pokazuje kako je volja Božja za nas da se podložimo autoritetu, čak i onda kad taj nije bogobojan. No krenimo korak dalje i poslušajmo odgovor na licu mjesta. Obratimo se, stoga, apostolu Petru:

„Sluge (*radnici, studenti, građani, članovi crkve, itd.*), budite pokorni svojim gospodarima (*poslodavcima, šefovima, učiteljima, crkvenim starješinama, vlastima*) sa svim dužnim poštovanjem, ne samo dobrima i blagima nego i onima koji su mučne ćudi!”

1 Petrova 2:18 (riječi u zagradama dodao autor)

Divno je imati dobre i blage vođe; svakako, oni su važni za naš rast i razvoj. Međutim Petar ne misli samo na *dobre i blage*, već posebno navodi one *mučne ćudi*.

Zapazite da je rekao „sa strahom” (u engleskom prijevodu umjesto izraza „sa svim dužnim poštovanjem” stoji „sa strahom”, op.prev.). Sjetite se da prava čast potječe iz srca i da je izraz straha Božjega. Mi, Amerikanci, znamo reći vlastima: „Ako hoćeš da te poštujem i podredim ti se moraš zaslužiti moje poštovanje.” Međutim, prema proroku Izaiji strah Božji ne gleda očima niti sluša ušima; strah Božji prosuđuje u skladu s pravednim sudom (vidjeti Izaija 11:3). Stoga strah Božji u srcu osobe govori svojim voditelju:

„Svjestan sam autoriteta koji je na tebi i da on potječe od Boga. Stoga tebi već pripada moje poštovanje i čast. Ne trebaš ih zaslužiti.”

Još jednom obratite pozornost na Njegovu zapovijed: „...ne samo dobrima i blagima nego i onima koji su *mučne ćudi*.” Jednog sam dana razmišljajući o ovom stihu pomislio: „Čekaj malo, *mučne ćudi*? Možda su u Bibliji New King James Version pretjerali s ovom riječi. Idem vidjeti kako to glasi na grčkom.”

Prvi rječnik u kojem sam potražio riječ bio je Thayerov; otkrio sam da je grčka riječ za „mučne ćudi” *skolios*. Ovdje se riječ definira kao „pokvaren, izopačen, zao, nepravedan i tako dalje.” Gotovo sam poskočio: „Pa ovo je još gore!” Mislio sam: „U redu, možda su pogriješili; pogledat ću dalje.” Nadao sam se olakšanju. Zato sam se okrenuo W.E. Vinesu, još jednom stručnjaku za Novi zavjet na grčkom jeziku. On je ovu riječ definirao kao „tiranski ili nepravedni gospodari (voditelji).”

Nastavio sam sa svojim istraživanjem. Našao sam druge prijevode koji su još oštriji od prijevoda u Bibliji *New King James*

Version. U Bibliji *The New Century Version* stoji: „Ne samo onima koji su dobri i ljubazni, već isto tako onima koji su nepošteni.” U Bibliji *The Contemporary English Version* piše: „Tako činite, ne samo onima koji su ljubazni i pažljivi, već i onima koji su nesmiljeni.” U *The New American Standard Bible* stoji „nerazumni.”

Sada bismo mogli pitati: „Je li Bog osoba koja zlostavlja svoje dijete?” Ne, tisuću puta ne! On je najbolji tata u cijelom svemiru. On nije onaj tko samo ima ljubav, On jest Ljubav. Pa prođimo kroz to još jednom: moj nebeski Otac koji me ljubi, govori meni, Svome djetetu, da se podredim vođi koji je mučne ćudi, nesmiljen, pokvaren, izopačen, tiranski, nepravedan i nepošten? I ne samo da to traži od mene, već mi to zapovijeda? Postoje mnogi razlozi za to, no kad ih sve sažmemo u jednu izjavu, ona glasi: *radi moga dobra*.

Postoje tri nagrade za iskazivanje časti ovim voditeljima. Prvo, ukoliko se s nama postupa nepravedno, naša spremnost da poslušamo i podložimo se stavlja naš slučaj Bogu u ruke, a On sudi pravedno (vidjeti 1 Petrova 2:21-23). Ukoliko stvari uzmemo u svoje ruke, Bog se povlači, a mi smo ostavljeni sami sebi; jedno mjesto za prebivati. Na kraju ćemo ostati kratkih rukava, što se i najčešće događa. Moguće je da pobijedimo u bici, ali će u našem duhu ostati rana ili gorki korijen, a to neće biti kršćanski. Kasnije se iz toga može izroditi nevolja ili čak sramota.

Drugo, Petar kaže uzvratimo li na nepravedni postupak iskazivanjem časti ili blagoslovom, dogodit će se slijedeće: „Ne vraćajte zlo za zlo, ni uvredu za uvredu, već naprotiv blagoslivljajte (častite), jer ste na to pozvani da baštinite blagoslov!” (1 Petrova 3:9), NIV, riječ u zagradi dodao autor).

Pozvani smo da se s nepravednim postupanjem suočimo na ispravan način tako da iskazujemo čast (cijenimo, podlažemo se i blagoslivljamo) onima koji su prema nama neljubazni. Zašto

smo pozvani tako činiti? Kako bismo se pozicionirali za blagoslov (nagradu). Zato postupa li se s vama nepravedno, a posebno čini li to netko s autoritetom, budite vrlo uzbuđeni jer ste se upravo pozicionirali za primanje nagrade!

Nagrada promaknuća

Želio bih podijeliti s vama priču koju sam napisao u jednoj knjižici. To je školski primjer toga kako nas Bog pripravlja za nagradu kad iskazujemo čast onima koji nepravedno postupaju s nama.

Al Brice je pastor i moj prijatelj. Prije nekoliko godina bio je pastor crkve u Dallasu gdje je propovijedao jednog nedjeljnog jutra iz 1 Petrove. Kad je Al završio s propovijedi, pristupio mu je član crkve (nazvat ću ga Brian) da mu postavi jedno goruće pitanje: „Pastore Brice, ja sam mlađi voditelj u velikom osiguravajućem društvu. Godinama sam naporno radio i bio sam prvi na redu za imenovanje za potpredsjednika društva. Sve su moje kolege znale da sam zaslužio promaknuće. Stvarno sam zaslužio taj posao. No kad je mjesto postalo slobodno, na njega su imenovali drugu osobu.”

„Zbog čega se to dogodilo?” pitao je Al.

„Zato što je onaj drugi čovjek bijelac, a ja sam crnac. Pastore, to je diskriminacija. Vjerujem da bih to mogao dokazati. Zapravo, spremam se idućeg tjedna poduzeti neke pravne korake. No čuo sam poruku koju ste propovijedali i potpuno sam zbunjen!”

Pastor Brice pogledao je Briana i rekao: „Želiš li to učiniti na Božji ili na svoj način?”

Brian je bez oklijevanja odgovorio: „Pastore, ljubim Gospodina svim svojim srcem. Želim to učiniti na Njegov način; zbog toga sam i došao k vama. Biste li se, molim vas, pomolili sa mnom?”

Al je na to rekao: „Da.” Pognuli su svoje glave i cijeli slučaj predali u ruke Bogu Ocu koji sudi pravo.

Slijedećeg je jutra Brian otišao na posao s nakanom da bude prvi koji će pozdraviti novog potpredsjednika. Krenuo je u ured toga čovjeka, ispružio ruku i s velikim osmijehom na licu rekao: „Želio bih vam čestitati na promaknuću i želim da znate kako ćete u meni imati svog najbolje suradnika.” Možete samo zamisliti kako se neugodno morao osjećati čovjek, jer je i sam naravno znao, da je promaknuće trebao dobiti netko drugi. Da se stvari nisu odvijale onako kako su se odvijale, Brian bi sada bio *njegov* šef i sjedio na njegovom mjestu.

Prošlo je nekoliko tjedana, a ništa se nije dogodilo. Morate to razumjeti – jer to je čest slučaj. Božji sud ili oslobođenje dolaze, ali obično kasnije nego mi to želimo! No Brian nije stalno mislio o nepravdi koja mu je učinjena. Ne, on je odabrao put časti. I nastavio je svoje dužnosti obavljati vrlo kvalitetno.

Jednog su dana nazvali Briana iz suparničkog društva; bilo je to izvanredno veliko osiguravajuće društvo koje je imalo podružnicu u Dallasu. Čovjek je, s druge strane linije, rekao slijedeće: „Promatrali smo vaš rad sa zajedničkim klijentima. Vrlo smo impresionirani. Biste li bili zainteresirani doći i raditi za nas?”

Brianu nije trebalo dugo da bi odgovorio: „Ne, nisam zainteresiran. Ne želim mijenjati poslove. U ovom društvu radim već dugi niz godina, ostvarujem velike pogodnosti te imam solidnu klijentelu. Moji me klijenti, kao i moje kolege, dobro poznaju, ne samo moju reputaciju, već i moj karakter. Dobro mi je. Ne, ne želim ništa mijenjati. Hvala vam, nisam zainteresiran.”

No čovjek je s druge strane bio uporan: „Molim vas, sastanite se s nama za ručkom tako da možemo razgovarati. Kakvo je zlo u tome?”

Brian je pokušao biti još odrješitiji: „Kažem vam, samo gubite vrijeme. Nisam zainteresiran.”

Činilo se kao da čovjek slabo čuje: „Ma, dajte, molim vas! Pa radi se samo o jednom ručku?”

Naposljetku je Brian, gotovo frustriran, rekao: „No dobro. Vidimo se.”

Vrijeme je bilo dogovoreno i dan za ručak je stigao. Brian je izmijenio pozdrave s ljudima, pa su naručili jelo. Zatim je jedan je od šefova u tom velikom osiguravajućem društvu rekao: „Briane, promatramo vas već duže vrijeme i zadivljeni smo načinom na koji obavljate svoj posao. Naši nam ljudi govore: 'Voljeli bismo raditi s njime.'”

Brian je zatresao glavom: „Pa već sam vam rekao preko telefona. Gubite svoje vrijeme. Ne želim mijenjati poslove. Volim stabilnost. Imam izvrsne pogodnosti. Toliko sam toga uložio u svoje društvo. Jednostavno ne želim sada otići.”

„U redu Briane, čujemo vas. No željeli bismo da učinite slijedeće. Vratite se kući i razgovarajte sa svojom ženom. Onda nam vas dvoje dođite s iznosom plaće koju želite da vam platimo. Nakon toga, sastanimo se i razgovarajmo ponovno za tjedan dana”

Brian je, gotovo protiv volje, uzdahnuo i rekao: „Onda, dogovoreno.”

Otišao je kući. Brian zapravo ništa od ovoga nije shvaćao ozbiljno. Nije o tome niti razgovarao sa svojom ženom sve do večeri uoči slijedećeg ručka. Odmarajući se tako zajedno sa svojom ženom konačno joj je rekao: „Stvarno ne želim mijenjati poslove. Oni žele da napišemo iznos plaće. Sve me to umara: evo

što ću učiniti. Držat ću ih za riječ i napisat ću iznos tri puta veći od onoga što sada primam! Ismijat će me i ispratiti iz restorana, vidjet ćeš, rasprava će vrlo brzo završiti.”

Napisao je kratko pismo i naveo iznos plaće tri puta veći od njegove tadašnje plaće. Imajte na umu da je on u svojem društvu zauzimao vrlo visok položaj. Činilo se da je broj koji je napisao bio stvarno apsurdan.

Slijedećeg je dana Brian otišao na ručak. Nakon što su naručili jelo, direktor je osiguravajućeg društva upitao je li napisao prijedlog plaće.

„Da,” rekao je Brian. Posegnuo je rukom u unutrašnji džep svoga sakoa kako bi izvukao pismo, kad ga je drugi čovjek zaustavio: „Ne, ne. Stvarno ne želimo znati koliko ste tražili da vas platimo. Prvo bismo vam željeli pokazati našu ponudu!”

Čovjek mu je gurnuo pismo preko stola. Brian ga je uzeo, te se nakon što je pročitao nekoliko redaka gotovo onesvijestio. Iznos koji su mu nudili bio je *četiri puta* veći od onoga što je tada zarađivao! Brian je bio toliko iznenađen da nije znao što bi rekao. Jednostavno je sjedio i buljio u pismo. Međutim, ljudi koji su sjedili s njim za stolom pogrešno su protumačili njegovu šutnju misleći da mu nisu dovoljno ponudili. Stoga su povećali svoju ponudu i dodali i druge pogodnosti!

Konačno je Brian došao k sebi i rekao: „Gospodo, ja sam kršćanin. Rado bih otišao kući i pomolio se zajedno sa svojom ženom u vezi s vašom ponudom. Javit ću vam se.”

„Naravno, uzmite si vremena,” rekli su mu.

Brian je otišao kući i sve ispričao svojoj ženi. Oboje su se pomolili, a Duh je Božji progovorio njima oboma. Poruka je bila slijedeća:

„Sine, ti si stavio svoj slučaj u moje ruke, i ja sam te osvetio. Ovo je moje promaknuće. Uzmi ga!”

Sada, godinama nakon toga, Brian više ne živi u Dallasu. Postao je direktor tog ogromnog osiguravajućeg društva i sjedi u njegovom sjedištu u Virginiji. Štoviše, ovo društvo istiskuje društvo u kojem je Brian radio onda kad su se onako loše ponijeli prema njemu i nisu mu dali promaknuće koje je bio zaslužio.

Pa što ćemo iz ovoga zaključiti? Naravno, mogao se Brian i sam obraniti, pa čak i osvetiti. Njegova je stvar bila potpuno legitimna i zakonski utemeljena. Imao je prava na kojima je mogao inzistirati. Ponizili su ga i loše se ponijeli prema njemu, pa bi vjerojatno pobijedio na sudu. A čak i da je pobijedio, ne bi bio tamo gdje se nalazi danas. Promašio bi blagoslove koji su bili pripremljeni za njega! Odlučio je iskazati čast onima koji su imali autoritet, pa čak i kad su se loše ponijeli prema njemu nije se želio osvećivati; odlučio je svoju stvar predati Bogu u ruke, a to ga je pozicioniralo da primi punu plaću!

Podložnost nasuprot poslušnosti

Treći je razlog zbog kojeg zapovijedamo poslušnost autoritetima koji su mučne čudi taj što se u nama, kad se pouzdajemo u Boga, a ne osvećujemo sami sebe, izgrađuje božanski karakter. Petar nastavlja:

„Prema tome, budući da je Krist umro tijelom, i vi se oboružajte istom mišlju – jer onaj koji je trpio tijelom prekinuo je s grijehom...”

(1 Petrova 4:1)

U kontekstu ove poslanice, Krist je trpio jer su vlasti nepravedno postupale prema njemu. Mi se moramo oboružati istom mišlju.

Zašto? Pozvani smo častiti autoritet čak i onda kad je nepravedan prema nama.

Petar nam govori da nećemo griješiti budemo li tako činili. Ili drugim riječima, dospjet ćemo na mjesto duhovne zrelosti. Pavao to potvrđuje kad piše: „Ali ne samo to, nego se veselimo kad upadnemo u nevolje i probleme, jer znamo da su oni dobri za nas – pomažu nam naučiti se izdržljivosti. A izdržljivost razvija snagu karaktera u nama” (Rimljanima 5:3-4, NLT, slobodan prijevod). Kako se razvija ta snaga karaktera u nama, sve nam je lakše iskazivati čast onima koji se ne ponašaju na način koji zaslužuje čast. Sada hodamo u većoj mjeri straha Božjega, a to nam zauzvrat donosi veliku nagradu.

No unesimo sada u ovo o čemu smo raspravljali ispravnu biblijsku ravnotežu. Biblija nas uči da se bezuvjetno podlažemo autoritetu; međutim, ona nas ne uči da autoritetu budemo bezuvjetno poslušni.

Postoji razlika između podložnosti i poslušnosti. Podložnost je stvar našeg stava, dok je poslušnost vezana uz naše djelovanje. Stoga nam je rečeno: „Htjednete li me poslušati, uživat ćete plodove zemaljske” (Izaija 1:19). Sjećam se jedne opomene Duha Svetog. Stvari se nisu dobro odvijale pa sam bio obeshrabren. Čitavih šest mjeseci nisam u crkvi ništa primao od Boga; poruke koje je moj pastor dijelio nisu me hranile. I dok sam tako molio, Gospodin me uputio na taj stih rekavši mi kako je to razlog zbog kojeg ništa ne primam.

Mislio sam: „Ali ja sam poslušan! Činim sve što mi pastor i moji nadređeni kažu!”

Odmah mi je Duh Sveti odgovorio: „Nisam rekao, 'da ćeš uživati plodove zemaljske ako budeš poslušan'; rekao sam: 'Htjednete li me poslušati, uživat ćete plodove zemaljske.' Poslušnost je vezana za tvoje djelovanje; voljnost za tvoj stav. A tvoj stav smrdi!”

Iznenada sam shvatio koliko je važan stav moga srca. I opet, sjetite se da je to mjesto na kojem prebiva strah Božji, a čast je izlivanje svetog straha.

To ponovo vidimo u Novom zavjetu. Pavao kaže: „*Slušajte* svoje starješine i budite im podložni, jer oni bdiju nad vašim dušama kao oni koji o tome imaju dati račun! Neka to mognu učiniti veselo, a ne s uzdisajima, jer to za vas ne bila nikakva dobit!” (Hebrejima 13:17, označio autor). Zapazite da je rekao i jedno i drugo, da budemo poslušni i da budemo podložni svojim starješinama. Poslušnost ima veze s našim djelovanjem; podložnost s našim stavom prema autoritetu. I opet, zapazite da ukoliko ne častimo one koji su iznad nas, to neće donijeti nikakvu dobit, ni nama ni starješinama. Izgubit ćemo svoju plaću.

I kao što smo već rekli, Biblija nas uči bezuvjetnoj podložnosti autoritetu, ali ne i bezuvjetnoj poslušnosti. Postoji samo jedan slučaj – ponavljam, samo jedan – kad nam Biblija govori da ne slušamo autoritet; a to je onda kad nas ovaj navodi na grijeh (odnosno da činimo nešto suprotno Božjoj riječi).

Postoji mnogo primjera u pismu, ali mi ćemo razmotriti samo jedan. Kralj je Babilona, Nabukodonozor, izdao dekret da se svi ljudi moraju pokloniti i obožavati zlatni kip na zvuk glazbenih instrumenata. Dekret je predviđao i određene posljedice za one koji to odbiju učiniti; njih će baciti u peć.

U to su vrijeme trojica židovskih mladića boravila u njegovu kraljevstvu, a zvali su se Šadrak, Mešak i Abed Nego. Kralj je mladićima iskazivao naklonost jer su bili daroviti i mudri. Međutim, ova su se trojica mladića bojala Boga, a dekret je njihova kralja izravno kršio drugu zapovijed koju je Bog dao Mojsiju, zabilježenu u Petoknjžju.

Ova trojica mladića nisu poslušala kraljev dekret. Bilo je samo pitanje vremena kad će kralj Nabukodonozor čuti za njihovu

neposlušnost. Razbjesnilo ga je njihovo ponašanje, te su ih doveli pred njega da ih ispita. Poslušajte što su odgovorili kralju Nabukodonozoru: „Ne treba da ti odgovorimo na to. Bog naš, kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći i od ruke tvoje, kralju; on će nas i izbaviti. No ako toga i ne učini, znaj, o kralju: mi nećemo služiti tvojemu bogu niti ćemo se pokloniti kipu što si ga podigao” (Daniel 3: 16-18, NLT).

Bili su ustrajni u svojoj poslušnosti Božjoj zapovijedi, ali su s kraljem govorili puni poštovanja. Obraćali su mu se s „kralju”; nisu mu rekli nešto poput: „O ti tiranski psu od kralja, nikad nećemo učiniti što nam kažeš!” Govoriti ovako, s nepoštovanjem, značilo bi poniziti Boga koji je postavio ovog čovjeka na taj položaj. Naša je dužnost da se podlažemo (častimo) autoritetu, čak i onda kad moramo biti neposlušni njegovoj zapovijedi.

Šadrak, Mešak i Abed Nego častili su Boga i kralja. Prvo, častili su Boga tako što su odbili griješiti, čak i onda kad su znali da ih čeka užarena peć. Drugo, častili su kralja tako što su se podložili njegovom položaju autoriteta i obraćali mu se s poštovanjem, čak i onda kad se on prema njima neprijateljski odnosio. Nisu mu se rugali, prijetili ili ga ismijavali na bilo koji način. Živjeli su prema načelu časti. Njihova će nagrada biti i velika i potpuna, premda u početku nije tako izgledalo.

Kralj je odmah izdao naredbu da ih se baci u užarenu peć. Zapravo je bio tako ljut na njih da je naredio da se peć ugrije sedam puta jače nego što je normalno. Zatim je naredio svojim ratnicima da uzmu i svežu Šadraka, Mešaka i Abed Nega te ih bace u peć. Peć je bila tako užarena da su ljudi koji su ih bacali u peć poginuli. Zatim čitamo:

A tri čovjeka – Šadrak, Mešak i Abed Nego – padoše svezani u zažarenu peć. Tada se kralj Nabukodonozor zaprepasti i brzo ustade. *Zapita* svoje savjetnike: „Nismo li bacili ova tri

čovjeka svezana u oganj?” Oni odgovoriše: „Jesmo, kralju!” On reče: „Ali ja vidim četiri čovjeka, odriješeni šeću po vatri i ništa im se zlo ne događa: četvrti je sličan sinu Božjemu.” Nabukodonozor priđe vratima užarene peći i viknu: „Šadrače, Mešače i Abed Nego, sluge Boga Višnjega, izidite i dođite *ovamo!*” Tada iziđoše iz ognja Šadrak, Mešak i Abed Nego. Sakupiše se satrapi, starješine i upravitelji i kraljevi savjetnici da vide te ljude: oganj ne bijaše naudivio njihovu tijelu, kosa im na glavi neopaljena, plaštevima im neoštećeni, nikakav se zadah ognja ne bijaše uhvatio njih.”

Daniel 3:23-27

Ne samo da su ova trojica mladića izbjegla strašnu agoniju vatre, već su u peći hodali s velikim anđelom iz neba. U peć su bili bačeni svezani, a po njoj su hodali odriješeni. Užad kojom su bili vezani izgorjela je, ali je odjeća na njima ostala cijela. Čak se nije osjetio ni miris dima kad su izišli iz peći. Njihova se nagrada očitovala kad su izišli iz peći. Čitamo:

„Tada kralj uzvisi Šadraka, Mešaka i Abed Nega na visoke položaje u pokrajini babilonskoj.

(stih 30)

Bili su promaknuti! Ako netko tko ima autoritet s nama postupa nepravedno pa toj osobi iskažemo čast bit ćemo nagrađeni, jednako kao i direktor osiguranja ili ova tri židovska mladića o kojima smo upravo čitali. To je duhovni zakon: iskazujući čast onima koje je Bog postavio iznad nas, iskazujemo čast Bogu; zauzvrat, Bog će iskazati čast nama. Jednom kad gledamo iza okolnosti i usredotočimo se na duhovni zakon, nikad se nećemo razočarati.

Zbog toga nam Petar dalje piše: „Pa tko će vam nauditi ako budete zaneseni za dobro?” (1 Petrova 3:13). Drugim riječima,

jednom kad usvojite načelo časti duboko u svojim srcima, što vam tko može? Dogodi li vam se bilo što nepravedno, a posebno od strane autoriteta nad vama, to vas pozicionira za promaknuće ili nagradu, budete li se prema tome odnosili na ispravan način. Stoga, evo što moramo pitati: koliko smo samo nagrada ili promaknuća propustili jer nismo hodali u skladu s načelom časti?

7

Davanje časti državnim vođama

*„Poglavara se ne treba bojati kad se radi dobro, već kad se radi zlo. Hoćeš li da se ne moraš bojati vlasti? Tada čini dobro te ćeš s njezine strane imati hvalu, jer su **Božje sluge** koje rade za tvoje dobro. Ali činiš li zlo, boj se, jer imaju stvarnu moć da kazne. **Oni su**, naime, **Božje sluge** koje kažnjavaju one koji čini zlo. Zato se treba pokoravati vlastima - ne samo zbog straha od Božje kazne nego i radi savjesti. Zato i poreze plaćate jer **su službenici Božji** oni koji vrše tu službu. Podajte svakomu ono što mu pripada: onomu koji s pravom traži porez, porez; koji carinu, carinu; koji poštovanje, poštovanje; **iskažite svoje poštovanje i čast njima svima.**”*

Rimljanima 13:3-7

(TEV, označio autor, slobodan prijevod)

U gornjim su stihovima državne vlasti dva puta nazvane „Božjim slugama”, a od nas se traži da im iskazujemo čast i poštovanje. Zapazite i to da Pavao naglašava svima njima, a ne samo nekima od njih. Kad god vidim policajca, vatrogasca, vijećnika, gradonačelnika, zakonodavca,

guvernera, suca, kongresmena, senatora ili drugu osobu iz državnih službi nešto se pokrene u mom srcu. Osjetim kako se u meni podiže poštovanje i čast kad god odlazim u gradske, državne ili savezne urede. Po tome sam spoznao da strah Božji prebiva u mom srcu.

Nedavno sam se žurio na jedan vrlo važan sastanak s mojim osobljem. Toga je tjedna počela školska godina; za vrijeme ljetnih praznika, tim se dijelom grada može voziti 60 km/sat. Međutim tijekom školske godine i to u određeno doba dana ograničenje brzine spušta se na 30 km/sat. Žureći se na sastanak previdio sam trepćuće svjetlo koje upozorava vozače da su ušli u područje ograničenja brzine, te sam i dalje vozio brzinom od 60 km/sat. Vidio sam kako policajac na motoru, skriven iza autobusa, uključuje svoja trepćuća svjetla; odmah sam se zaustavio sa strane.

Policajac je bio ozbiljan i strog, kako to već oni znaju biti; zatražio me vozačku dozvolu i karticu osiguranja. Bio sam pun poštovanja i priznao kako sam svjestan zbog čega me je zaustavio, te da žalim zbog toga. Izmijenjali smo nekoliko riječi o mom prekršaju. Zatim mi je rekao da se većina ljudi žali, izgovara i jadikuje kad ih zaustavi.

Odgovorio sam: „Gospodine, kriv sam.”

Rekao mi je da je kazna za prekoračenje brzine u školskoj zoni 220 dolara. No na moje mi je iznenađenje vratio dozvolu i karticu osiguranja te rekao: „Želim vam ugodan dan.” Okrenuo se i vratio svom motoru.

Šokirao sam se. Pozvao sam ga: „Zar me nećete kazniti?” Nasmiješio se i samo mi mahnuo. Odvezao sam se dalje osjećajući izvanrednu milost u svom srcu. Malo je reći da sam bio zahvalan.

No to se ne događa uvijek. Tijekom godina dobio sam nekoliko kazni iako sam se prema policajcima ponašao na isti

način. Posebno se sjećam jednog događaja kad sam se vozio s jednim našim novim zaposlenikom u zračnu luku. Prekoračio sam brzinu, policajac me zaustavio, ponovno u dijelu grada gdje sam stanovao. Moj pomoćnik je, misleći da će tako zadobiti moju naklonost, režeći nazvao policajca uvredljivim imenom zajedno s nekoliko ponižavajućih opaski, dok se ovaj približavao automobilu. Ljutio se na policajca jer nas je zaustavio zbog nekoliko milja prekoračenja brzine; drugi bi policajci to sigurno zanemarili.

Ja sam, kao što sam i inače, bio ljubazan i pun poštovanja prema policajcu, premda ovaj nije bio ni tako ljubazan ni blag kao onaj kojeg sam maloprije opisao. Ovaj je bio strog i kaznio me maksimalnom kaznom. Namjerno sam čekao da mi uruči kaznu, a onda sam rekao: „Gospodine, jako mi je žao zbog prekršaja kojeg sam učinio; znam da sam kriv. Hvala vam što svoj posao dobro obavljate i tako služite čitavom društvu.” (Znao sam da se kazna kad je jednom uručena ne može povući, jer je zabilježena u računalu).

Policajčevo se ponašanje potpuno promijenilo. Smekšao se kad je vidio koliko poštujem njegov autoritet. Činilo se kao da je želio povući kaznu, no obojica smo znali da je to nemoguće. Želio sam blagosloviti toga čovjeka kojeg sam doživio kao Božjeg službenika u skladu s poslanicom Rimljanima. Susret smo završili izmijenivši nekoliko prijateljskih riječi.

Kad je policajac otišao, pogledao sam svog pomoćnika i rekao:

„Ako si mislio da ćeš kod mene zadobiti naklonost tako što si vrijeđao policajca, učinio si upravo suprotno.” Zatim sam ga poučio.

Mome pomoćniku nije trebalo dugo da shvati kako ga nisu odgajali da poštuje policajce te da je njegov stav, premda ga je

smatrao normalnim, bio u potpunoj suprotnosti onome što nas Božja riječ uči u vezi s državnim vlastima. Nakon toga, naučio je kako iskazivati čast državnim vlastima.

Nagrada državne vlasti

Dopustite mi s vama podijeliti svjedočanstvo koje posebno ističe nagradu s aspekta iskazivanja časti državnim vlastima. Počeo sam putovati kasnih osamdesetih. Na samom sam početku svojih putovanja u nekoliko navrata govorio u jednoj crkvi na Srednjem zapa du. Crkva je u to vrijeme brojila negdje oko stotinu i pedeset članova, i stagnirala je. Iz godine u godine u godinu ja bih se vraćao, no oni se ne bi pomicali s mjesta. Na kraju sam prestao ići tamo. Nekoliko godina kasnije primio sam poziv na njihovu godišnju konferenciju (nešto što prije nisu imali). Vidio sam da su svoj dolazak potvrdili i neki drugi, poznati govornici, a i potvrdili su nam da će broj prisutnih vjernika biti negdje oko osam stotina. Malo je reći da sam se iznenadio.

Bio sam radoznao. Nakon što sam se pomolio rekao sam svojoj tajnici da prihvati poziv. Tako sam opet putovao u njihov grad. Stigavši na parkiralište njihove nove zgrade, vidio sam da je prepuno automobila. Ušavši u zgradu, vidio sam da je dvorana dupkom puna, negdje oko osamsto do devetsto ljudi. Božja je prisutnost bila daleko veća nego ikada prije u toj crkvi; imali smo snažnu službu.

Nakon sastanka, našao sam se pastorom i upitao ga: „Što se dogodilo? Stagnirali ste godinama, kako je moguće da je crkva tako naglo narasla? Nije me bilo samo tri godine.”

Bez oklijevanja rekao mi je što je bila prekretnica. Rekao je: „Johne, bilo mi je dosta slušati ljude kako se žale na plaćanje poreza i kako su državne vođe loše, pa sam morao učiniti nešto u vezi s time. Počeo sam moliti za to i Bog mi je dao ideju.”

Otišao je do gradskih dužnosnika i upitao koja je najveća potreba u gradu. Rekli su mu da vatrogascima trebaju posebne maske koje im omogućuju gledati kroz dim. Kod požara smrt često nastupi zbog udisanja dima, a ne zbog same vatre. Vrlo često je dim tako gust da vatrogasci ne mogu vidjeti osobu na tridesetak centimetara od njih. Ovakve im posebne maske omogućavaju da lakše uoče žrtvu i brzo izvrše spašavanje. Bila je to najveća potreba u gradu, ali nije bila predviđena gradskim proračunom. Samo je za jednu masku trebalo izdvojiti dvadeset i pet tisuća dolara.

Slijedeće je nedjelje ujutro pastor stao za propovjedaonicu i počeo propovijedati na temelju trinaestog poglavlja poslanice Rimljanima. Ukorio je zajednicu vjernih, naravno u ljubavi, zbog stalnog prigovaranje gradskim dužnosnicima. Rekao je ljudima kako se radi o Božjim slugama, te da vjernici ne mogu očekivati blagoslove ako ne plaćaju poreze i ako dužnosnicima ne iskazuju poštovanje. Jednom kad je položio čvrst biblijski temelj, izložio je potrebu koju je grad imao u vezi s protupožarnim maskama najavivši poseban dobrovoljni prilog za kupnju takvih maski. Rekao im je kako je to dobar način da iskažu čast onima koje je Bog postavio da im služe u toj državnoj službi.

Vjerni su odgovorili na poruku, pokajali se zbog svog stava; toga su puta sakupili dvadeset i pet tisuća dolara! Pastor je nazvao gradonačelnika i zamolio ga da okupi gradske dužnosnike, jer im njegova crkva želi pokloniti novac za kupnju protupožarne maske. Stigavši u gradsku vijećnicu, pastor i njegovi voditelji bili su iznenađeni brojem dužnosnika i radnika okupljenih da prisustvuju tom činu izvanrednog iskazivanja časti.

Prije nego je predao ček, pročitao je stihove iz trinaestog poglavlja poslanice Rimljanima, rekavši pri tome kako su članovi njegove crkve zahvalni gradskim dužnosnicima i radnicima te da ih smatraju Božjim slugama. Zahvalio im je na njihovoj zaštiti

i njihovom služenju ljudima u njihovom gradu. Svi su bili svladani čašću i velikodušnošću koju je crkva pokazala. (Često iskazujemo čast kroz financijsko davanje. Sjetite se, čast znači isto što i cijeniti. Svoje financije dajemo u ono što cijenimo.)

Zatim mi je pastor rekao: „Nekoliko mjeseci kasnije, posvetili smo našu novu zgradu. Mnoštvo je gradskih dužnosnika i službenika došlo na svečanost. Mnogi su se spasili i nastavili dolaziti u našu crkvu. To je otvorilo naš grad za nas.”

Imajmo na umu da je Isus rekao: „Tko prima proroka jer je prorok, primit će proročku plaću.” On je ovdje govorio o crkvenom autoritetu, ali sjetite se da duhovni zakoni o autoritetu često prelaze granice i primjenjuju se na sva područja autoriteta. Tako da se jednako može reći: „Tko časti državne vlasti jer su državne vlasti, primit će nagradu koju one nose.” A što je njihova nagrada? Odgovor je ključ za društvo. Oni su prirodni čuvari vrata naših gradova, država i naroda; a na to ih je mjesto postavio Bog. Koliko bi se samo društvenih zajednica i naroda moglo otvoriti za Evanđelje kada bi se sve crkve ujedinile u iskazivanju časti svojim državnim vođama umjesto što ih kritiziraju i pokušavaju izbjeći plaćanje poreza?

Potpuna preobrazba

Imam prijatelja po imenu Danny, pastora jedne velike crkve u Adelaide u Australiji. Kad sam prošle godine propovijedao na njegovoj konferenciji ispričao mi je izvanrednu priču. On je svojevremeno stao pred svoju crkvu i podijelio svoju želju da iskaže čast gradskim vlastima koje služe gradu i štite ga. Nakon ozbiljnog razmišljanja i molitve, osjetio je da je njihov sustav javnog srednjeg obrazovanja najugroženiji. Našao je jednu srednju školu u gradu čije su zgrada i školsko dvorište bili u jadnom stanju. Kontaktirao je voditelje škole i upitao može li njihova crkva doći jedne subote i renovirati školu. Prijedlog je bio zbilja radosno prihvaćen.

S crkvom je podijelio svoju viziju o tome kako iskazati čast gradu. Zamolio je sve stolare i obrtnike da toga dana daruju svoje talente, a preostale vjerne da daruju svoj rad. Crkvene su starješine tijekom nekoliko slijedećih tjedana organizirale nabavu. Naručili su materijal i opremu potrebnu za obnovu škole.

Zatim mi je pokazao video snimku toga velikog dana. Gledao sam stolare kako skidaju staru i dotrajalu opremu kao i druga raspadnuta i oštećena područja; radnike kako stare ormariće zamjenjuju novima; mnoštvo muškaraca i žena kako bruse brusnim papirom, kuckaju i boje. Gledao sam kako postavljaju nove školske ploče, instaliraju novu opremu, uređuju dvorište i postavljaju novu tratinu, sade drveće, grmlje i cvijeće. Škola je bila snimljena prije početka radova i odmah nakon obnove. Jednostavno zadivljujuće; izgledala je kao potpuno nova.

Crkva je bila toliko uzbuđena što je mogla služiti gradu. Jedna je stvar uvijek sigurna: radost koja ispuni vaše srce kad častite one koji to ne očekuju. Osjećali su da je njihova nagrada zadovoljstvo što su mogli pomoći svom gradu u ime Isusa Krista, Gospodina. Međutim, bila je pripravljen i mnogo veća nagrada. Premijer Australije, John Howard, čuvši kako je crkva blagoslovila grad najavio je da će doći i posjetiti crkvu i osobno se zahvaliti. Gledao sam snimljeni video materijal o premijerovoj posjeti i njegovoj iskrenoj zahvalnosti. Rezultat je toga poštovanje koje ta crkva ima u čitavom gradu. Njezina reputacija i utjecaj sve više rastu u društvu i cijeloj zemlji.

A to nije sve! Faktor je umnožavanja počeo djelovati kad je pastor Danny počeo dijeliti svoju priču o obnovi. Kao odgovor na to mnoge su druge crkve pokrenule vlastite projekte – do sada je gotovo dvije stotine škola obnovljeno u cijeloj Australiji, Engleskoj, Švedskoj, Singapuru i Maleziji.

Crkva pastora Dannyja nastavila je imati svoj fokus na zajednici tako što su obnovili ženski zatvor. Tijekom projekta, crkva je

uspostavila suradnju s Odjelom za zatvorski sustav, što je imalo za posljedicu da je zatvorenicama odobren „dan posjeta” kako bi mogle dolaziti u crkvu – mnoge su žene spašene i održavaju službe u zatvoru.

Dobar glas

Možda se pitate zbog čega je tako važno za crkvu da ima dobar glas u svome gradu. Razlog je vrlo jednostavan. Prije svega, on je biblijski. Apostol Pavao je rekao da crkveni starješina „treba da ima i od onih vani [izvan crkve] lijepo svjedočanstvo, da ne bi upao u beščašće i đavolsku zamku” (1 Timoteju 3:7, AMP). Zbog nas se grdi Radosna vijest nemamo li dobar glas među onima izvan crkve; to povratno priječi širenje Evandjelja, a to jest đavolska zamka.

Jedan je nevjernik u Rimu napisao o kršćanima rane crkve: „Oni provode svoje dane na zemlji, ali su stanovnici neba. Oni se pridržavaju propisanih zakona, ali u isto vrijeme, nadilaze zakone svojim životima” (Pismo Diognetusa, 5. poglavlje).

U Djelima apostolskim zabilježena je izjava o crkvi u Jeruzalemu:

„...a narod (*oni izvan crkve*) ih je visoko cijenio” (Djela 5:13, AMP, riječi u zagradi dodao autor). Zbog čega ih je narod visoko cijenio? Zbog njihova uzvišena životnog stila. Jedan je vid istinske svetosti sposobnost razmišljanja i življenja svojstvenog razini kraljevstva.

Možda će netko upitati: „Ali, Johne, trebamo li raditi kompromis s Radosnom viješću kako bismo iskazali čast i dosegнули državne vlasti?” Naravno da ne! Ivan je Krstitelj upozoravao Heroda na njegovo bezakonje, jer je za ženu uzeo ženu svoga brata. Zbog toga mu je ovaj i odrubio glavu.

Znam službenika koji se susreo s predsjednikom Clintonom i upozorio ga na sud koji dolazi na njegov život i život njegovih suradnika nastave li s donošenjem zakona kojim se odobrava ubijanje nevinih (pobačaja). Ovaj je službenik to učinio na način koji je kod predsjednika izazvao veliko poštovanje, kakvo je, uostalom, Herod imao za Ivana Krstitelja.

Herod se bojava Ivana kao proroka. Previše je onih koji dužnosnicima prilaze sa superiornim, kritičkim i osuđujućim stavom – stavom koji nema ništa zajedničkog s iskazivanjem časti. Šadrak, Mešak i Abed Nego govorili su kralju s poštovanjem, premda su se opirali njegovom idolopoklonstvu.

Suprotnost

Moja je žena sanjala san koji nikad neću zaboraviti. Jedne me je noći, dok je predsjednik Clinton još bio na vlasti, probudila sva potresena: „John, sanjala sam nešto što ti moram ispričati.” (Bog mojoj ženi Lisi često govori kroz snove.)

Nastavila je: „Nalazili smo se, ti i ja, u velikoj dvorani slušajući službenika kako propovijeda. Tko je bio taj službenik, ne znam, ali bio je popularan među kršćanima. Govorio je protiv i klevetao predsjednika Clintona. Govorio je i govorio o tome kako je ovaj loš.

Većina je vjernih uzbuđeno klicala 'Amen', potvrđujući ono što je govorio. A tebi i meni bilo je vrlo neugodno.”

Nastavila je: „Tada sam vidjela kako iz sjene ustaje čovjek i odlazi prema stražnjoj strani te velike sale. Osjećala sam da bih ga trebala slijediti. Kad sam stigla u predvorje zgrade, čovjek se okrenuo prema meni i pogledao me; bio je to predsjednik Clinton. Bio je preplavljen jadom i žalošću, slomljenog srca; zatim je pao.”

Zatim mi je rekla: „Johne, u snu sam znala da je on u crkvu došao po pomoć i podršku. Ali ga je crkva prezrela; u njoj nije bilo ljubavi i suosjećanja. Bog mi je pokazao da smo mi oni koji su krivi što je njegovo srce otvrdnulo i zbog čega se okrenuo od onoga što je bilo potrebno ne samo našoj zemlji, nego i njemu os obno.”

Usporedimo sada ovaj san s mojim prijateljem koji je pastor velike crkve u zapadnoj Americi. Osim toga, on vodi i Nacionalni centar za molitvu u glavnom gradu naše zemlje. Bog je stavio na njegovo srce da služi Senatu, Donjem domu Kongresa i drugim dužnosnicima u Washingtonu. On putuje u Washington D.C. oko dvadeset i pet tjedana godišnje, a njegova crkva koja broji na tisuće članova nastavlja i dalje napredovati i rasti.

Rekao mi je: „Johne, sastajem se sa svim tim dužnosnicima kako bih činio samo jednu jedinu stvar: zahvalio im što služe našoj zemlji, te pitao mogu li se moliti za njih.”

Podijelio je sa mnom da je mnogo puta trebao poučiti pastore i crkvene delegacije kako da se ponašaju prema predstavnicima koje su došli posjetiti. Često se, prije samog sastanka, morao obračunati s njihovim kritičkim stavom prema dužnosnicima; činilo im se da su liberalni, a to im je zatvaralo oči pred činjenicom da Bog kaže neka časte i mole za ove voditelje.

Zatim je rekao da su crkvene delegacije često bile iznenađene kako su susretljivi i otvoreni bili ovi dužnosnici. To proizlazi iz činjenice da su ih crkvene delegacije došle častiti, a ne tražiti nešto od njih, ili samo da umire svoju dušu. Dopustite mi podijeliti dva svjedočanstva koja mi je ispričao. Dok ih budete čitali, molim vas imajte na umu da su dvojica dužnosnika o kojima se ovdje govori smatrana za vrlo liberalne ljude.

„S ovim sam se kongresmenom susreo već ranije i to nekoliko puta. Povelili smo sa sobom jednu skupinu studenata iz naše crkve, muzičara, koje je kongresmen pozvao u svoj ured gdje smo se susreli s njim i članovima njegova osoblja. Naš smo razgovor s njime počeli uobičajenim predstavljanjem. Tu je spadalo i izražavanje naše zahvalnosti za njegovu službu narodu u njegovom okrugu kao i vjerno služenje našoj zemlji.

Zatim je on rekao nekoliko stvari i postavio nam nekoliko pitanja.

Zatim sam ga upitao bi li želio da mu pjevamo i da se pomolimo za njega. Radosno je pristao.

I dok smo tako pjevali, moglo se osjetiti kako u prostoriji raste pomazanje; ubrzo su svi imali oči pune suza. Nakon što smo otpjevali i domoljubne i duhovne pjesme, završili smo s molitvom. Bilo je to tako upečatljivo da nitko nije izustio niti riječi, čak niti kongresmen.

Konačno me je pogledao i pokušao svojim riječima opisati što je osjećao i kako je bio dotaknut. No nije mogao. Napokon je rekao:

„Pastore, znate, imam dvoje djece kod kuće. Stvarno ih trebam odvesti u crkvu, zar ne?”

I s time je izrazio svoju zahvalnost za naš dolazak.”

Priča koja se tiče jednog drugog kongresmena ide ovako:

„Ovog sam kongresmena susreo prvi put kad smo nahrupili u njegov ured zajedno s petnaest zastupnika iz crkve i njihovim pastorom. Mogao sam iz govora njegovog tijela iščitati kako dvoji o onome što mi zapravo hoćemo, jer smo bili predstavnici crkve i Nacionalnog centra za molitvu.

Bio je vrlo ljubazan i onda nas upitao što može učiniti za nas. Ja sam mu rekao kako nismo došli tražiti nešto od njega, već smo mu došli zahvaliti na njegovom služenju našoj zemlji i pomoliti se za njega prije nego se rastanemo..

Opustio se na svojoj stolici i rekao: „A to je, znači, dar za mene.” Zatim nam je opisao što mu se događa svaki dan, kako ljudi dolaze i traže novac. Rekao je da na zidu ima digitalni čitač koji mu svaki dan zbraja novac koji se od njega traži. Zatim se okrenuo k nama i rekao: „No vi ste došli da biste nešto dali meni. To se još nije dogodilo.”

Mi smo se zatim pomolili za njega i kad smo završili, upitao nas je: „Biste li se htjeli pomoliti za moje osoblje?” Pa smo se onda i za njih pomolili.

Kad smo završili, pogledao je na svoj sati i rekao: „Upravo mi je otkazan jedan sastanak. Biste li željeli sa mnom poći na Capitol Hill da vas provedem uokolo?” (To nije nešto što kongresmeni rade. To spada na pripravnike ili niže rangirano osoblje.)

Zatim nam je pokazivao Capitol Hill nekih pola sata. Na kraju smo kongresmen i ja izmijenili posjetnice i rastali se.

Oko dva tjedna kasnije, nazvao me sav uzbuđen pastor ove crkve. Počeo mi je govoriti kako ga je kongresmen nazvao i upitao može li doći u crkvu te nedjelje. Razgovarali smo o tome kako bi se on, pastor, trebao ponašati. Te je nedjelje kongresmen zajedno sa svojom ženom i šefom svoga kabineta stvarno došao na službu.

Nakon slavljenja, pastor je predstavio njega i njegovu ženu, a oni su rekli nekoliko riječi. Nakon toga su molili za njega i njegovu ženu koja je bila snažno dotaknuta. A to se sve dogodilo kao rezultat iskazivanja časti i molitve za kongresmena u njegovom uredu.”

Moj prijatelj, pastor, ima na tucete takvih svjedočanstava. Možda se sada pitate: „Trebamo li svojim voditeljima govoriti istinu?” Da, baš poput Ivana Krstitelja, poput onog službenika koji je upozorio predsjednika Clintona, poput mnogih drugih koji tako čine i mnogih drugih koji će tako nastaviti činiti. Međutim, ukoliko našu crkvu naše vođe ne doživljavaju kao onu koja hoda u ljubavi i suosjećanju Isusa Krista, i koja istinski časti njihov položaj vlasti, oni neće slušati riječi koje im ona govori. Moramo govoriti istinu, no nju se mora govoriti u ljubavi i u strahu Božjemu.

Doći će vremena kad će Bog poslati Svojega slugu (sluge) državnim vođama sa snažnom porukom, kao što su proroci u Starom zavjetu dolazili svojim kraljevima. Međutim, kakvo dobro može proizaći kad svoje voditelje kritiziramo u našim domovima, malim skupinama i na našim službama u crkvi podržavajući one koji tako čine? To nije ništa drugo nego klevetanje. Ono što govorimo u privatnosti, moramo biti spremni reći u lice našim vođama sa srcem u kojem gori ljubav i čast. Nismo li to u stanju, trovat ćemo naš duh, a to će se očitovati u prisutnosti naših vođa.

Častiti kralja

Poslušajmo riječi apostola Petra. On kaže : „...Boga se bojte, kralja častite” (1 Petrova 2:17).

Petar govori: „Kako možete kazati da se bojite Boga koga ne vidite, kad ne možete poštovati voditelja na kojeg je On stavio Svoj autoritet i kojeg vidite?” Kad se bojimo Boga, mi častimo voditelje, bili oni državni, društveni, obiteljski ili crkveni.

I kao što smo već prije naveli, mi u Americi kažemo voditelju: „Moraš zaslužiti moje poštovanje.” Međutim strah Božji kaže: „Vidim autoritet kojeg je Bog stavio na tebe, stoga si već time zaslužio moje poštovanje.”

Proučavao sam kralja o kojemu Petar govori. Naravno da Pismo nije stvar osobnog tumačenja; njegove su riječi upućene svim vjernicima, kroz sva vremena, da časte voditelje svojeg naroda. No u Petrovu se slučaju radilo o Herodu Agripa I, jednom vrlo pokvarenom i samoživom vladaru.

Taj je čovjek došao na vlast 37. godine nakon Isusova uskrsnuća. To je postigao svojom pameću i taktom. Svojim je vizionarskim umom koristio svako sredstvo koje mu je moglo donijeti osobno promaknuće. Ključni je politički manevar nakon ubojstva rimskog cara Kaligule bio pomoći Klaudiju sjesti na prijestolje. Klaudije je njegove oštromne političke poteze nagradio, potvrdio Agripu na vladarskom položaju, te mu dao područja Judeje i Samarije. Postao je vladar kraljevstva po veličini jednakog kraljevstvu njegova oca Heroda Velikog.

Tijekom svoje vladavine, Herod Agripa I bio je prisiljen zauzeti stranu u borbi između Judaizma i kršćanske sljedbe. On je, naravno, bez oklijevanja, preuzeo ulogu najžešćeg progonitelja kršćana. Čitamo u Novom zavjetu: „U ono vrijeme kralj Herod poče zlostavljati neke članove Crkve. Mačem pogubi Ivanova brata Jakova. Videći da je to drago Židovima, uhvati još i Petra” (Djela 12:1-3). Ovaj je vladar bio okrutan prema vjernicima jer je to služilo njegovim političkim ciljevima; tako je zadobivao i naklonost Židova. Ubio je Jakova, jednog od Isusovih najbližih apostola, a namjeravao je ubiti i Petra.

Agripin su plan da ubije Petra osujetile molitve i poslušnost crkve (vidjeti stihove 5-19). Ovo je izbavljenje osnažilo vjernike, a nagrada se za njihovu poslušnost može vidjeti u Pismu: „Riječ je Božja rasla i sve se više širila” (stih 24).

Neprestana molitva svetih i njihova poslušnost u iskazivanju časti autoritetu uvelike je utjecala na preokret događaja. Nastavimo li čitati vidjet ćemo da je Herod Agripa I određenog dana došao

pred narod, sjeo na prijestolje u svom kraljevskom ruhu i obratio se narodu: „Narod mu je oduševljeno klicao: 'To je glas Božji, a ne čovječji!' Ali u isti čas anđeo Gospodnji udari Heroda što nije Bogu priznao slavu, i on izdahnu izjeden od crvi” (stih 22-23).

Osuda je došla, ali bio je to mač Božji, a ne osveta Božjeg naroda. Bog je Onaj tko donosi osudu na autoritete. Na nama je da molimo i častimo vođe. Bude li potrebno izreći osudu, Bog nam govori neka to prepustimo Njemu. Kad ne poslušamo, ne molimo i ne častimo vođe, tada priječimo Božje obećanje da će suditi pravo. Na taj način svojoj zemlji ili svojoj zajednici oduzimamo ono što joj je potrebno – božansku intervenciju.

Suvremeni primjer

Ovo što ću vam sada ispričati dogodilo se nedavno u Nigeriji. Jedan vrlo zao vladar, Sani Abacha, došao je na vlast 1993. tako što je poništio opće izbore i zatvorio vjerojatnog pobjednika tih izbora, Moshooda Abiolau. Zatim je smaknuo mnoge demokratske političare i počeo svoju diktaturu. Mnogi su nevini ljudi bili ubijeni za vrijeme njegova vladanja, a oko tri milijarde dolara bilo je pronevjereno i prebačeno na njegove račune u Europi.

Moj bliski prijatelj Mark, pastor, vrlo često putuje u Nigeriju. Tamo se sprijateljio s dvojicom vodećih nigerijskih pastora, E.A. Abdoyem i Bishopom Davidom Oyedepom, kojima pripada zasluga za izvanredno veliki kršćanski pokret. Na njihovim mjesečnim molitvenim sastancima uobičajeno sudjeluje milijun vjernika. Dva puta godišnje održavaju posebne molitvene sastanke, jedan u lipnju, a drugi u prosincu, na kojima sudjeluje više od dva milijuna ljudi.

Moj mi je prijatelj, zajedno s drugima koji često posjećuju tu zemlju, rekao da vjernici u Nigeriji visoko cijene i iskazuju čast

svojim državnim vlastima. S druge pak strane, oni usrdno mole za svoje voditelje i pravednu vlast u svojoj zemlji.

Pastor mi je Mark rekao da je na mjesečnom molitvenom sastanka početkom 1998., treći, vrlo poznati, pastor sa sjevera Nigerije, pastor Emmanuel Kure, vidio kako se oblaci razdvajaju i pojavljuju se dva ogromna anđela s divovskim mačevima. Bog mu je bio pokazao da su Abachaovi dani odbrojani; u stvari, prorokovao je da će se to dogoditi u roku od tri mjeseca. Za njega neće biti izlaza ukoliko se ne pokaje.

Riječ je doprla do predsjednika o kojem je pastor Kure govorio. Stoga je Abacha poslao „lulu mira“, veliki iznos novca kako bi se, bude li sreće, to proročanstvo preokrenulo. Pastor je Kure podijelio s Markom da mu je Gospodin rekao: „Da nisi taknuo taj novac, inače će [Abachaova] guba prijeći na tebe.“ Pastor Kure mu je tad poručio da se mora pokajati i predati Gospodinu.

Bog je otvorio vrata pastoru koji je vodio molitveni sastanak,

E.A. Adeboyeu, i omogućio mu da razgovara s predsjednikom Abachaom. Upozorio ga je: ukoliko se ne pokaje bit će smijenjen sa svog položaja i umrijet će.

Tijekom velikog molitvenog sastanka u lipnju 1998., tri mjeseca nakon što je Kure vidio anđele, pastor Adevoye rekao je okupljenima da se okrenu jedni drugima i zažele si 'Sretnu Novu godinu.' Ljudi su bili zbunjeni. Rekao im je da je jaram slomljen i da će se na ulicama plesati.

U roku od dvadeset i četiri sata nakon ove izjave, predsjednik je neočekivano imao srčani udar i umro. U vijestima se moglo pročitati (skinuo sam ih s Interneta): „Prema BBC-u, državni je radio objavio lokalne vijesti u kojima se javlja da u cijeloj zemlji Nigerijci na ulicama slave vijest o njegovoj smrti.“! Tada su ljudi

na molitvenom sastanku razumjeli da je Abeboye mislio na jaram diktatorske vladavine.

U vrijeme pisanja ove knjige, na položaju predsjednika Nigerije nalazi se kršćanin koji na ovu dvojicu gore spomenutih pastora gleda kao na duhovne voditelje. Cijela zemlja doživljava veliko Božje pokretanje. Zapravo je evangelizatoru Reinhardu Bonnkeu bilo zabranjeno ući u Nigeriju za vrijeme Abachaove vladavine. Nakon njegove smrti, novi je predsjednik Olusegun Obasanjo, pozvao Reinharda na svoju inauguraciju. I dok je tamo boravio, predsjednik mu je otvorio vrata za djelovanje u njegovoj zemlji.

Prva je velika evangelizaciju Reinhard Bonnke održao u listopadu 1999. Do listopada 2006. na njegovim je sastancima bilo četrdeset i dva milijuna ljudi koji su svoje živote dali Isusu Kristu kao svom Spasitelju i Gospodinu. To potvrđuju kartice s napisanom odlukom, a meni je to ispričao prijatelj koji je inače izvršni direktor u Bonnkeovoj službi.

Nigerija je 2000. imala 123 337 822 stanovnika. Stoga četrdeset i dva milijuna obraćenih predstavlja jednu trećinu čitave zemlje! A to sve ne računajući plodove nacionalnih pastora, drugih evangelizatora i vjernika koji rade u Nigeriji od 1999. (zanimljivo je primijetiti da u Nigeriji živi jedna četvrtina cjelokupnog stanovništva afričkog kontinenta). Ja to zovem nevjerojatnom žetvom duša. Sjetite se što stoji u Pismu nakon Herodove smrti: „Riječ je Božja rasla i sve se više širila” (Djela 12:24). Zbog čega je Herod umro? I opet, zbog svetih koji su hodali u strahu Božjem (koji uključuje iskazivanje časti njihovim vođama) i crkve koja je kolektivno molila.

Kada Božji narod časti one koji su na vlasti, moli za njih i hoda u poslušnosti Božjoj riječi, tada ćemo vidjeti veliko izlivanje Duha Svetoga na naše gradove, mjesta i cijele zemlje. Pa što onda čekamo?

8

Iskazivanje časti društvenim vođama

„Svi koji su pod jarmom ropstva neka smatraju svoje gospodare vrijedne svake časti, da se ne grdi ime Božje i naša nauka!”

1 Timoteju 6:1 (ASV)

U ovom stihu iz Pisma, Pavao govori o društvenim autoritetima. Tu spadaju naši poslodavci, šefovi, učitelji, treneri i tako dalje. Kao što smo naveli u prethodnom poglavlju, danas bi taj stih čitali ovako:

„Svi koji su zaposlenici u radnom odnosu neka smatraju svoje poslodavce i šefove vrijedne svake časti.” Ili: „Svi koji su studenti na školama i fakultetima neka smatraju svoje učitelje i profesore vrijedne svake časti.” Isto vrijedi i za sportaše i trenere ili druge vrste društvenih odnosa u kojima se jedni podređuju drugima.

Zapazite da je Pavao rekao da častimo društvene autoritete da se ne grdi ime Božje i nauka o Radosnoj vijesti. U *The Amplified Bible* stoji: „...tako da se ime Božje i nauka [o Njemu] ne dovedu

na *zao glas* i da ih se ne *kleveće* (označio autor). Izraz *zao glas* znači „stanje kad javnost o nekome vrlo loše misli.” Riječ *klevetati* znači „odnositi se prema Bogu i svetim stvarima bez poštovanja,”

Ova nam dva izraza, stavljena zajedno, pokazuju kako će posljedica našeg propusta da častimo naše poslodavce, učitelje i druge društvene autoritete biti ta da će društvo ne samo slabo mariti za kraljevstvo Božje, nego će se prema Bogu i svetim stvarima odnositi s nepoštovanjem.

Na koji se način naše društvo odnosi prema Bogu s nepoštovanjem? U našim školama više nema molitve; u našim sudnicama nema više Deset zapovijedi; veliki dio naše zabave je uvredljiv i bezbožan; veliki dio naše glazbe grubo vrijeđa Boga; u našem se obrazovnom sustavu one koji vjeruju u stvaranje naziva uskogrudnima, pa čak i prijetnjom napretku znanja; a to nije kraj popisa. Je li moguće da smo mi, vjernici, svojim nedostatkom poštovanja društvenih autoriteta doprinijeli bezbožnom ponašanju našeg društva? Prema Pavlovim riječima u gore navedenom stihu, to je upravo ono što se događa kad ne hodamo u istinskoj časti.

Tragični portret evanđelja

Mogao bih ovdje navesti nebrojene primjere, ali navest ću jedan koji najbolje oslikava ono što Pavao govori, a dogodio mi se prije nekoliko godina. Ukrcao sam se na zrakoplov u našem glavnom gradu, a budući da često letim i skupljam milje, dobio sam pravo na prvi razred. Sjeo sam pored dobro odjevenog poslovnog čovjeka koji je pijuckao svoj koktel. Imao sam poticaj da se upoznam s njime i podijelim Radosnu vijest pa sam počeo s razgovorom. Uspostavili smo dobar odnos te brzo i poticajno izmjenjivali misli i informacije. Uglavnom, krenulo nam je.

Bio je vrlo oštrouman, i prije nego sam ga to izravno pitao, znao sam da je voditelj. Upitao sam ga što radi, a on mi je rekao

da posjeduje drugo po veličini taksi poduzeće u gradu. Zatim sam usmjerio razgovor na teme o tome kako upravlja svojim poduzećem. Nakon što smo neko vrijeme razgovarali o njegovom poslu, on me upitao što ja radim. Rekao sam: „Radim za Boga kao službenik Evanđelja.”

Njegovo se prijateljsko lice namrštilo, progundao je nešto i okrenuo se od mene. Šokirao sam se. Ovaj čovjek, tako prijateljski raspoložen, odjednom me odgurnuo i ponašao se kao da ne želi imati ništa sa mnom. Međutim kako se naš razgovor do tada tako dobro odvijao, znao sam da mogu pokušati. Rekao sam bezbrižnim tonom: „Vau, to je zbilja bila reakcija. O čemu se radi?”

Okrenu se k meni s ozbiljnim izrazom lica i rekao: „Znate, nekako ste mi se svidjeli pa ću vam reći zbog čega ne želim imati ništa sa službenicima ili kršćanima.”

Sad sam zbilja bio radoznao.

Nastavio je: „Imao sam zaposlenicu. Ona je bila jedna od onih 'novorođenih', znate taj tip [ništa nisam rekao]. Ona bi provodila sate i sate svog radnog vremena na propovijedanje svojim kolegama o tome kako se trebaju 'spasiti'. Ne samo da ona nije bila učinkovita, nego je ometala učinkovitost drugih radnika.

Konačno je otišla od nas, uzela sobom stvari koje su pripadale poduzeću i ostavila mi račun od osam tisuća dolara za prekomorske telefonske razgovore koje je vodila sa svojim sinom u Njemačkoj.” (Bilo je to sredinom devedesetih kad su prekomorski telefonski pozivi bili jako skupi.)

Srce mi se slomilo. Sada će svi u tom poduzeću imati problema čuti Božju riječ, jer ju je njeno ponašanje dovelo na zao glas. Ona nije poštovala ni vlasnika poduzeća ni njegove radnike onda

kad je propovijedala umjesto da je radila, i kad je nezakonito uzimala ono što joj ne pripada. Ona je trebala biti najpovjerljiviji zaposlenik u poduzeću. Zbog toga Pavao govori radnicima:

„[Reci] robovima da se u svemu pokoravaju svojim gospodarima, da im nastoje ugoditi na svaki način. [Opominji ih] da ne odgovaraju i da se ne suprotstavljaju, da ne potkradaju uzimajući stvari koje nemaju vrijednosti, već da se pokažu istinski odani i potpuno pouzdani i do kraja vjerni, da tako budu u svemu ukras i na čast nauci [koja je] od Boga i o Bogu, našem Spasitelju!”

Titu 2:9-10 (AMP, slobodan prijevod)

Ona je ponizila upravo ono o čemu je propovijedala. (Ono što živimo govori daleko glasnije od onoga što govorimo). Ona je donijela prijezir na Radosnu vijest. Da je činila ono što Božja riječ kaže, častila svojeg poslodavca, ona bi se na svom poslu ponašala sasvim drugačije. Častiti znači cijeniti, podložiti se, odnositi se prema nečemu kao prema nečemu dragocjenom. Da je imala srce koje časti, njezin bi stav, a onda i ponašanje, bili sasvim drukčiji. Imala bi motiv da svoj posao radi dobro, a zajedno s poštenjem, ona bi širila Evanđelje.

Ostatak se razgovora s ovim vlasnikom odnosio na moje ispričavanje zbog njezinog ponašanja. Slušao me je, no slaba je to bila utjeha. Šteta je bila duboka i teško ju je bilo popraviti. To je utjecalo na naš razgovor do kraja leta.

Nekoliko godina kasnije, vjernima sam propovijedao poruku iz ove priče. Kasnije je jedan od naših financijskih partnera čuo priču snimljenu na CD-u, te kontaktirao našu službu. Tražio je da mu dostavimo naziv i adresu poduzeća toga čovjeka. Želio mu je napisati pismo isprike i poslati ček od osam tisuća dolara da mu namiri štetu i posvjedoči o Božjoj ljubavi.

Bio sam tako uzbuđen zbog toga zahtjeva i voljnosti čovjeka da popravi štetu i dopre do vlasnika poduzeća da sam se osobno umiješao. Nakon što sam kontaktirao poduzeće, saznao sam da je vlasnik prije šest mjeseci imao srčani udar i umro. Bio je to još jedan razoran udarac za moje srce. Pitao sam se je li uopće čuo ono što sam mu govorio na onom letu, a da budem iskren, nisam mogao dospjeti do njega Evanđeljem jer mu je duh bio zatvoren. Mogao sam se samo nadati da ga je neki drugi sluga Radosne vijesti susreo na njegovom putu i dotakao ga. Neko sam se vrijeme pitao *je li se pomirio s Bogom kroz Isusa Krista*. Znao sam da je za takvo što trebalo čudo, a sve zbog one radnice i onog što je učinila.

Koliko bi samo lakše bilo dijeliti Evanđelje tom poslovnom čovjeku u onom zrakoplovu da je imao zaposlenicu koja je častila i njega i njegovo poduzeće. Zapravo, on bi bio puno otvoreniji. Zašto? Rekao bi nešto poput ovoga: „Johnne, mogu razumjeti što mi govoriš. Moja je najbolja zaposlenica bila kršćanka. Moj je život kaos. Trebam Isusa da mi dade vječni život. Da, želim moliti s tobom.”

S druge pak strane, slušao sam nevjernike koji su bili šefovi i koji su mi govorili o tome kako su vidjeli prave dokaze kršćanstva u svojim radnicima, ne zbog njihovog propovijedanja, nego zbog toga što su imali Kristov karakter u teškim situacijama i njihovoj radnoj etici. Govorili su mi: „Rade više od drugih radnika,” ili „Oni su najpošteniji i najpouzdaniji radnici koje sam imao,” ili „Nikad se ne svađaju, žale ili mi odgovaraju.”

Što je to što ovim radnicima daje sposobnost da rade drugačije od žene koju smo bili opisali? Odgovor je jednostavan – strah Božji koji proizvodi istinsku čast u našim srcima za one koje Bog ljubi i za koje mari.

U razredu

Tijekom sam godina čuo na desetke izvještaja i priča o tome kako su vjernici Evanđelje doveli na dobar odnosno zao glas, ovisno o tome jesu li ili nisu iskazivali čast u svjetovnim poslovima. Imao sam prilike svjedočiti u objema situacijama još dok sam studirao.

Primio sam Isusa Krista kao Gospodina u svom studentskom bratstvu još dok sam studirao na Sveučilištu Purdue. Odgojen sam kao katolik i vjerno sam pohađao crkvu, no spasenje mi je bilo jako potrebno. Sjećam se da mi je jedna osoba u bratstvu privukla pozornost. U prvom sam redu zapazio njegov ljubazan, ali čvrst karakter i ponašanje. Bio je izvanredan sportaš, vrlo discipliniran u životu. Na sastancima sam bratstva opazio kako bi on prisustvovao samo na početku prije nego li smo se svi ostali napili, a odlazio bi kad bi se stvari otele kontroli. Dok bi bio na sastanku razgovarao bi na tako ljubazan način bilo s momcima bilo s djevojkama pijuckajući sok cijelo vrijeme.

Vidio je da sam religiozan, ali jako daleko od Boga. Stoga se prvo sprijateljio sa mnom, a onda je, nakon nekog vremena, jedne večeri, pokucao na moja vrata. U jednom me je trenutku dijeleći Božju riječ sa mnom upitao: „Johnne, reci mi nešto o predsjedniku Sjedinjenih Država?”

Odgovorio sam: „Dobro. Njegovo je ime Jimmy Carter, a njegova se žena zove Roslyn. Bio je guverner Georgie, a prije toga je uzgajao kikiriki.”

„Dobro,” rekao je, „a sada mi kaži nešto o Isusu Kristu?”

Ponovno sam odgovorio: „Dobro. Njega je rodila djevica, njegov se očuh zvao Josip, imao je dvanaest učenika i umro je na križu.”

„Super,” rekao je, „a sada mi kaži, poznaješ li ti predsjednika Cartera kao što znaš svoju majku?”

Brzo sam rekao: „Ne.”

Upitao me je u čemu je razlika.

Odgovorio sam: „Pa ona je moja mama. Znam je osobno. Predsjednika Sjedinjenih Država nikad nisam sreo.”

„Dakle,” zaključio je, „ti imaš osobni odnos sa svojom mamom, a premda dosta toga znaš o predsjedniku, ti ga ne poznaješ; ti nemaš osobni odnos s njime.”

„Da,” odgovorio sam.

Zatim je nastavio: „A poznaješ li ti Isusa Krista kao svoju mamu?”

Zaprepastio sam se. Sjedio sam tamo ne znajući što bih rekao. Zatim mi je pokazao da Božji plan kad je poslao Isusa nije bio napraviti od nas ljude koji idu u crkvu, već one koji imaju svoj osobni odnos s Njime, jer nas je On želio i ljubio. Zapanjilo me kad sam otkrio zbog čega sam stvoren.

Slijedeće sam godine satima čitao Bibliju. Nisam se mogao nasititi. Želio sam znati Božju riječ. Bibliju sam, prije spasenja, čitao kao neku hrpu priča i pravila. Sada je to bila Božja riječ upućena osobno meni, jer je postala živom u mom srcu.

Kao student strojarstva mogao sam uzeti nekoliko izbornih predmeta. Na popisu je tada bilo nekoliko predmeta ponuđenih kroz Notre Dame koji je imao redovnog profesora na sveučilištu Purdue. Odlučio sam uzeti predmet 'Pregled Starog zavjeta 101'. Imao sam, kao mladi vjernik, problema s razumijevanjem nekih

stvari u Starom zavjetu pa sam mislio kako bi bilo dobro dobiti cjelovitiju sliku.

Naše je predavanje bilo na rasporedu ponedjeljkom, a trajalo je tri sata. Kad je na prvom satu profesor stao ispred nas rekao je nešto što me je šokiralo. Rekao nam je da postoji preko šest stotina kontradikcija u Pismu, da se temeljem Biblije ne može povijesno dokazati da je Isus uskrsnuo od mrtvih, te da je Crveno more u vrijeme prolaska Mojsija i Izraelaca bilo močvara. Razlog tome tako dramatičnom opisu bio je taj što se priči kroz naraštaje dodavalo sve više i više sve dok močvara nije postala veliko more.

Nepotrebno je reći da sam tog semestra plovio uzburkanim morem. Sjećam se mnogih rasprava s profesorom i drugim studentima. Tijekom jednog predavanja, profesor i ja raspravljali smo dva od ukupno tri sata. Čitavo sam mu vrijeme govorio s čvrstom riješenošću, ali opet pun poštovanja za njegov položaj kao profesora.

Na početku smo semestra dobili zadatak napisati veliki seminarski rad o našem istraživanju kojeg je trebalo predati krajem semestra. Rad je nosio trećinu naše konačne ocjene pa sam na njemu vrijedno radio. Profesor nam je na posljednjem predavanju vratio naše radove s ocjenama. Međutim, na mojem radu nije bilo ocjene već jedan ogroman znak "I". Malo je reći da sam bio zbunjen. Obratio sam se profesoru nakon sata, a on me je pozvao u svoj kabinet.

Kad sam se, nekoliko dana kasnije, našao s njime u kabinetu rekao mi je: „John, ti i ja živimo u dva različita svijeta. Stoga sam osjećao da ne mogu ocijeniti tvoj rad. Zato sam stavio „I“, a to u osnovi znači da se rad neće računati u tvoju konačnu ocjenu. Tvoju sam konačnu ocjenu utvrdio kao prosječnu ocjenu iz tvoja dva ispita.”

Zatim je rekao: „Johne, imao sam puno fundamentalista na svojim predavanjima, a neki su mi zadavali pravu glavobolju. Većina ih je činila jednu od tri stvari: uništavali su moje predavanje, nisu dolazili na satove, ili su odustali od svojih uvjerenja.”

Smekšavši se, nastavio je: „Ali ti, Johne, ti si bio drukčiji. Od svojih uvjerenja nisi odustao ni milimetra. Čvrsto si stajao na svojem tlu, a ipak si mi se obraćao s puno poštovanja. Pored toga, zaslužio si poštovanje svojih kolega. Vrlo sam zahvalan za tvoju odvažnost i poštovanje koje si mi iskazao.”

Bog mi je nešto pokazao kroz ovaj razgovor. Kad god stojimo čvrsto na otkrivenju Njegove riječi, a to činimo na način koji časti naše voditelje, vidjet ćemo kako se Bog pokreće u korist istine. Ostali „fundamentalisti” o kojima je govorio vjerojatno su bili novorođeni vjernici. No njihovo je svjedočanstvo na tim predavanjima bilo sasvim suprotno od onoga što su namjeravali činiti: govoriti o Isusu Kristu svojim kolegama i svom profesoru. Zbog njihovog svadljivog i prezirnog ponašanja istinsko je Evanđelje došlo na zao glas u očima profesora i kolega, a to je uništilo predmet ovog čovjeka. Tako je bila propuštena velika prilika, jer ljudi nisu hodali u skladu s načelom časti.

Nikada ne smijemo odstupati od onoga što kaže Božja riječ. Stojmo čvrsto. Opominjimo one koji misle drugačije u blagom i krotkom duhu. Ako se radi o našim šefovima, trenerima ili učiteljima, trebamo pružati Kristov primjer. Pruži li se prilika, tada otvorimo svoja usta i govorimo istinu u ljubavi i s poštovanjem za naše voditelje.

Iskazivanje časti društvenim autoritetima

Kako iskazujemo čast društvenim autoritetima? Pogledajmo još jednom u značenje riječi častiti. To znači cijeniti, postupati s nečim kao dragocjenim i značajnim, postupati s poštovanjem, podložiti se i poslušati, sve dok se to ne protivi Pismu.

Budemo li razmišljali i molili u skladu s ovim značenjem, naše će ponašanje pozitivno utjecati na naša radna mjesta, učionice ili igrališta. Budemo li tražili Boga da ispuni naša srca čašću za naše društvene autoritete, na takav ćemo se način i odnositi prema njima. Umjesto da se borimo za svoja prava, njihove ćemo želje staviti ispred svojih. Tražit ćemo načina da njih učinimo uspješnima neovisno o tome prepoznaju li nas ili ne, jesmo li dobro plaćeni za naš rad ili ne. Kako to možemo činiti? Pismo nam veli:

„Robovi (*radnici*), pokoravajte se svojim zemaljskim gospodarima (*poslodavcima ili šefovima*) sa strahopoštovanjem, s iskrenošću svoga srca, kao Kristu! Ne služite samo dok ste na oku kao da se ljudima želite svidjeti, već kao robovi Kristovi koji od svega srce vrše volju Božju! Služite dragovoljno kao da služite Gospodinu, a ne ljudima, znajući da će svaki ... primiti za to plaću od Gospodina!”

Efežanima 6:5-8

(NLT, riječi u zagradaama dodao autor)

Zapazite izjavu: „...Služite dragovoljno kao da služite Gospodinu...” Imamo li to u svojim srcima, brzo ćemo od robova postati sluge. Možda kažete: „Ja nisam rob.” Prije nego li brzopletu reagirate na ovu izjavu, dopustite mi da vam kažem kakva je razlika između roba i sluge. Od roba se malo traži; sluga ostvaruje svoj puni potencijal. Od roba se uzima; sluga daje; rob mora, sluga želi. Sluga gleda na prilike, a ne čeka na naredbe. On unaprijed vidi potrebe onoga kome služi i ispunjava ih prije nego li se to od njega traži.

Misliš li da je tvoj šef nepravedan i strog prema tebi, trebaš djelovati, a ne reagirati. Osoba koja reagira žali se na nepravedni postupak, možda je pokunjena, a svakako je neučinkovita. Osoba koja djeluje pobjeđuje zlo dobrim (vidjeti Rimljanima 12:21). Ona će pristupiti svom neljubaznom šefu i reći nešto poput ovog:

„Gospodine, vidim da ima dodatnog posla kojeg treba napraviti, zato vam želim reći da ću slijedeći tjedan dolaziti dva sata ranije na posao kako bih to odradio, a za to me ne trebate dodatno platiti.”

Budete li se sa sukobom obračunavali na ovaj način, zadobit ćete Božju naklonost i na kraju naklonost toga čovjeka. Kako to znam? U Izrekama 3:3-4 stoji da kad smo na ploču svoga srca upisali milost i istinu tada ćemo „steći ugled i uspjeh u Božjim i ljudskim očima.”

Ne uspiješ li steći naklonost kod svog šefa ponašajući se na način koji iskazuje čast, Bog će otvoriti druga vrata i dovesti te na mjesto gdje ćeš naći naklonost, baš kao i onaj direktor u osiguravajućem društvu iz prethodnog poglavlja. On je iskazao čast svome poslodavcu čak i onda kad ga ovaj nije poštovao. Bog je na kraju otvorio vrata pred njim u velikoj osiguravajućoj kući, tako da je primio veliku nagradu kao jedan od vodećih direktora.

To je zakon. Častite li društvene autoritete u svom životu, Bog će častiti vas, i dat će vam punu plaću. Ona možda neće doći kroz tvoga šefa, učitelja ili trenera, ali će doći. Bog gleda na Svoju riječ da je izvrši!

9

Iskazivanje časti vođama u obitelji

Pogledajmo sad obitelj. Počet ćemo s raspravom o djeci. Pismo nam veli: „Poštuj oca i majku” - to je prva zapovijed popraćena obećanjem: 'da ti dobro bude i da dugo živiš na zemlji!’” (Efežanima 6:2-3).

Častiti svoje roditelje nije prijedlog, niti preporuka; to je zapovi jed. Jesmo li možda zaboravili da kao novozavjetni vjernici trebamo držati Božje zapovjedi? To je dokaz da ljubav Božja stvarno prebiva u nama. Isus kaže: „Tko pozna moje zapovijedi i vrši ih, taj me ljubi” (Ivan 14:21). Apostol Ivan to potvrđuje kad piše: „Ljubav se sastoji u tome da živimo prema njegovim zapovijedima” (2 Ivanova 6).

Jednom kad smo primili Isusa Krista, mi smo se promijenili; osoba koja je postojala prije, više ne živi. Mi smo doslovno novo stvorenje. Strah i ljubav Božja koji prebivaju u nama učinili su naša srca novima. Naše su čežnje usmjerene prema Bogu; čežnemo za tim da Mu udovoljimo, jer to je sada dio naše naravi. Živimo tako da ništa drugo ne vrijedi osim „vršenja Božjih zapovijedi” (1 Korinćanima 7:19).

Nasuprot tome, oni koji po navici zanemaruju Božje zapovijedi nisu susreli Isusa Krista kroz Duha Svetog. Možda govore da su kršćani, no kako nas Isus poučava, poznat ćemo ih po njihovom životnom stilu (vidjeti Matej 7:20). Ako ne poštuju Božje zapovijedi ili ih uzimaju 'zdravo za gotovo', nemaju Njegovo srce. Ivan piše:

„Tko tvrdi: 'Poznajem ga' (*Isusa Krista*), a ne vrši njegovih zapovijedi, lažac je (*prevaren je*), i u njemu nema istine" (1 Ivanova 2:4, riječi u zagradama dodao autor). Ivan nam jasno veli da takva osoba nije dijete Božje; ona je prevarena. Možda misli da je spašena, ali u stvarnosti nije.

Ponovimo još jednom značenje riječi častiti: cijeniti, vrednovati, poštovati, odnositi se s naklonošću, držati visoko do nekoga ili nečega. Promatrajući naše roditelje očima časti mi ćemo s njima razgovarati s poštovanjem i ljubavi. Sjetite se da se čast pokazuje djelom, riječju, pa čak i mišlju, ali istinska čast proizlazi iz srca. Ako mladići i djevojke sa svojim roditeljima redovno razgovaraju neozbiljno i nepažljivo ili bez poštovanja, oni pokazuju da svojim roditeljima ne iskazuju čast. Jer usta govore čega je srce prepuno (vidjeti Matej 12:34). Njihovo se nepoštovanje može vidjeti i kroz njihovo ponašanje, kao što je povišeni glas, okretanje očima, izraz gađenja, povlačenje stopalima kako bi se nešto zahtijevalo, ili se na nešto žalilo i tako dalje.

Nepoštovanje roditelja postalo je uobičajeni način života u Americi. On je prožeo našu kulturu. Postoje brojni popularni tzv. „obiteljski filmovi” koje svojoj djeci ne dopuštam gledati. Neki su od njih označeni kao „G” filmovi, a emitiraju ih naše „pouzdana filmske kompanije”. Obično bi ih smatrali sigurnima. Priča je uvijek dirljiva. Međutim način na koji djeca razgovaraju sa svojim roditeljima sasvim je nešto drugo od priče. Oni svoje očeve ili majke smatraju glupima i staromodnima. Iskazuju grubo nepoštovanje spram naredbi svojih roditelja, a filmovi završavaju

s djecom kao junacima, kao onima koji su ispunili želje svojih srca premda su se prema roditeljima ponijeli s prezirom. Možda mislite da sam pretjerao, no poslušajte što Bog kaže: „Proklet bio koji vrijeđa oca svoga i majku svoju! – I sav narod neka reče: Amen!” (Ponovljeni zakon 27:16, AMP).

Vau, razumijete li koliko su snažne riječi *'proklet bio'*? Ozbiljna je stvar biti proklet od Boga. Svakako, mi očekujemo čuti nešto poput:

„Proklet bio koji ubija, krade, seksualno griješi ili se bavi vračarstvom.” Pa ipak, Bog kaže da je proklet onaj koji ne poštuje svoga oca ili majku. Pogledajmo još jednom značenje riječi *ne poštovati*: odnositi se kao prema običnom, neuglednom, ili prostom. Još je snažnije značenje ponašati se sramotno ili ponižavajuće.

Prokletstvo koje je trajalo naraštajima

Postoji niz primjera u Pismu kako su ljudi došli pod prokletstvo jer nisu poštovali svoje roditelje. Jedan je takav, vrlo živopisan primjer, onaj Noinog sina Hama.

Noa se nakon potopa bavio poljodjelstvom. Jedne se večeri napio. Zbog čega je to učinio? Možda je bio deprimiran jer je bio posljednji otac na licu zemlje; ili je možda tražio olakšanje od pritiska ponovne izgradnje nakon potopa. U svakom slučaju, svladan pritiskom tražio je olakšanje, no, svakako, na krivi način. Tako pijan odteturao je u svoj šator, skinuo se gol i zaspao.

Ham je, ušavši u šator i vidjevši oca gdje gol leži, duboko uzdahnuo i otišao van svima reći (makar nije bilo nikoga osim Šema i Jafeta). Vidim ga kako se kikoće i podrugljivo govori: „Hej dečki, nećete mi vjerovati; tata je pijan k'o zemlja i leži tamo gol k'o od majke rođen! To morate vidjeti, dođite.”

Šem i Jafet, čuvši ovaj bratov posprdni izvještaj, reagirali su posve drukčije. Zgrabili su plašt, podigli ga iznad svojih ramena i ušli u šator hodajući unatrag, te pokrili Noinu golotinju. Nisu željeli gledati sramotu svoga oca.

Slijedećeg je jutra Noa ustao i otkrio što je Ham učinio. Čitamo:

„Kad se Noa otrijeznio od vina i saznao što mu je učinio najmlađi sin, reče:

’Nek je proklet Kanaanac, potomcima Shema i Jafeta najniži sluga neka bude!’ Onda nastavi: ’Neka Jahve blagoslovi Šema, Kanaanac nek mu je sluga! Neka Bog raširi područje Jafetovo, i neka Jafet dijeli napredak sa Šemom; Kanaanac nek mu je sluga’”

Postanak 9:25-27 (NLT)

Ove su proročke riječi, koje je Noa izgovorio, odzvanjale kroz nekoliko naraštaja. Kanaanci, Hamovi potomci, bili su prokleti i na kraju su ih djeca Izraelova nadvladala u skladu s Božjom zapovijedi.

Ham je osramotio svoga oca i donio prokletstvo na svoj život i svoje potomke. Zanimljivo je kakve je ozbiljne posljedice imalo Hamovo ponašanje, dok se o posljedicama Noinog pijanstva ništa ne govori. Naprotiv, u Hebrejima 11 Bog se hvali patrijarsima. Jedan od njih je Noa – o da, čovjek koji se srušio ’mrtav pijan’. Očito je da se on bio pokajao zbog svoga grijeha i da mu je bilo oprašteno. Međutim u tom poglavlju nema ništa o Hamu; zapravo se njegovo ime nigdje više u Bibliji ne spominje u pozitivnom svjetlu.

Noin je moralni pad postao testom časti za njegova tri sina; test koji je razotkrio njihova srca. Jedan od njih nije imao poštovanja i bio je buntovan; ostala su dvojica bila puna poštovanja i uzdržali

su se od osuđivanja onoga za što nisu bili odgovorni. Svakako, Noino ponašanje nije bilo bogobožno, no spadalo je na Boga da se s njim obračuna, a ne na sinove. Ova su dvojica, razumjevši to, mogla nastaviti iskazivati čast svom ocu iz dubine svojih srca; jedan je sin, prisvojivši sebi pravo da sudi djela svoga oca, zapao u nepoštovanje i posljedično tome pod prokletstvo.

Ovdje je još jedna, vrlo zanimljiva činjenica koju trebamo zapaziti, a to je preciznost Hamova izvještaja. Točno je da je njegov otac bio pijan i gol, pa ipak je Ham načelno bio u krivu. Logika bi mogla opravdati njegovo djelo: samo je ponovio ono što je vidio; jednostavno bio je „iskren”. No načelo časti i vlast kraljevstva kažu nešto drugo.

Nepoštovanje raste s vremenom

U Pismu postoji još jedan sin koji nije poštovao svoga oca, Ruben. Ruben je bio Jakovljevi prvorodenac, a njegova je majka bila Lea. Kako je Ruben iskazao nepoštovanje prema svom ocu? Tako što je spavao s jednom od očevih priležnica, Bilhom.

Vjerujem kako se tu radilo o nečem dubljem nego što je puki seks sa ženom koja je pripadala njegovom ocu. Jakov je imao dvije glavne žene, Leu i Rahelu, koje su ujedno bile i sestre. Bilha je bila Rahelina sluškinja. Između Rahele i Lee vladalo je rivalstvo. Rivalstvo se zapalilo i sve je više jačalo jer je Jakov više volio Rahelu. On ju je volio od početka njihovog braka sve do njezine smrti.

Kad je Bog vidio da Leu njezin muž ne voli, otvorio je njezinu utrobu da rađa, te je začela i rodila Rubena. Kad je rodila sina, Lea je rekla: „Jahve je vidio moju nevolju i stoga će me sada moj muž ljubiti.”

(Postanak 29:32)

Nedugo zatim, rodila je drugog sina te izjavi: „Jahve je čuo da nisam voljena, stoga mi je dao i ovoga. Zato mu nadjenu ime Šimun (u značenju „*uslišan*”)” (stih 33, riječi u zagradi dodao autor).

Treći puta ona opet začne i rodi sina te izjavi: „Sad će se moj muž meni prikloniti: tri sam mu sina rodila.” Zato mu nadjenu ime Levi (u značenju „*priklonjen*”)” (stih 34, riječi u zagradi dodao autor).

Kad je Rahela vidjela svoju sestru kako rađa djecu, a ona ne može zatrudnjeti, skovala je plan kako bi pokvarila svaku prednost koju bi Lea mogla imati u odnosu na nju. Ona će dati Jakovu svoju sluškinju Bilhu: „Evo moje sluškinje Bilhe: uđi k njoj, pa neka rodi na mojim koljenima, da tako i ja stječem djecu po njoj” (30:3). Kad se dijete rodilo, Rahela je rekla: „Žestoko sam se borila sa sestrom, ali sam pobijedila” (stih 8).

Budući da je bio prvorođenac, Ruben je vidio sve te borbe i sve to natjecanje između svoje majke i Rahele. Bio je dovoljno star da vidi bol koju je osjećala njegova majka zbog zanemarivanja njegova oca. Tako se dogodilo da je Ruben otišao u polje i nabrao ljubavčice za svoju majku. Vidjevši da ih je Lea dobila od svoga sina, Rahela, ljubomorna kakva je bila, poželjela je ljubavčice i pogađala se s Leom za njih. Rahela će Lei prepustiti jednu noć s Jakovom.

Kad se te večeri Jakov vratio iz polja, Lea mu iziđe u susret pa reče: „Trebalo da dođeš k meni, jer sam te unajmila za ljubavčice moga sina” (stih 16). Iz ovog je događaja vidljivo da je Jakov više noći provodio s Rahelom, a da je Lea morala za njih plaćati.

Ruben je s bolom promatrao sve te teške stvari koje su se događale u njegovoj obitelji. Siguran sam da je njegova ljutnja zbog očeva nepažljivog i neljubaznog ponašanja prema njegovoj majci rasla iz dana u dan.

Nije se to svodilo samo na spavaonicu. Vidjelo se to na svim područjima. Vrijeme je prolazilo te je nakon što se Jakovu rodilo deset sinova, konačno Rahela rodila sina, Josipa. Rubenova se zlovolja povećala kad je promatrao Jakovljevu naklonost prema Rahelinom jedincu. Josip je imao povlašten položaj, bio je ljubimac i voljelo ga se više od ostale braće, a dobio je na dar i kićenu haljinu kao znak očeve naklonosti.

Kad je obitelj bježala pred Labanom, Leinim i Rahelinim ocem, stigla je vijest da je Ezav krenuo u susret obitelji zajedno sa svojih četiri stotine momaka. Jakov se uplašio, jer se dobro sjećao svoga brata i njegove zakletve da će ga ubiti zbog prvorodstva koje mu je ovaj ukrao.

Jakov je pokušavajući spasiti svoj život kao i život svog potomstva podijelio obitelj. Podijelio ih je u skupine i poslao u susret Ezavu. Ideja je bila – ako Ezav ubije prvu skupinu, Jakov može na vrijeme pobjeći pred svojim bratom i spasiti svoj život i život svojih najbližih. Pogledajmo kako je on to podijelio svoju obitelj: „...postavi sluškinje i njihovu djecu na čelo; iza njih Leu i njezinu djecu; a Rahelu i Josipa straga” (33:2, AMP). Možete li zamisliti Rubenovu bol i ljutnju? On i njegova majka postavljeni su ispred Rahele da umru, jer je njihov otac više volio Rahelu i njezina sina; zato ih je stavio u zadnju skupinu s Jakovom.

Vrijeme je prolazilo, a zlovolja je sve više rasla. Rahela je rodila i drugog sina, ali je pri porodu umrla. Jakov je žalio i postavio stup na njezin grob, koji će tu stajati za naraštaje koji će doći. Zanimljivo je primijetiti, ne zna se za ikakav stup na Leinom grobu, samo Rahelinom. Stoga je očito da se radi o velikom i divnom spomeniku. Vrlo je vjerojatno u Rubenu plamtjela gorčina.

Možemo čitati u Bibliji da Ruben, odmah nakon Raheline smrti:

„ode i legne s Bilhom” (35:22). Ruben je, gledajući kako se razvija to rivalstvo, živio u agoniji. Mrzio je činjenicu da njegov otac voli Rahelu, a ne voli njegovu majku. Vrlo je vjerojatno, gotovo sigurno, spavao s Bilhom ne radi samog seksualnog odnosa, već da bi osramotio Rahelin šator i barem tako naplatio bol koju im je otac nanio.

A sada pogledajmo što Bog govori o Rubenu, dugo vremena nakon što su sva njegova braća pomrla: „Ruben je doista bio prvenac; ali kad je oskrvnuo očevu postelju tako što je spavao s jednom od očevih priležnica, njegovo je pravo prvorodstva bilo dano sinovima njegova brata Josipa. Zbog toga Ruben nije upisan u rodovnik kao prvenac” (1 Ljetopisa 5:1, NLT, označio autor, slobodan prijevod).

Zanimljivo je zapaziti da je Jakov krivo radio kad je volio Rahelu, a zanemarivao Leu. To ni Bogu nije bilo drago, jer čitamo: „Jahve je vidio da Lea nije voljena, te je učini plodnom...” (Postanak 29:31). U *The Amplified Bible* stoji: „Bog je blagoslovio Leu u području njezine nevolje koju je prouzročio njezin muž.”

Ruben je točno vidio. Njegova ocjena očevog ponašanja nije bila izmišljena. Međutim, trovalo ga je ono čemu je dopustio rasti u njegovu srcu. Dopustio je da poštovanje koje Bog stavlja u srce svakog djeteta ode, a prigrlio je stav zlovolje koji je poticao nepoštovanje. Dopustio je da se to razvije do one točke na kojoj je opravdavao svoje prezrivo ponašanje prema ocu. To ga je skupo stajalo. Izgubio je pravo svoga prvorodstva.

Prisjetimo se Ane i uvrede svećenika Elija te kako je ona umjesto prezrivog ponašanja odabrala iskazati čast kakvu nam Bog zapovijeda iskazivati autoritetima. Stoga je primila punu plaću. Ruben je, s druge strane, izgubio svoju plaću – svoju baštinu. Bio je sto posto u pravu u svojoj ocjeni, ali je bio sto posto u krivu u načinu na koji je reagirao.

Ne dopustite da nečije tuđe ponašanje utječe na vas

Postalo mi je jasno tijekom godina kako ne smijemo dopustiti da nečije krivo ponašanje utječe na naše ponašanje. Ta se istina može vrlo živo vidjeti u Mojsijevom životu.

Izraelci su se, baš poput Jakova, stalno ponašali na način koji nimalo nije ugađao Bogu. Jakov je prezirao svoju ženu; Izraelci su neprestano mrmljali. Mojsije je, baš poput Rubena, patio zbog njihova ponašanja. Četrdeset godina nije mogao ući u Obećanu zemlju te je lutao pustinjom zbog onoga što su Izraelci činili.

Sada su opet mrmljali jer nisu imali vode. Bog je rekao Mojsiju neka progovori stijeni i voda će poteći. No došao je trenutak kad je Mojsiju svega bilo dosta, skupio je Izraelce i povikao: „Čujte, buntovnici! Hoćemo li vam iz ove pećine izvesti vodu?” Zatim Mojsije podigne ruku i dva put udari štapom o pećinu...” (Brojevi 20:10-11). Posljedica je Mojsijeva ponašanja bila ta da nije uveo narod u Obećanu zemlju. Poslušajte što je psalmista napisao godinama kasnije: „Razjariše ga opet kraj voda meripskih, i Mojsija zlo pogodi zbog njih, jer mu duh već ogorčiše, nesmotrenu riječ izusti” (Psalam 106:32-33).

Mojsije je trpio posljedice njihova lošeg ponašanja. Zbog toga nije reagirao u skladu s riječju Božjom. To ga je skupo stajalo! U svojoj sam Bibliji napisao pored tog stiha: „Ne možemo opravdavati svoje loše ponašanje lošim ponašanjem drugih.” To je lekcija koju svatko od nas treba naučiti.

Naravno, Rubenov se otac loše odnosio prema njegovoj majci, no to ne opravdava Rubenov stav nepoštovanja i isto takvo ponašanje prema ocu. Bog nam kaže da poštujemo oca i majku, neovisno od toga koliko ih mi smatrali dobrima ili lošima, kao i od toga koliko je njihovo ponašanje časno ili nečasno.

Još jedna vrlo važna usputna napomena. Dopustite mi podsjetiti vas na važno načelo o kojem smo poučavali u prethodnom poglavlju. Naša je dužnost da uvijek častimo i podlažemo se autoritetu; isto tako, trebamo biti i poslušni; međutim, kad se radi o poslušnosti nismo dužni biti poslušni autoritetu koji od nas traži da činimo stvari suprotne Božjoj riječi. Dobar bi primjer mogao biti roditelj koji kaže djetetu neka laže svom učitelju; dijete može tada s puno poštovanja reći svome roditelju: „Mama ili tata, ja te vrlo poštujem i častim, no ne mogu lagati, jer to je grijeh pred Bogom.” Ili nešto ozbiljniji slučaj kad otac seksualno napada mladu osobu, tada sin ili kćer trebaju tražiti pomoć kod drugih autoriteta. Oni se tada ne odnose s nepoštovanjem prema ocu, već traže pomoć i njemu i sebi.

Dvostruka nagrada

Pogledajmo sada još jednom stih s kojim smo počeli ovu raspravu: „Poštuj oca i majku” - to je prva zapovijed popraćena obećanjem: „da ti dobro bude i da dugo živiš na zemlji!” (Efežanima 6:2-3).

Nagrada je časti dvostruka i jasno je izrečena u ovom stihu. Prvo, bit će vam dobro. Iskusit ćete uspjeh u životu, zajedno s mirom, radošću, ljubavlju i zdravljem. Uživat ćete u plodonosnom životu. Drugo, imat ćete dug život na zemlji. Obećano vam je da nećete umrijeti prerano od neke smrtonosne bolesti, automobilske nesreće ili drugih nepredviđenih nesreća.

Možda mislite: „Ali ja poznajem neke ljude koji su poštovali svoje roditelje, a umrli su mladi.” To može biti istina. Pa onda pitate dalje:

„Pa zašto se onda obećanje nije odnosilo na njih?” Jednostavno, Božja obećanja nisu automatska; ona se moraju primiti vjerom. Možda vas šokira ova izjava, no dopustite mi da vam ovu istinu potvrdim primjerima iz Pisma.

Bog je Abrahamu dao obećanje temeljem Saveza da će kroz njegovog sina Izaka doći obećani Mesija. Posebna je riječ od Boga bila:

„Savez svoj s njime ću sklopiti, Savez vječni s njime i s njegovim potomstvom poslije njega“ (Postanak 17:19). U potvrdu toga, ponovno čitamo: „...Po Izaku će se s pravom zvati tvoje potomstvo“ (Rimljanima 9:7, AMP). Ako je tomu tako, onda Izak svakako treba imati djecu, zar ne?

Tko je Izaku odabrao ženu? Točan je odgovor: sam Bog. Sjetite se Abrahamovog sluga koji je išao da nađe Izaku ženu među Abrahamovim rođacima. Nakon što je stigao na mjesto, pomolio se:

„Oh, Jahve, Bože moga gospodara Abrahama, molim te, iziđi mi danas u susret i mome gospodaru Abrahamu milost iskaži! Evo me kraj studenca, a kćeri onih iz grada dolaze crpsti vodu, pa neka djevojka kojoj ja rečem: 'Molim te, spusti svoj vrč da se napijem', a ona odgovori: 'Pij! I deve ću ti napojiti', bude ona koju si *odredio* za svoga slugu Izaka.”

Postanak 24:12-14 (označio autor)

Uistinu, vrlo određena molitva; teško da se može dogoditi slučajna podudarnost. Ove deve, zapravo, piju ogromne količine vode, i vrlo je malo stranaca kojima bi se tako milostivo crpila tolika količina vode, osim na poticaj samog Boga. Abrahamov je sluga morao biti siguran, stoga je svoj zahtjev učinio tako određenim i tako teškim. Zapazite i to da je rekao kako će ona koja izvrši zadatak biti ona koju je Bog *odredio*; drugim riječima, nju je Bog izabrao za Izakovu ženu.

Prije nego li je svoju molitvu izrekao do kraja, na zdenac je stigla Rebeka, kćerka Abrahamovog rođaka, noseći krčag na

ramenima. Abrahamov je sluga požurio do nje i usrdno je zamolio: „Daj mi malo vode iz tvog vrča!” (stih 17). Zapazite da on uopće nije spomenuo deve. On je od nje tražio upravo onako kako je molio. Ona radosno pristade i dade mu vode da pije. Sada pročitajmo što je dalje bilo:

„Kad je njega napojila, reče: 'Nalit ću i tvojim devama da se napoje'” (stih 19).

Dogodilo se upravo ono što je Abrahamov sluga tražio. Bio je zapanjen i preplavljen radošću. Uživao je što mu je molitva tako brzo uslišana.

Bilo kako bilo, posao još nije bio gotov. Još je jednu prepreku trebalo prijeći i potvrditi Božji izbor za Izaka. Hoće li mu njezina obitelj dopustiti da je odvede, njemu čovjeku kojeg nikada nisu vidjeli, i to u zemlju koju ne poznaju, zauvijek?

Kad je Abrahamov sluga ispriповijedao cijelu priču Rebekinoj obitelji, glave obitelji rekoše: „Od Jahve to dolazi, mi tu ne možemo reći ni da ni ne” (stih 50). Slijedećeg joj je dana obitelj dopustila otići te ju Abrahamov sluga dovede Izaku, i oni se vjenčaše.

A sada dolazimo do nevjerojatnog dijela priče. Bog je ovu ženu izabrao za Izaka na čudesan način. No nakon vjenčanja otkrilo se da je Rebeka nerotkinja: nije mogla imati djecu. Što! Zašto bi Bog Izaku odabrao ženu nerotkinju, kad je obećao da će potomstvo doći kroz Izaka? Odgovor leži u tome da Božja obećanja nisu automatska; njih se mora i steći i primiti vjerom. Čitamo: „Izak se obrati Jahvi za svoju ženu, jer je bila nerotkinja. Jahve ga usliša, te njegova žena Rebeka začne” (Postanak 25:21).

U *The Amplified Bible* stoji: „Izak se mnogo molio za svoju ženu jer nije mogla imati djecu; a Bog mu usliša molitvu, te Rebeka, njegova žena, zatrudnje.” Kako je on molio?” Vapio je

Bogu: „Bože, Ti si mi obećao da će od mene proizaći narodi i kraljevi, i Mesija će doći kroz moje potomstvo. A kako će se to dogoditi ako moja žena ne može roditi? Molim Te, o, Gospodine, otvori Rebekinu utrobu da obećani Mesija može doći u skladu s Tvojim obećanjem.”

Duhovni zakon

Postoji duhovni zakon koji moramo i znati i razumjeti. Pismo ovo veli: „Dovijeka, o Jahve, riječ tvoja ostaje, stalna poput nebesa” (Psalam 119:89).

Zapazite da ne kaže: „Dovijeka, o Jahve, riječ tvoja ostaje, stalna poput nebesa i zemlje.” Ne, ovdje se jasno kaže da je Njegova riječ zauvijek uspostavljena na nebesima; niti riječi o zemlji. Onda na koji se način Njegova riječ uspostavlja na zemlji? Idemo li dalje u proučavanju Pisma vidjet ćemo da nam se kaže: „Svjedočanstvom dvojice ili trojice svjedoka *svaka riječ se utvrđuje*” (2 Korinćanima 13:1). Zapazite da se svjedočanstvom dvojice ili čak trojice, riječi utvrđuju. A sada pogledajmo što Bog kaže: „...tako se riječ koja iz mojih *usta izlazi ne vraća k meni bez ploda*, nego čini ono što sam htio i obistinjuje ono zbog čega je poslao” (Izaija 55:11, označio autor). Kako se to Njegova riječ vraća Njemu? Odgovor je vrlo jednostavan – svjedočanstvom naših usta. Bog je prvi; mi smo drugi. Izgovarajući riječ, koja je već izašla iz Njegovih usta, utvrđujemo je na zemlji! Možete li vidjeti ovu predivnu istinu? Bog je obećao kroz Izaka izvesti potomstvo, ali je trebalo da Izak tu riječ izgovori kako bi je utvrdio na zemlji, u svom životu i životu svoje obitelji.

Bog nam obećaje dug život, poštujemo li svoje roditelje. Izgovaramo li ovo obećanje *u vjeri*, utvrđujemo ono što je On već rekao u naše živote. Mi smo druga usta koja utvrđuju stvari na zemlji. Jedva mogu podnijeti koliko sam sada uzbuđen! To znači da možemo gledati bolesti ravno u lice i objaviti Božje savezno

obećanje da ćemo živjeti dug život, i ona, bolest, mora odstupiti. S pouzdanjem možemo izgovarati sigurnost na putovanjima, u našem domu ili bilo gdje drugdje gdje opasnost može vrebat. Možemo s pouzdanjem reći: „Ne bojim se tisuća ljudi što me opsjedaju dušmanski” (Psalam 3:7), jer će me „Bog nasititi danima mnogim, pokazati mi spasenje svoje” (Psalam 91:16).

Možemo isto tako izgovarati obećanje da će s nama biti sve dobro. Suočavamo li se s teškoćama, situacijama koje se čine crnima i beznadnima, možemo odvažno reći: „Ja sam poštovao/ poštovala svog oca i svoju majku, stoga mi je Bog zbog Saveza obećao da će sa mnom biti sve dobro! Zapovijedam tim zidinama nedostatka, sukoba, depresije, loših okolnosti [i tako dalje] da se povuku i odstupe u Isusovo ime.”

To možemo činiti sa svakim Božjim saveznim obećanjem. Jedina razlika između onih koji žive život obilja i onih koji žive život oskudice jest ono što izgovaraju svojim ustima. Bog je rekao: „Uzimam danas za svjedoke protiv vas nebo i zemlju da pred vas stavljam: život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Život, dakle, biraj, ... da živiš ti i tvoje potomstvo” (Ponovljeni zakon 30:19, AMP). Zapazite na nama je da odaberemo život. Zašto? Jer ne odaberemo li život (blagoslove Saveza), smrt je već aktivna na zemlji. Kako biramo život? Opet čitamo: „Smrt i život u vlasti su jeziku, a tko ga miluje, jede od ploda njegov” (Izreke 18:21, AMP).

Nama preostaje jedino složiti se bilo s Božjim saveznim obećanjima bilo s đavlovim prokletstvima koja se očituju u nedostatku, bolesti i smrti. To je tako jednostavno da se mnogi spotiču o ovu istinu. Zbog toga je Jakov izjavio:

„Uistinu, svi često griješimo. Ako tko u govoru ne griješi, on je savršen čovjek, sposoban je zauzdati i cijelu svoju osobu. Ako stavimo konjima uzde na usta da nam se pokoravaju, možemo upravljati cijelim njihovim tijelom... Tako je i jezik

malen ud, ali se može ponositi velikim stvarima. Pazite, kakve li male vatre, a koliku šumu zapali!”

Jakov 3:2-3,5 (NLT)

Malena iskra može zapaliti čitavu šumu. Tako riječi izrečene u strahu mogu donijeti uništenje vašem životu. Radosna je vijest da imamo Božja savezna obećanja; jednom kad ih stavimo u naša srca, naša će usta govoriti u skladu s njima. Jakov nastavlja i govori nam kako je jezik poput izvora vode; ne može istovremeno točiti i slatku i gorku vodu. Ključ ne leži u izvoru, već u zemlji, tlu iz kojeg voda izvire. Isto tako, ne radi se o jeziku već o tlu – odnosno onome što je u našim srcima. Isus je rekao: „ ... jer mu usta govore ono čega je prepuno srce” (Luka 6:45).

Bog kaže da ćete imati dobar i dug život budete li poštovali svoje roditelje. Kako čitate ove riječi, Duh Sveti usađuje ovu istinu u vaša srca, vi počinjete govoriti u skladu s njima. Nemojte svoju vjeru u Boga temeljiti na iskustvima drugih ljudi, već radije na čestitosti Božje riječi. Ja znam da neću umrijeti prije vremena; to je obećanje duboko ukorijenjeno u mom srcu, a Bog gleda na Svoju riječ da je ispuni.

Ženin Poziv da iskazuje čast

U vezi sa ženinom ulogom čitamo: „...a žena neka cijeni i poštuje svoga muža [neka ga zamjećuje, misli o njemu, iskazuje mu čast, neka ga voli, štuje, i cijeni; neka mu se pokorava, neka ga hvali, ljubi i neka mu se divi prekomjerno]” (Efežanima 5:33, AMP).

Vau, ima toga poprilično! Dakle Pavao jasno govori kako žena treba poštovati svoga muža. (Kasnije ću se u knjizi usredotočiti na muševu i njihovo iskazivanje časti ženama, no u ovom poglavlju posebno govorimo o onima koji imaju autoritet nad nama).

Muž je glava kuće. Šovinistički muškarci nisu ovo sami smislili: to je Božja ideja. Nemoguće je imati pravi mir i blagoslov u kući u

kojoj žena vodi ili dominira, u kojoj se muža ne poštuje kao glavu kuće. Protivno tome, kada Božja žena cijeni svoga muža kao glavu kuće, ona će primiti nagradu časti. Ova može doći izravno kroz muža, ali ponekad može doći i s drugih strana.

Nedavno sam služio u velikoj crkvi u Europi. Jedna mi je žena rekla: „Johne, vi ste razlog zbog kojeg sam ja u ovoj crkvi.”

Zaintrigirala me je. Tada mi je ispričala priču. Prije nekoliko godina crkva je prolazila kroz promjenu vodstva. Ona i njezin muž morali su daleko putovati da bi došli na službu, pa se činilo kako je pravo vrijeme da pokušaju s drugim crkvama koje su bliže njihovoj kući. Nakon što su bili posjetili nekoliko crkvi, njoj se svidjela jedna mala crkva u susjedstvu. Međutim njezin je muž osjećao kako to nije pravo mjesto za njih; osjećao je da se trebaju vratiti u svoju prvu crkvu. Ona je to nevoljko učinila, ali je nastavila ići u malu crkvu nedjeljom navečer.

Postala je vrlo povezana i uključena u toj maloj crkvi. Na kraju su je voditelji te male crkve izazvali: „Kad ćeš se usprotiviti svom mužu i reći mu neka počne slušati Božje vodstvo da dođe u našu crkvu?” (Ovakva me vrsta vodstva užasava).

Njihove su je riječi pokolebale. Svome je mužu rekla da je odlučila promijeniti crkvu; zatim je ugovorila sastanak s pastorom one prve crkve kako bi ga obavijestila da ona odlazi iz crkve premda će njen muž i dalje ostati. Noć prije sastanka uzela je u ruke svoju knjigu *Pod zaštitom*, u kojoj sam razmatrao važnost podlaganja autoritetu.

Rekla mi je: „Johne, cijele sam je noći čitala. Plakala sam cijelo vrijeme dok sam je čitala; shvatila sam kako se bunim protiv Boga i protiv svoga muža. Slijedećeg sam se dana pokajala i pred mužem i pred mojim pastorom.”

Dragovoljno se vratila u svoju crkvu. Nakon nekoliko mjeseci, pastorova ju je žena upoznala s jednom drugom ženom u crkvi. Ispostavilo se da su obje imale sličnu viziju poslovnog poduhvata, pa su zajedno pokrenule posao. Danas su one vrlo uspješne te znatne iznose novca kojeg zarađuju ulažu u Božje kraljevstvo.

Rekla mi je: „Johne, da sam ostala u onoj drugoj crkvi vjerojatno bih na kraju napustila svoga muža i nikad ne bih ušla u poslovni poziv koji je bio na mom životu.” Zatim je rekla i to kako mala crkva, čiji su je voditelji nagovarali da odbaci muževljevo vodstvo, više ne postoji. Ona je iskazala čast svome mužu, a to je za posljednicu imalo i plaću i zaštitu.

Žene čiji muževi nisu spašeni

Apostol Petar piše na isti način kao i Pavao:

„Jednako, vi žene, budite pokorne svojim muževima [pokorite se kao da ste podređene i ovisne o njima, prilagodite se njima], da i oni koji možda ne vjeruju Riječi [Božjoj] budu pridobiveni bez riječi [bogobojaznim] ponašanjem vas žena kad budu promatrali vaše čisto i skromno vladanje, puno poštovanja [prema vašem mužu; prema njemu trebate osjećati sve što poštovanje uključuje: cijeniti ga, pokoriti mu se, poštovati ga – iskazivati mu čast, vrednovati ga, hvaliti ga, častiti ga i, na ljudski način, obožavati ga odnosno diviti mu se, hvaliti ga, biti mu odana, duboko ga ljubiti i uživati u svome mužu]!”

1 Petrova 3:1-2 (AMP)

Ovdje nam Petar pokazuje kako će muža, premda nije spašen, privući njezino ponašanje puno poštovanje, a ne njezino propovijedanje ili poučavanje. Poznajem muškarce koji su Kristu bili privučeni jednostavno ponašanjem svojih žena. Smith Wigglesworth, jedan od najvećih Božjih ljudi u Europi 1900-tih, dobar je primjer toga.

Wigglesworth je bio vodoinstalater koji se tijekom vremena ohladio prema Bogu. Nije želio imati posla s kršćanstvom. S druge je strane Polly, njegova žena, bila odana vjernica. Zapravo, njezin je žar za Bogom sve više rastao. Njezina je predanost učinila Wigglesworthovu nemarnost još očitijom pa ga je počela smetati njezina prisutnost.

Grubo ju je progonio zbog njezine vjere i, nedvojbeno joj branio da ide u crkvu. Ona nije slušala njegove zapovijedi jer su bile suprotne volji Božjoj (i opet, kao što smo već ranije rekli, naše je da budemo poslušni autoritetu sve dok on ne krši pisanu Božju riječ).

Ona bi mu nedjeljom navečer pripremila večeru i otišla na službu. Jedne se noći iz crkve vratila kasnije nego obično. Nakon što je ušla u kuću, Smith je zahtijevao: „Ja sam gospodar u ovoj kući, i ne dozvoljavam ti da se tako kasno vraćaš kući!”

Polly je tiho odgovorila: „Ja znam da si ti moj muž, ali Krist je moj Gospodar.”

Jako iznerviran i ljut, Wigglesworth je otvorio stražnja vrata i izbacio je iz kuće, te zaključao iza nje.

Kako se na kraju pokazalo, Pollyna odlučnost da bude poslušna Bogu i da časti svoga muža snažno je utjecala na Wiggleswortha. Na kraju je bio snažno osvjedočen i potpuno se predao služenju Isusu Kristu, a o njegovom se djelovanju i danas govori i vrlo ga se cijeni. Mnogi su ljudi bili spašeni, iscijeljeni, a neki su čak ustali od mrtvih kroz njegovu službu.

Pollyna je nagrada pred Kristovim sudom ogromna zbog svih onih tisuća ljudi koji su bili dotaknuti službom njezinog muža. Ne samo da je primila nagradu odnosno promijenjenog muža, već i veliku žetvu u životu koji će doći.

Postaje li išta jasnije? Zato smo i poučeni iskazivati čast, ne samo radi onih kojima je iskazujemo, nego također i radi našeg dobra. Osobno smo na gubitku propustimo li iskazati čast onome kome ona pripada.

10

Iskazivanje časti crkvenim starješinama

Već smo ranije kazali, kraljevstvo je Božje upravo to – kraljevstvo. Stoga će u crkvi postojati imenovani autoritet i hijerarhija. Kad častimo crkvenog starješinu, mi zapravo častimo Isusa, a kad častimo Isusa, mi častimo Boga Oca (Matej 10:40-41). Kako postupamo, govorimo, pa čak i kako mislimo o starješini način je na koji se odnosimo prema Onome tko je poslao starješinu.

Bog onda kaže: „...Jer Ja častim one koji mene časte, a koji mene preziru, bit će osramoćeni” (1 Samuelova 2:30). Naš stav prema Bogu odražava se u našem odnosu prema crkvenim starješinama. Ne možete reći da se bojite Boga, a ne poštujete autoritet u crkvi.

„Bojim se Boga, a ne čovjeka!”

Nikad neću zaboraviti susret na službi koji tako živo oslikava ovu istinu. Nakon učenja o važnosti slobode od povrede, veliki je broj ljudi odgovorio na moj poziv i došao naprijed radi molitve. U tom se mnoštvu posebno isticao mladi čovjek kod kojega sam uočio

veliku povrijeđenost. Pozvao sam ga da dođe na podij kako bih mu dodatno služio. Kad se popeo, jedan se drugi čovjek izdvojio iz mnoštva, popeo se i stao pored nas na podiju. Imao je dugu kosu svezanu u konjski rep, nosio je traperice, crnu kožnu jaknu i majicu, a ruke su mu bile pune tetovaža. Pogled mu je bio divlji i bilo je očito da je na samom rubu. Opazio sam da se ovaj prvi mladić automatski napeo i zatvorio; više nije primao.

Okrenuo sam se prema drugom čovjeku i ljubazno ga zamolio da siđe s podija.

Buljio je u mene i grubo rekao: „Neću!”

Nakon početnog šoka zbog tako direktnog odbijanja mojeg zahtjeva, pribrao sam se i rekao: „Gospodine, neću nastaviti ako ne siđete s podija.”

Ponovio je: „Neću!”

Sad sam se već lagano uznemirio, pitajući se zbog čega mi redari ne pomažu i ne maknu ovog čovjeka s podija. Zatim mi je projurilo kroz glavu da ga se oni boje. Dakle potpuno svjestan da imam posla s buntovnim čovjekom koji uopće ne poštuje autoritet, trebao sam biti čvrst, ostati u svom autoritetu i vjerovati Bogu. Znajući da, kako se stvari sada odvijaju, ne mogu služiti onome mladiću, ostao sam uporan: „Gospodine, naređujem vam da siđete s podija.”

I dalje je buljio u mene i rekao: „Neću!” Nakon neočekivane stanke, izlanuo je: „Ja se bojim Boga, ne čovjeka!”

Ovaj se čovjek nije bojao Boga. On se bojao slike Boga, slike koju je sam stvorio u svojoj glavi i srcu, a to nije bio istinski Bog neba i zemlje. Da se stvarno bojao Boga, on bi mi iskazao poštovanje kao sluzi Božjem i pokorio se mom zahtjevu.

Ne želeći popustiti, obratio sam se unutra, Duhu Svetomu za pomoć. Odjednom, kao da mi je netko rekao, jednostavno sam znao da je ovaj čovjek otac ovog mladića. Pitao sam ga, a on je potvrdio. Rekao sam mu: „Gospodine, ukoliko želite da vaš sin primi pomoć od Boga, morate sići s ovog podija; ako ne siđete, bit ćete odgovorni što ste spriječili Božju silu iscjeljenja svome sinu.”

Činilo se da su ove riječi uspjele probiti njegovu tvrdoću, makar toliko da je sišao s podija, ali još uvijek buljeći u mene. Sin se konačno ponovno otvorio da primi moje služenje, a Bog ga je snažno doticao. Bilo je stvarno prekrasno ono što je Bog učinio. Slomio se i jecao.

S ocem sam se susreo u pastorovom uredu nakon službe. Bio je član jedne skupine motociklista, 'tvrđih bajkera'. Bio je tvrd i izgledalo je da ga se ne može dotaći, no nisam se povlačio. Premda sam mu se obraćao blago, naš je razgovor bio toliko intenzivan da sam u jednom trenutku pomislio kako će me fizički napasti.

Rekao sam mu da je nemoguće bojati se Boga, a nemati poštovanja za Njegove sluge. Bojati se Boga znači poštovati autoritete koje je On postavio. Podijelio sam s njime zbog čega je bilo pogrešno odbiti moj zahtjev da siđe s podija.

Na kraju se malo smekšao. No ni tada se nisam povukao, već sam ga uporno nastojao usmjeriti na istinu Božje riječi; na kraju se slomio i počeo plakati. Pokazalo se da ga je njegov vlastiti otac duboko povrijedio, a njegovo je shvaćanje života, autoriteta i, na koncu, Boga, bilo iskrivljeno zbog zloupotrebe njegova oca. A zato što nije oprostio svom ocu, nešto od tog nasilnog ponašanja ponavljao je sa svojim sinom. Prije nego sam ga ostavio plakao je kao malo dijete.

Jednom kad je, uvidjevši svoju grešku, priznao pastoru i meni autoritet koji imamo te nam se ispričao, mogao je tako puno

primiti od Boga. Ironija našeg susreta bila je u tome što me on na kraju počeo smatrati jednim od svojih junaka. Ovaj me je čovjek, koji se u početku ponašao kao da će me povrijediti, na kraju jako zavolio.

Suptilno nepoštovanje

Gornji je primjer, naravno, ekstreman slučaj; međutim osnovni je stav vrlo čest kod vjernika, češći nego što mislimo. Nepoštovanje ovog čovjeka bilo je više nego očito. Ništa nije krio i, zapravo, moglo ga se lako uočiti. U svom je stavu bio ogoljen; mnogi se nalaze u is tom čamcu, no svoje nepoštovanje pokazuju na različite načine. Zbog straha da ih se ne proglasi neodgojenima ili buntovnicima, oni stave masku susretljivosti, govore u skladu s time, ali unutar sebe imaju nepoštovanje. Samo se očituje na jedan suptilniji način.

Ovi, o kojima sada govorim, iskazuju čast svojim voditeljima svojim usnama, ali su njihova srca daleko od toga da časte Božje imenovane sluge. Njihovo se ponašanje pokazuje u načinu na koji odgovaraju na prinose, promjenu smjera ili različite zahtjeve starješina. Pastor, na primjer, traži članove crkve da prisustvuju bdijenju, noći slavljenja i obožavanja, a pojavi se jedna desetina zajednice. Ili traži od članova da sudjeluju na mjesečnoj evangelizaciji, a možda se pojavi tek dvadesetina od ukupnog broja članova.

Bio sam u mnogim crkvama koje imaju tisuće posjetilaca; sve imaju od dvije do četiri nedjeljne službe. Uglavnom na svim službama, osim možda na jednoj, sala je dupkom puna. Međutim kada pastor pozove na zajednički molitveni sastanak ponedjeljkom navečer, mnogo puta odazove se tek dvjestotinjak ljudi. Zašto? Zbog pomanjkanja poštovanja prema pastoru.

Možda mislite: „*Johne, malo pretjeruješ.*” Dopustite mi pokazati vam još jedan primjer kako biste vidjeli da ne pretjerujem. Pretpostavimo da pastor najavi jedne nedjelje na službi: „Imat ćemo posebne molitvene sastanke ponedjeljkom navečer. Tijekom slijedeća četiri ponedjeljka sastajat ćemo se od sedam do osam sati navečer u crkvi.” Za sada, za 80 posto članova obavijest baš i nije privlačna. Naročito jer pada u isto vrijeme kad i *Sportska večer ponedjeljkom*.

Zatim pastor kaže slijedeće: „Na završetku posljednje večeri posebne molitve, dat ću svakoj osobi koja je sudjelovala na sva četiri molitvena sastanka pet stotina tisuća dolara.”

Što mislite kakva će posjećenost biti? Ne zavaravajte se, jer će to spriječiti Boga u onome što vjerojatno želi pokazati vašem vlastitom srcu. Upitajte se dva pitanja: Prvo, biste li došli na te molitvene sastanke da pastor nije najavio obećani ček? Drugo, biste li prisustvovali tim sastancima zbog obećanja od pola milijuna dolara? Razmislite o tome, mogli biste otplatiti svoju kuću ili automobil, a ostalo bi vam još puno novca za druge stvari.

Ukoliko ste na prvo pitanje odgovorili negativno, a pozitivno na drugo, tada ste upravo otkrili koliko malo cijenite riječi svoga pastora. Zapamtite, iskazati čast znači cijeniti.

Bog kaže: „Budite poslušni Slušajte svoje starješine i budite im podložni, jer oni bdiju nad vašim dušama kao oni koji o tome imaju dati račun” (Heb 13:17). To je ono što Bog uči Svoj narod: naše je da slušamo svoje crkvene starješine. Pa ako biste onda učinili tu stvar za novac, ali ne biste zato što vam vaš pastor, glasnogovornik Isusa Krista, kaže da to učinite moram vas pitati tko je zapravo vaš gospodar? Isus kaže da postoje dvojica gospodara kojima možemo služiti, Bog i bogatstvo (vidjeti Matej 6:24).

Postavimo sada neka teška pitanja: Dolazite li na službu na vrijeme? Opirote li se u sebi kad pastor poziva na davanje posebnog prinosa? Ignorirate li uporno pozive vašeg voditelja za pomoć u čuvanju djece, u redarima, na parkiralištu, na evangelizaciji itd.? Iznalazite li izgovore zbog čega ne možete doći na posebne sastanke nedjeljom navečer? Sada upitajte sebe biste li promijenili svoju odluku da se za svaki takav zahtjev ponudi pet stotina tisuća dolara? Ako da, zašto? Odgovor je jednostavan: jer vam je novac daleko vredniji od Božjeg predstavnika kojeg je Bog poslao u vaš život. Sjetite se Isusovih riječi: „Tko vas prima, mene prima; a tko mene prima, prima onoga koji me je poslao” (Matej 10: 40). Dakle moglo bi opet stajati: „Tko časti vas, mene časti; a tko mene časti, časti onoga koji me je poslao.” Kad vi cijenite riječi svojeg pastora, vi cijeniti riječ Božju, jer je Bog njega poslao vama.

Sada razumijemo zbog čega mnogi ne rastu u životu. Čitamo: „Zasađeni u domu Jahvinu, cvatu u dvorima Boga našega” (Psalam 92;13). Kad smo zasađeni u lokalnoj crkvi, mi ćemo cvasti u životu, i sada i na dan Kristova suda. Zapazite da psalmist ne kaže: „Oni koji posjećuju dom Božji.” Vi možete dolaziti u crkvu, a ne bit zasađeni. Biti zasađen znači biti tamo gdje polažete svoj život u službi za Boga. To je tamo gdje dajete desetinu, gdje služite i gdje ste poslušni starješinama. Kad smo zasađeni, tada cijenimo našu lokalnu crkvu, baš poput stabla koje cijeni tlo iz kojeg prima život.

Možete vi imati izljeve prosperiteta, uspjeha i sreće premda niste zasađeni u lokalnoj crkvi, ali nećete iskusiti dugotrajnost tih blagoslova. Ne bismo smjeli žudjeti za povremenim blagoslovima; već za onime što je trajno i što donosi veliki užitak i zadovoljstvo u našim poznim godinama, a prije svega za onime što će nam donijeti kad budemo stajali pred Kristovim sudom gdje se sve stvari otkrivaju.

Ako ste zasađeni u crkvi, vi ćete cijeniti vaše crkvene starješine. Nećete olako shvaćati ono što se traži od vas. Imat ćete strah Božji, a bojeći se Boga vi ćete častiti voditelje koje je On postavio. A kad častite postavljene voditelje, vi primete punu plaću koju je Bog pripremio za vas.

Imajte visoko mišljenje o njima

Poučeni smo: „Draga braćo i sestre, častite svoje starješine koji se trude u Gospodinu. Oni među vama vrijedno rade i opominju vas za sve što je loše. Imajte visoko mišljenje o njima i iskažite im izvanrednu ljubav zbog njihove službe” (1 Solunjanima 5:12-13, NLT, slobodan prijevod).

U dvadeset i pet godina službe, od čega sam sedam godina proveo u lokalnim crkvama, a ostalo služio kao putujući propovjednik, zapazio sam da su ispunjeni, mirni, sretni, bogati i uspješni vjernici oni koji imaju visoko mišljenje i iskazuju izvanrednu ljubav i privrženost svojim starješinama u crkvi. Bog nas uči da tako činimo, pa onda nije čudno da je takvo svjedočanstvo istinito, zar ne? Ali i suprotno je istinito, također.

Tijekom godina, sretao sam ljude koji se nalaze na oba kraja raspona. Sretao sam one koji sebe smatraju kvalificiranima jednako kao i njihov pastor. Oni podnose svojeg starješinu samo zato jer on ili ona zauzimaju taj položaj. Ovi ljudi misle da posao vođenja crkve ili službe mogu obaviti isto tako dobro ako ne i bolje. Često čekaju povoljnu priliku da ih Bog „promovira” u njihovu službu. Na pastora gledaju kao na nekoga koga se lako može zamijeniti i prema njemu se odnose kao prema svakoj drugoj osobi.

U skladu s time, mogu to biti i osobe koja nemaju nikakvih aspiracija za službu; oni rade vani i pohađaju crkvu jer se to tako radi. Ovi, za razliku od onih koje smo prethodno opisali, na

pastora gledaju kao na osobu koja obavlja dužnost koju bi mogao obavljati bilo tko, posebno sami on ili ona, no oni su odabrali karijere u poslovnom svijetu. Pastori su za njih manje inteligentne osobe zbog čega su i završili u službi.

U oba slučaja, vidjet ćete da takvi ljudi ne uspijevaju razviti svoje pune potencijale u životu. O, da, naravno, mogu oni biti prilično uspješni u poslu ili u službi, ali ni blizu onoga što bi ostvarili da su se ugradili u lokalnu crkvu i svoga pastora doživljavali kao dar od Boga, dragocjen dar. Ovi će vrlo često iskusiti teškoće u svojim brakovima i s djecom; imat će zdravstvenih i financijskih problema, kao i problema u drugim područjima života.

Priča koja slama srce

Mogao bih navesti mnogo primjera ljudi koji ne cijene, gotovo sramote svoje starješine (a kratko ćemo pokriti i pozitivni kraj toga raspona), ali jedan je primjer tako živ i tako dobro oslikava ovu tragičnu situaciju. Radi se o dvojici muškaraca koje poznajem. Imam prijatelja, pastora velike crkve. Redovno sam služio za njegovom propovjedaonicom desetak godina, ali osobno ga poznajem više od dvadeset godina. Njega poštuju ne samo njegovi ljudi u crkvi, već i brojni drugi voditelji u zemlji i u svijetu.

Prije nekoliko godina pomogao je jednom mladiću da otkrije svoj put u Bogu. Ovaj je mladić, nazovimo ga Bill, bio odgojen u okviru jedne denominacije u kojoj nisu vjerovali u mnoge vrijedne istine u Božjoj riječi. Moj je prijatelj, nazovimo ga Randy, molio da Billa ispuni Duh Sveti, a Bog ga je tako snažno upotrijebio da usmjeri Billa na put plodnosne službe.

Nedugo zatim, Bill je morao napustiti svoju crkvu jer je prihvatio krštenje u Duhu Svetom i Njegove darove. Izbacili su ga na ulicu, a pastor je Randy došao s timom, spakirao Billove stvari i preselio ga s obitelji u iznajmljeni stan.

S vremenom je Bill postao pastor brzo rastuće crkve u drugom gradu. Na početku je imao mali broj ljudi, ali je crkva s vremenom, zbog snažnih Božjih darova na Billovom životu, brzo rasla. Za dvije su godine kupili zgradu kina te se crkva preselila iz iznajmljenog skladišta u renoviranu zgradu. Pozvao je pastora Randya da sudjeluje u svečanosti posvećenja crkve, jer je pastor Randy tako silno utjecao na njegov život. Sve u svemu, bila je to divna svečanost.

Crkva je nastavila rasti, no Bill je patio; imao je skrivenu ovisnost koja ga je mučila. Ta je ovisnost sve više uzimala maha tako da su starješine u crkvi konačno postale svjesne njegove zarobljenosti.

Bill bi povremeno nazivao Randya i govorio mu kako ne može nastaviti sa službom, ali mu ne bi rekao zbog čega. Randy je ohrabrivao Billa sve dok ga jednog dana nije nazvao jedan od starješina i rekao mu o čemu se radi. Istog je trenutka sjeo na avion kako bi stao uz Billa i pomogao mu. Nažalost, starješine, premda svjesni Billove ovisnosti, i dalje su ga željeli za propovjedaonicom.

No čuvši riječi starješina, Randy im je rekao: „Ukoliko dopustite Billu ostati za propovjedaonicom, osobno ću ustati na nedjeljnoj službi i javno razotkriti stvari. Vi ne marite za njegovu obitelj, vi marite jedino za sebe i crkvu. Međutim ako prihvatite njegovu ostavku, moći ću pomoći crkvi u prijelaznom razdoblju.”

Tog je dana, pastor Randy spasio Billa i njegovu obitelj, platio njihovo preseljenje u blizinu njegove crkve i našao Billu dobro plaćen posao. Tijekom vremena, Bill se oporavio pod utjecajem Randyeve službe.

Kasnije je Randy uključio Billa u svoje osoblje kao pomoćnog pastora kako bi mu pomogao da se vrati na put Božjeg poziva. U međuvremenu su kršćanske novine objavljivale priču o Billovom

oslobođenju, a njegova je ozloglašenost rasla kao posljedica njegovog svjedočanstva. Nakon nekog vremena, Billa je pozvala jedna druga služba da služi i poučava kod njih, a ohrabivali su ga i da započne s vlastitom putujućom službom. Pastor Randy je osjećao kako Bill još uvijek nije spreman za takvu promjenu i savjetovao ga je neka pričečka. Bill je osjećao da ga pastor kontrolira i sprečava njegovu sudbinu; ignorirao je Randyev savjet i odselio se.

Prošlo je dosta vremena kad smo se Bill i ja našli s drugom dvojicom starješina za večerom. Bill se neprestano žalio na pastora Randyja. Kritizirao je način na koji vodi crkvu, kako se odnosio prema njemu dok je bio član njegovog osoblja, i kako se nije slagao s njegovim odlaskom. Živo se sjećam znaka za uzbunu koji sam osjetio u svom srcu. Zbog načina na koji je doživljavao čovjeka koji mu je toliko pomogao, znao sam da se radi o povrijeđenosti.

Branio sam Randyja za tom večerom, ali ništa nisam postizao. Isto sam tako znao kako nema svrhe razgovarati o tim stvarima bez Randyja i njegove strane priče. Stoga sam završio raspravu govoreći Billu kako je Randy njemu bio otac u vjeri, te kako čak i da je bio u krivu (a pazio sam da to ne kažem), Bill nema pravo o njemu govoriti na takav kritički način bez imalo poštovanja. Podijelio sam s njim i druge biblijske primjere koje sam već ranije naveo u ovoj knjizi, no Bill je bio nepopustljiv u svojem neslaganju s pastorom Randyem.

Nekoliko mjeseci poslije toga, nazvao me pastor Randy. Još uvijek čujem tugu u njegovom glasu. Zvučao je kao da je netko umro. Bill je objavio knjigu, a jedno se od njezinih poglavlja bavilo pitanjem kako reagirati na crkve i starješine koji imaju duh kontrole. Randy je rekao: „Johne, dopusti mi da ti pročitam samo četiri stranice iz Billove nove knjige.” Nastavio je s čitanjem Billova klevetničkog izvještaja o Randyu, njegovom osoblju, i njegovoj crkvi. I premda nije bilo imena, bilo je posve jasno o

kome piše; na kraju krajeva, postojala je samo jedna crkva u kojoj je on bio pomoćni pastor. Iz onoga što je pisalo u Billovoj knjizi mogli ste pomisliti da je pastor Randy jedna monstruoza nakaza puna manipulacije i kontrole. (Zanimljivo je to da tijekom deset godina koliko sam putovao u Randyevu crkvu nisam primijetio da se osoblje u njegovom velikom timu često mijenja, baš suprotno. Fluktuacija je bila iznimno mala. Članovi njegovog osoblja vrlo su mu odani i nježno ga vole). Nakon što je završio s čitanjem tih četiriju stranica, Randy je rekao: „Johne, mogu se s ovim nositi na osobnoj razini; međutim osjećam bol zbog članova naše crkve [čiji se članovi broje u tisućama] koji bi ovo mogli pročitati, a ti znaš da će mnogi čitati jer je on ovdje bio pastor. To ih vrlo lako može otrovati, a onda će teško primati od Boga u našoj crkvi.”

Srce mi se slamalo. Nisam mogao vjerovati svojim vlastitim ušima. Randy je Billa izvukao iz takve situacije u kakvu se mnogi ne bi usudili miješati. Uzeo je Billa k sebi, skrbio za njega, i podigao ga. Kako je Bill mogao učiniti nešto takvo? Znao sam da je sijao sjeme nepoštovanja i da žetva neće biti lijepa. Zapravo će biti porazna, ukoliko se ne pokaje.

Nekoliko godina poslije, Bill je stupio na novu dužnost pastora. I opet je crkva rasla zbog dara koji je Bog stavio na njegov život. (Božji će dar biti uspješan, čak i onda kad mi nismo u skladu s Božjim srcem). Međutim, došlo je vrijeme žetve. Ponovno je upao u staru zarobljenost. No ovoga je puta sve bilo daleko gore; jedna druga obitelj bila je potpuno uništena. Posljedice su uzburkale crkvu i zajednicu. Crkva je ostala osakaćena; mnogi su bili povrijeđeni i zbunjeni. Danas, Bill više nije u službi.

Da je Bill iskazao poštovanje svom duhovnom ocu, vjerujem da bi bio otpušten u svoju službu u pravo vrijeme. Ne bi mu se dogodilo da po drugi puta padne, a do dana bi današnjega bio blistav svjedok o tome kako nas Bog može osloboditi od grijeha i potpuno obnoviti. Međutim, zbog toga što nije poštovao svog

duhovnog oca, dogodila se tragedija koja je mnoge duboko povrijedila. Sve se to moglo izbjeći. Dok pričam ovu priču, nadam se da će mnogi izbjeći ovu tragediju u svojim životima.

Bill ima čudesan dar nad svojim životom; dar poučavanja Božje Riječi. Zapravo, znao sam se diviti otkrivenjima koja su mu bila dana. Čuo sam druge, koji su ga poznavali i slušali njegova učenja, govoriti kako su snažna bila ta učenja. Tužno, zar ne? Da je Bill poštovao svoga oca, sve bi bilo dobro ne samo s njime, nego i s onima na koje je utjecao.

Apostol Pavao veli: „Da i bezbroj učitelja imate u Kristu, ipak nemate mnogo otaca...” (1 Korinćanima 4:15). Sjetimo se da je Bog rekao kako dolazimo pod prokletstvo ako ne poštujemo svoga oca. Ne odnosi se to samo na naše naravne očeve, već i naše duhovne očeve. Osobno vjerujem da se mnogo tragičnih nezgoda moglo izbjeći da su ljudi u svojim srcima imali pravo poštovanje i čuvali se od povrijeđenosti, posebno kad se radi o njihovim duhovnim očevima i majkama.

Dva ili tri svjedoka

Čovjek, koji me je uveo u službu, izgubio je čitavu crkvu od osam tisuća članova; danas ta crkva više ne postoji, jer je njezin pastor ostavio svoju suprugu zbog mlađe žene. Rekao je vjernima da on napušta svoju ženu pa ako im se to ne sviđa mogu otići u drugu crkvu. Bio je to razoran udarac. Tragično, mnogo je ljudi u crkvi slijedilo njegov primjer i razvelo se od svojih žena.

Mnogi, koji su u to vrijeme služili sa mnom u toj crkvi, postali su vrlo kritični u vezi s ovim čovjekom. I ja sam bio krenuo tom stazom. Bio sam i frustriran i ljut na njega. Brzo se topilo poštovanje koje sam za njega, kao mog duhovnog oca, imao u svom srcu. Crkvu sam bio napustio pet godina ranije. On je Lisu i mene otpustio s blagoslovom na novu dužnost u službi u drugoj

državi; no ipak sam se, usprkos toga što više nisam bio u crkvi, sve više ljutio na njega i bivao sve frustriraniji.

Tada sam tijekom razdoblja od dva tjedna sanjao četiri sna o svom bivšem pastoru. Stvarno se sjećam tih snova. Za mene je imati četiri sna u dva tjedna, i to snove kojih se sjećam, bilo nešto uistinu neuobičajeno. Gotovo se stidim ovo napisati, ali tek sam s četvrtim snom shvatio da mi Bog želi nešto reći. Zato sam se odvojio i pomolio, te upitao: „Oče, što mi želiš reći s ovim snovima?”

Istoga sam trenutka čuo kako mi strogi glas govori: „On je Moj sluga, prestani suditi Mome sluzi!”

Nije bilo na meni da kritiziram ili osuđujem svoga prijašnjeg pastora koji mi je bio duhovni otac. Kad sam to jednom razumio, pokajao sam se i napisao mu pismo u kojem se ispričavam.

Nekoliko mjeseci nakon razvoda, oženio se tom mlađom, plavokosom ženom, a kratko nakon toga crkva je spala na četiri stotine članova. Pokušao je spasiti crkvu, no bilo je samo pitanje vremena kad će se vrata konačno zatvoriti. Trebate li napustiti crkvu ako je pastor u otvorenom grijehu i ne želi se pokajati? Odgovor je: da. Pavao piše:

„Pisao sam vam u (prijajšnjoj) poslanici da se ne družite [blisko i po navici] s bludnicima (grešnim) ljudima. To ne znači [da morate]: općenito se kloniti bludnika ovoga svijeta, ili lakomaca, ili razbojnika, ili idolopoklonika, jer biste tada morali izići iz svijeta i ljudskog društva! Naprotiv, pisao sam vam, da se ne družite s onim koji bi, iako se zove [kršćanin] brat, za kojega se zna da je bludnik, ili lakomac, ili idolopoklonik [čija se duša posvećuje bilo kojoj stvari koja uzurpira mjesto koje pripada Bogu], ili klevetnik

[onaj koji je podrugljiv, koji psuje, kleveće, vrijeđa], ili pijanica, ili varalica, ili razbojnik. S takvim ni jesti!”

1 Korinćanima 5:9-11 (AMP)

Pavao ovdje jasno govori da se s „kršćaninom” koji živi u grijehu ne trebamo blisko družiti. Jer ovaj je voditelj, koji se razveo od svoje žene zbog, kako je rekao, neslaganja – dok je u sjeni čekala mlađa žena da se s njom oženi – počinio grijeh. Prema onome što je Isus sasvim jasno rekao: „A ja vam kažem: tko otpusti svoju ženu – osim zbog bludništva – te se oženi drugom, čini preljub; i tko se oženi otpuštenicom, preljub čini” (Matej 19:9).

Stoga ako ne smijemo niti jesti s „kršćaninom” koji svojevóljno živi u grijehu, tada sigurno ne trebamo biti sudionici takvog duha; ne trebamo biti pod utjecajem službe čovjeka koji je u tom stanju. Pokaje li se, ponovno možemo primati od njega.

Sada biste me mogli pitati: „Ali, Johne, zar to nije osuđivanje?” Odgovor je da to zapravo znači prosuđivati njegov plod. Mi trebamo prosuđivati plod – ono što ljudi čine – ali ne i motive njihova srca. Pavao kaže: „Ne spada na me da sudim one koji su vani, ali je vaš posao suditi onima u crkvi koji griješe na ovaj način...” (1 Korinćanima 5:12, NLT, slobodan prijevod).

Dakle, ja sam sudio motive srca svoga pastora, i zbog toga me je Bog morao upozoriti dajući mi ove snove. Samo Bog može suditi motive ljudskih srca. Pavao veli: „

„Zato ne sudite prerano, prije nego dođe Gospodin! On će osvjetliti što je sakriveno u tami i objaviti nakane srdaca (*motive*), i tada će svatko primiti zasluženu pohvalu od Boga.”

1 Korinćanima 4:5

(riječ u zagradi dodao autor)

Zbog toga, ja se i dalje nadam za život mog bivšeg pastora.

Da malo pojasnim; baš sam jučer razgovarao s osobom koja je u službi i koja je bila uznemirena porukom jednog drugog službenika izgovorenoj na konferenciji. Prijatelj mi je telefonski ispričao čitavu propovijed i podastro stih koji jasno pokazuje grešku u toj poruci. Slagao sam se sa svime što je ova osoba govorila u vezi te poruke (i ostali su službenici izrazili sličnu zabrinutost). No osoba s kojom sam razgovarao izjavila je slijedeće: „Mislim da želi iskoristiti ovo učenje kako bi imao originalnu propovijed koja će mu otvoriti vrata mnogo većih crkvi i konferencija.”

Istog sam trenutka zaustavio svog prijatelja i rekao: „Ono što sada činiš prosuđivanje je njegovih motiva, a to je pogrešno.”

Rekao sam svome prijatelju kako je bilo uredu prosuditi plod – ono što je rečeno ili učinjeno, kao u slučaju ove propovijedi – ali ne i motiv. Samo Bog to može učiniti. To je bilo ono što sam ja činio kad se radilo o mom pastoru i zbog čega me je Bog onako oštro upozorio. Onih četiri stotine ljudi koji su ostali pod vodstvom mog bivšeg pastora nakon što se oženio mlađom ženom dospjeli su u jednu izopačenu situaciju. Njihova lojalnost nije biblijski opravdana. Ostali su u atmosferi pogrešnog duha, a ne Duha Svetog.

No do dana današnjeg ja i dalje poštujem svog bivšeg pastora, premda se nije javno pokajao (sada se već treći put oženio). Da ima crkvu, sigurno ne bih sjedio u njoj, ali će on imati počasno mjesto u mom srcu do kraja mog života. Sjetite se da je David, čak i nakon što je Bog presudio Šaulu, nastavio iskazivati čast Šaulu tako što mu je spjevao pjesmu pohvalnicu i učio narod Jude da isto to čini. Kad bi me moj bivši pastor danas pozvao i zamolio me za pomoć, ja bih mu je pružio što brže mogu i koliko god više mogu. On me je naučio toliko divnih istina o Božjoj riječi, čiju blagorodnost uživam i danas; on je vjerovao u mene i dao

mi priliku kad nitko drugi nije. Kad sam bio zelen i sirov i činio mnoge greške, on mi je opraštao i ohrabrivao me. Uvijek ću ga poštovati. Čak i dok ovo pišem, a pišem da bih drugima pomogao, tugujem u svom srcu zbog boli koje su doživjeli on i drugi na koje su njegove odluke utjecale. Nadam se da će se pokajati i opet postati onaj veliki voditelj kakav je jednom bio. Pismo veli da Božja nada nikada ne blijedi i nikada ne prolazi (vidjeti u 1 Korinćanima 13:7).

No ima i ona lakonska strana; mnogi će danas napustiti crkve jer su čuli govorkanja o tome kako je njihov pastor zgriješio. Ne, tisuću puta ne! Ne smijemo slušati naklapanja. Rečeno nam je: „Tužbe protiv svećenika ne primaj osim „na osnovu dvaju ili triju svjedoka” (1 Timoteju 5:19).

Svjedok je netko tko ima nepobitan dokaz koji se može predložiti pred sudom. Ne dvoje ljudi koji se rote zajedno, ili nekolicina njih koji šire istu glasinu. Ne, već dvoje ili troje ljudi koji imaju odvojena svjedočanstva. Zbog čega je Pavao ovo napisao? Da bi nas zaštitio.

Razmislite malo. Povjerujemo li glasinu o voditelju, to će otvoriti vrata sumnji ili netočnom vjerovanju. Tada će nepoštovanje lako ući u naša srca. Ne poštujemo li voditelja, više ne možemo primati nagradu koju nam je Bog namijenio dati kroz njega. Zbog toga mnogi Zapadnjaci teško primaju od Boga. Za našeg je naraštaja bilo mnogo skandala u službi što je navelo srca mnogih da sumnjaju. Mnogi su u crkvi danas iscrpljeni, čak cinični; stav koji uopće ne njeguje čast. Bila je to urota neprijatelja kako bi nas zadržao i spriječio da primamo kanale s neba, Božje voditelje.

Ana je mogla primiti od Elija, čak i onda kad su njegova proždrljivost i pohlepa bile očite i kad je bilo jasno da osuda stiže. Ona je svoje srce čuvala i nije mu dopustila da bude cinično, čak i onda kad je osjetila svu silinu Elijevog iskvarenog karaktera kad

ju je optuživao je da je „pijana”. Ana je djelovala, nije reagirala. Mnogi danas reagiraju na te žalosne lomove u službama, a u kojima je nekolicina starješina naših zapadnih crkvi podlegla.

Tijekom sam godina služenja čuo sam mnoge negativne izvještaje o voditeljima, no mojim životom upravlja moje osobno uvjerenje koje se temelji na gornjem stihu iz 1 Timoteju. Ja automatski odbacujem negativni izvještaj ukoliko dolazi samo od jedne osobe, ili ako nema stvarnog dokaza barem od dvoje ljudi. Da bih vjerovao izvještaju moram imati odvojene dokaze od najmanje dvoje ljudi. Dodam li tim izvještajima makar i neznatnu težinu, to će zapriječiti moje primanje iz neba. Svi voditelji svoju nagradu dobivaju iz neba. Osobno ne želim propustiti ni jednu jedinu stvar koju Bog ima za mene, a vjerujem da i vi osjećate isto tako.

Na drugom kraju raspona

Promatrajući drugi kraj raspona, upoznao sam, i sve ih više volim, mnoge ljude u crkvi koji iskazuju čast, ljubav i odanost svojim voditeljima, i to čitavim svojim srce. Neki su članovi osoblja u crkvama, neki su pomoćni pastori, a mnogi su samo članovi crkava ili partneri tih službi.

Bio je pravi užitek promatrati kako Bog promiče ove ljude tijekom godina. Ponekad se nije činilo da se uspinju na ljestvici odgovornosti ili da ih se brzo promiče, no nakon što sam gledao mnoge od njih tijekom deset, dvadeset, pa čak i dvadeset i pet godina, vidio sam jedan postojan, siguran rast u njihovim životima u svakom smislu.

Sjećam se da su mnogi bili uznemireni ponašanjem mojeg prvog pastora, o čemu sam već govorio; zauzeli su stav koji nije njegovao poštovanje. Postali su kritični, i mnogi su od njih trpjeli tragične posljedice. Neki su se rastali, neki su imali grozna

iskustva sa svojom djecom, neki su doživjeli financijski krah, dok su neki drugi započeli ili osnovali vlastite crkve koje, usprkos radu i trudu, nisu uspijevale prijeći broj od jedne do dvije stotine članova. Sjećam se, a to je ekstreman primjer, žene koja je radila sa mnom i koja je pristala na intervju na televiziji i govorila o mojem pastoru (onome koji je izgubio čitavu crkvu). Ta je žena bila izvanrednog zdravlja, no dva mjeseca nakon toga intervjuja iznenada je preminula od moždanog udara. Mislim li ja da se radi o slučajnosti? Ne. Pavao govori kako mnogi ljudi ne razabiru Kristovo tijelo te da su stoga mnogi „slabi i bolesni, mnogi umiru (*preuranjeno*)” (1 Korinćanima 11:30, riječ u zagradi dodao autor). Pavao je ovo napisao u kontekstu Gospodnje večere. Međutim se ova istina odnosi i na druga područja kršćanskog života. Mnogo je više toga uključeno u razabiranje Kristovog tijela od ispijanja soka i grickanja krepera.

S druge pak strane, vidio sam velik broj muškaraca i žena koji su pretrpjeli zbog mog bivšeg pastora i onoga što im je učinio, ali su zadržali ljubav u svojim srcima i nastavili mu iskazivati čast, baš poput Davida; svi su oni danas vrlo uspješni! Vidio sam kako napreduju u službi, u poslovima, u životu. Njihovi su brakovi stabilni; njihova djeca ljube Boga i napreduju. Ovi ljudi žive bogat i ispunjen život jer hodaju u časti i poštovanju. Oni čuvaju svoja srca i postavljaju stražu na svoja usta. Božje je srce zadovoljno njima.

Zbog čega netko ne bi želio imati dobar život kakav Bog želi da imamo? Je li uistinu potrebno postati kritičan, ciničan ili iscrpljen? Kakav to plod donosi? Kad se sjetim dugoročnih posljedica, ne želim ništa imati s takvom vrstom stava, bez obzira kako se prema meni odnosio moj voditelj. To jednostavno nije vrijedno toga. No najvažniji od svih razloga je ovaj: oni koji su u Bibliji iskazivali čast svojim voditeljima, bili su ljudi bliski Božjem srcu. To je, po mom mišljenju, najveća od svih nagrada, poznavati Njegovo srce i imati duboko zajedništvo s Njime. Nema ničeg većeg u životu.

MessengerX

Vaša aplikacija za svakodnevno učenje

U potpunosti besplatna!

Samo je preuzmite na svoj prijenosni uređaj i to je to!
Ili koristite web verziju na:

MessengerX.com

115 + jezika i tu nije kraj

Gledaj i skidaj sadržaj na više od 115 različitih jezika.

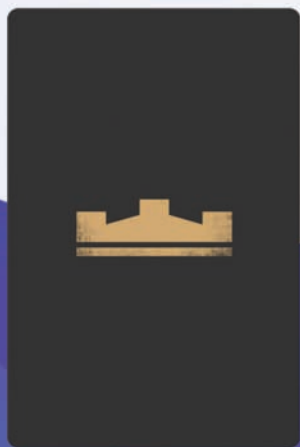
Podijeli sadržaj sa prijateljima ili postavi grupu za proučavanje

Novi sadržaj se neprestano dodaje.

Gledaj. Čitaj. Slušaj.

Istraži bogatu biblioteku koja sadrži tečajeve, e-knjige, audio knjige, kratke filmove i još puno toga što možeš gledati, čitati i slušati..

Rasti u onome što je najvažnije.

Istraži teme poput ovih: obiteljski život, zdravi odnosi, pronalazak vlastite svrhe, sloboda od pornografije, kako izgraditi vjeru, kako čuti Boga, kako voditi posao, i još mnogo toga!

Put tvog napretka

MessengerX je tu da ti pomogne učiniti idući korak. Zato smo osmislili ovaj put učenja sa moćnim alatima koji ti mogu pomoći da ostaneš na dobrom pravcu.

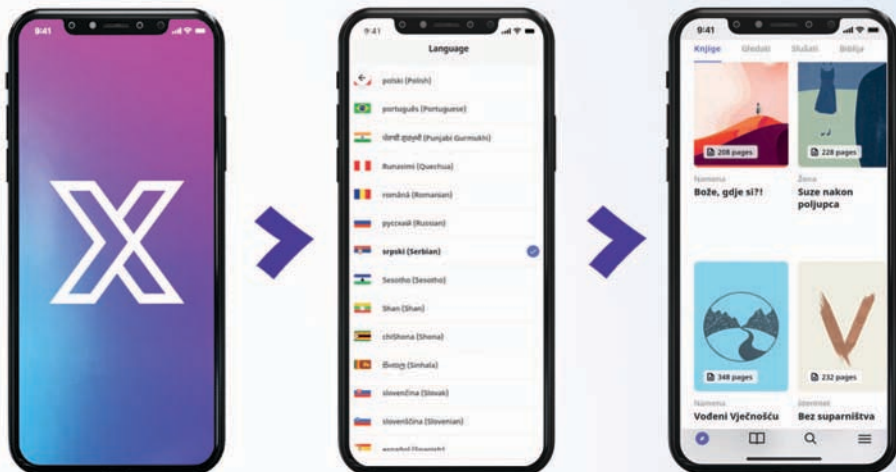

Još mnogo toga što će te oduševiti!

- Jednostavni i lagani alati za dijeljenje koji će ti pomoći da širiš radosnu vijest, a možda i započneš grupu za proučavanje.
- Pomoću Chromecasta i AirPlaya prenesi na svoj Smart TV.
- Sačuvaj svoj napredak na svim uređajima. Sačuvaj omiljene stvari u biblioteci i napravi prečicu do njih.
- Preuzmi na svoj uređaj i gledaj izvan mreže (offline).
- Moćni alat za pretraživanje i filtriranje kako bi pronašao upravo ono što tražiš.
- Automatsko slušanje sljedećih poglavlja audio knjiga, audio Biblije i slavljenja, na tvom jeziku!

MessengerX - Lako kao 1-2-3!

- 1 Preuzmi **MessengerX** aplikaciju iz Apple Trgovine ili Google Playa.
- 2 Napravi račun i prebaci na svoj jezik.
- 3 Pretražuj, čitaj, gledaj, slušaj, preuzimaj, dijeli omiljene sadržaje.

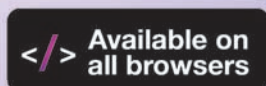
Budi učenik i stvaraj učenike

Kao dio **MessengerX**, pomoći ćeš u prijevodu materijala za sve ljude diljem svijeta!

Jer svi zaslužuju znati!

MessengerX.com

11

Dvostruka čast

„Starješine koji dobro upravljaju, osobito one koji se bave propovijedanjem i poukom, treba smatrati dostojnim dvostruke časti. Pismo, naime, veli: „Ne zavezuj usta volu koji vrše!” i još „Radnik zaslužuje svoju plaću.”

1 Timoteju 5:17-18

Ovo je jedino mjestu u čitavom Pismu gdje ćete naći izraz „dvostruka čast” u vezi s autoritetom. Dužni smo službenicima Radosne vijesti dati dva puta više časti koju inače iskazujemo drugim voditeljima.

No kako to činimo u praksi? Naše ponašanje prema kršćanskim voditeljima, kao i govor o njima, trebaju biti ispunjeno krajnjim poštovanjem. Moramo im se obraćati formalno, kao na primjer, s „pastore,” „gospodine,” ili „gospođo,” itd., osim ukoliko nam oni ne kažu što drugo. Trebamo ih tijekom razgovora stalno gledati u oči, ne odlaziti prije nego li je razgovor završio ili nas oni ne otpuste.

Kada voditelj poučava Riječ, dužni smo pažljivo slušati. Dopustiti svojem umu da luta okolo, izraz je nepoštovanja.

Sjetite se, čast se iskazuje ne samo djelom i riječju, već i mislima. Zato nas i Pavao potiče: „...posvećuj se čitanju, opominjanju i poučavanju” (1 Timoteju 4:13).

Razgovarati s nekim tko sjedi do nas na službi, znači iskazivati nepoštovanje prema onome tko govori, da Duha Svetog i ne spominjemo. Svi međusobni odnosi trebaju se odgoditi za vrijeme nakon službe. Isto tako ne smijemo slati poruke našim prijateljima, koristiti mobitel, ili izlaziti sa službe dok ona nije i formalno završena. Ne smijemo kasniti na službu. Kako bi naši poslodavci reagirali da svakog jutra kasnimo na posao petnaest minuta? Niti ne pomišljamo na takvo što, zar ne? Pa zašto onda to činimo kad dolazimo na službe zakazane u vrijeme koje je naš voditelj odredio?

Trebali bismo tražiti načina da služimo svojim voditeljima, a da nas oni to ne traže. Planirajte unaprijed i budite pripravnici na nepredviđene prepreke. Na nama je da uvijek nastojimo stvari činiti bolje i uvijek prema višem standardu. Trebamo težiti k izvrsnosti u svemu što činimo kad ih predstavljamo.

Ukoliko se od vas traži da prenesete neku poruku za svog voditelja, učinite to odmah i na izvrstan način. Nemojte ići u neodgovarajućoj odjeći ili neopranom automobilu. Svoga voditelja predstavite na ispravan način. Nekad su me znali pokupiti u zračnoj luci automobilima pretrpanim smećem i otpadom. U sebi sam mislio: „Što bi voditelj ove službe mislio kad bi znao da me je njegov zaposlenik dočekaao na ovakav način? On nije iskazao nepoštovanje samo prema meni, nego i prema pastoru koji je od njega tražio da bude moj domaćin.”

Lisa i ja imamo veliki tim od pedesetak ljudi. Zadivljen sam načinom na koji se oni odnose prema nama. Kad dođem u ured, na stolu me uvijek čeka čaša pročišćene vode. Mnogo puta, kad ne gledam, uzmu ključeve mog automobila, odvezu se do

benzinske postaje da napune gorivo, premda u spremniku ima dovoljno goriva. Uvijek se pobrinu da mi je automobil opran i čist. Nemamo svoje parkirno mjesto ispred zgrade, ali ljudi uvijek ostave slobodno parkirno mjesto najbliže ulazu, za Lisu ili mene.

Uđem li u njihov ured ili u sobu za sastanke uvijek ustanu, te me oslovljavaju s „gospodine”. Oni će se uvijek pobrinuti da podrobno ispituju stvari koje donose pred mene. Pri tome će predvidjeti moja pitanja i imati spremne odgovore, prije nego li sam išta pitao. Što god da zatražim, izvrši se bez odlaganja, a ukoliko se dogodi neka prepreka, oni nastavljaju raditi sve dok se posao ne obavi. Samo onda ako je nemoguće izvršiti zadatak, on ostaje neizvršen. No prije nego li me o tome izvijeste, iskušat će sve moguće putove i načine da stvar riješe, ili će mi ponuditi moguće alternative.

Čast koju nam iskazuju snažna je i svrhovita. No kako ne bih dopustio svom umu zastraniti, prvo i najvažnije, ja se uvijek podsjećam da časteći mene, oni časte Isusa. Drugo, potpuno sam svjestan nagrade koju će primiti. Treće, uvijek mislim na to zbog čega oni nama služe; ne žele da se svoje snage trošimo na stvari koje nas odvlače od naše glavne zadaće. Što se više Lisa i ja možemo usredotočiti na ono što nas je Bog pozvao raditi, to više ljudi dotičemo. Radi se o služenju u kraljevstvu, a kada iskazujemo čast jedni drugima (o tome kako mi častimo naše osoblje govorit ću u slijedećim poglavljima) svaki je od nas sve učinkovitiji u tome da postane ugodan Bogu.

Lisa i ja ne tražimo čast. Jer kad bi voditelj tražio ili zahtijevao čast više ne bi bio usklađen s Božjim srcem. Isus je rekao: „Ja ne žudim za slavom od ljudi” (Ivan 5:41, AMP). On je tražio jedino onu čast koja je dolazila od Njegovog Oca. Prekorio je voditelje svoga vremena govoreći: „Nikakvo čudo da ne možete vjerovati! Jer vi rado primete slavu jedan od drugoga, ali ne marite za slavu koja dolazi od jedinoga Boga?” (Ivan 5:44, NLT, slobodan

prijevod). Ovi su voditelji tražili slavu i čast od ljudi kako bi zadovoljili svoj ego, ponos, i svoju osobnost koja želi dominirati. Isus prima čast od muškaraca i žena radi njihova dobra, a najviše radi Očeva dobra.

Tako i mi, vjernici, moramo biti potpuno svjesni toga da onu čast koja nam je iskazana odmah u svojim srcima prosljedimo Isusu i Ocu; trebamo se radovati u ime onih koji je daju. Potpuno smo svjesni da će Otac nagraditi one koji nam je iskazuju; oni će primiti svoju plaću. Ne mogu to dovoljno snažno naglasiti: nije važno tko ste vi, tražite li da vas se časti zbog bilo kojeg drugog razloga, stupate na stazu koja ne vodi u život i pobožnost.

Dvostruke financije

Postoje različiti scenariji o kojima bih mogao pisati kako iskazati „dvostruku čast” službenicima Radosne vijesti. No još se uvijek nisam ni dotakao određenih stvari koje Duh Sveti govori kroz apostola Pavla u 1 Timoteju 5:17-18. Nastavimo li čitati otkrit ćemo da on ovdje posebno govori o financijama. Pavao svoju izjavu završava riječima: „Radnik zaslužuje svoju plaću.” U Bibliji *New Living Translation* čitamo: „Starješine koje svoj posao dobro obavljaju trebaju biti dobro plaćeni.” U Bibliji *Contemporary English Version* stoji:

„Crkvene starješine koje dobro obavljaju svoj posao zaslužuju dvostruko veću plaću, posebno ako vrijedno rade na propovijedanju i poučavanju.” U Bibliji *The Today's English Version* možemo pročitati:

„Starješine koje, kao voditelji, dobro obavljaju svoj posao treba smatrati vrijednima dvostruke plaće.” I konačno u *Amplified Bible* stoji da starješine koje dobro obavljaju svoje dužnosti treba smatrati dvostruko vrijednima ”odgovarajuće financijske potpore.”

Ovo duhovno načelo možemo naći i u Isusovim riječima kad govori svojim učenicima: „Zaista, zaista, kažem vam, tko *časti* onoga koga ja šaljem, mene *časti*; a tko mene *časti*, *časti* onoga koji mene posla” (Ivan 13:20, riječ *prima* zamijenio je autor je s riječju *časti*). Zapazite izraz „*onoga koga ja šaljem*”. Možete vidjeti kako je Isus ovo postavio na osobnoj razini. Vidimo to i u Pavlovom opisu načina na koji se određuje i šalje pet punovremenih službi:

„A Njegovi su darovi [Isusa Krista] različiti; On je sam odredio i dao ljude nama] jedni da budu apostoli (posebni glasnici), drugi da budu proroci (nadahnuti propovjednici i tumači), jedni da budu evanđelisti (propovjednici Radosne vijesti, putujući misionari), drugi pastiri (pastiri svoga stada) i učitelji,...”

Efežanima 4:11 (AMP, slobodan prijevod)

Zapazite riječi „On je sam odredio”. Isus je osobno dao pet punovremenih službi. Postoje starješine u tijelu Kristovom „koji proučavaju i poučavaju” (1 Timoteju 5:17). Bog posebno naglašava da ih se treba častiti tako da ih se plati „dvostruko od onoga što je uobičajeno” (CEV).

Tijekom gotovo dvadeset godina koliko putujem nikad nisam vidio izuzetak od ove zapovijedi. Išao sam u crkve u kojima ni pastor ni pomoćni pastori nisu bili dobro plaćeni. Vozili su stare tipove automobila, živjeli u iznajmljenim ili lošim kućama; dok su istovremeno mnogi članovi crkve živjeli u lijepim kućama i vozili bolje automobile, njihova djeca pohađala bolje škole, itd. Međutim, ironično je ovo: kad se pogledaju financijski uvjeti članova, onda se vidi kako se većina njih bori na tom području. Poslovni se ljudi i žene neprestano suočavaju s financijskim udarima, pa čak i dugoročnim gubicima. Posljedično tome, mnogi su u dugovima preko glave. Mnoge se obitelji suočavaju s problemima koji jednostavno pojedju sve zalihe. Čini se kako nitko nema suviška gotovine da bi pomogao drugima u potrebi.

Može li ovo biti posljedica toga što vjernici ignoriraju Božju zapovijed da svoje voditelje dobro plate?

Pogledamo li suprotnost ovomu što sam maločas rekao, stvari će nam postati jasnije. Bio sam u mnogim crkvama u kojima su i pastor i pomoćni pastori dobro plaćeni. Oni voze kvalitetne automobile i žive u lijepim kućama, njihovoj djeci ništa ne nedostaje, mogu si priuštiti kvalitetan godišnji odmor s obitelji, a popis se nastavlja. Mnogo puta ljudi u crkvi čine posebne stvari svojim službenicima; kupuju im poklone, počaste ih dobrom večerom, i učine druge ljubazne stvari. Kad se promotre obitelji u ovim crkvama, općenito, ako su ugrađeni u crkvu određeno dulje vrijeme, oni napreduju i žive uspješne živote. Poslovni ljudi i žene stalno uspijevaju u svojim poslovnim poduhvatima i uvelike napreduju. Uvijek su spremni pomoći udovicama, samohranim majkama ili obiteljima u potrebi, jer imaju dovoljno suviška za takvo što. Općenito gledajući, ove su crkve sposobne učiniti daleko više u misijskom radu nego one koje smo ranije opisali. Niti jednom nisam vidio iznimku od ovog pravila. Neka nas to ne iznenađuje; to je sve u skladu s načelom časti.

Stoga razmislite o tome. Prva se grupa ljudi hvali time da ne rasipaju svoje financije tako što bi odgovarajuće platili svoga pastora i njegove pomoćne pastore. Oni misle da tako mogu učiniti više za Kraljevstvo: davati u misije, pomagati siromašnima, i tako dalje. Međutim zbog toga što ne vrše Božju zapovijed da svoje starješine plate kako treba, nisu sposobni pomagati onima u potrebi onoliko koliko to mogu ove druge crkve, jer se njihovi poslovni ljudi bore i vrlo često ne zarađuju dovoljno. Zbog čega ne bismo jednostavno razumjeli kako je Božja mudrost uvijek put istinskog uspjeha? Kad mi ne vršimo ono što Bog kaže u svojoj Riječi jer vjerujemo da možemo više pomoći Njegovoj stvari, to je, zapravo, ponos – lažna pobožnost. Neizravno mi kažemo kako znamo više od Boga, jer Bog voli siromašne, ali istovremeno nam kaže da plaćamo dvostruko one koji služe Njegovu Riječ.

Vidio sam kako ovu istinu zloupotrebljava mali broj službenika u Americi. Žalostan sam kad voditelji neprestano govore o novcu i materijalnim stvarima. Imaju jedan bogat životni stil te su više usredotočeni na prolazne stvari i užitke nego na zadobivanje izgubljenih i povrijeđenih duša. Znaju istinu, ali su izgubili suosjećanje stupivši na stazu najamnika. Njihovo se propovijedanje iskrivilo i izgubilo svaku učinkovitost. Poslušajte što Bog poručuje takvim voditeljima:

„Jer su vođe mog naroda – Jahvini stražari, njegovi pastiri – slijepi i ništa ne shvaćaju. Oni su poput nijemih pasa koji ne laju kad opasnost dolazi. Sanjaju i drijemaju, najmilije im spavati. Psi su to proždrljivi, nezasitni. To su pastiri bez razbora, svaki svojim putem okreće, svaki za dobitkom svojim.”

Izaija 56:10-11 (NLT)

Zapazite posljednje riječi „svaki za dobitkom svojim.” U Bibliji CEV stoji: „Vi ste pastiri koji se loše odnose prema svojim ovcama zbog sebičnog dobitka.” Postoje neki voditelji (drago mi je što mogu reći da ih je malo) koji su iskoristili žene u svojoj crkvi, novac i drugu imovinu namijenjenu službi za svoje vlastite užitke. Oni su ovu istinu o časti izopačili. Njihovo je razumijevanje potamnijelo – cjelokupna se svrha preokrenula; sada njihova služba služi njima. Udaljili su se od prave svrhe službe – da na odgovarajući način služe Božjem narodu i zadobivaju izgubljene. Ne promijene li se, svršetak će im biti crna tama.

Dakle da, bilo je i u službama tijekom godina i u Bibliji zloupotrebe ovog načela časti; no upitajmo se, trebaju li nas ove zloupotrebe navesti da zastranimo od biblijske zapovijedi o davanju dvostruke financijske časti Božjim slugama? U Božjim očima dvije krive stvari nikad ne daju jednu ispravnu.

Zadivljujući preokret

Najživopisniji primjer kojem sam svjedočio o posljedicama zadržavanja iskazivanja financijske časti crkvenom starješini dogodio se negdje na početku mojih putovanja. Sjećam se da smo moja žena i ja došli služiti u crkvu koja je imala negdje oko stotinu i dvadeset ljudi. Ova je crkva već postojala niz godina, a njezino se članstvo kretalo od trideset i pet do stotinu i dvadeset članova. Jednostavno nije dolazilo do učinkovitog proboja prema okolnoj za jednici koja je brojila preko 250 000 stanovnika.

Bilo je planirano da održimo četiri sastanka u četiri dana. Pastor nas je zamolio da odsjednemo u njegovoj kući, jer bi crkvi bilo neobično da nas smjeste u hotel. Složili smo se, jer su nam istovremeno bili i dugogodišnji prijatelji, još prije nego smo počeli putovati.

Stigli smo u subotu navečer. Zapazio sam da je par živio u iznajmljenom stanu u kući s dva odvojena stana. Vozili su nekakav stari automobil; nisu imali baš puno toga, ali to što su imali stavili su nam na raspolaganje. Žena je bila izvanredno gostoljubiva; bilo je to dvoje ljubaznih i vrlo suosjećajnih ljudi. Iznenadio sam se kad sam čuo da žena još uvijek radi na poslu koji zahtijeva česta putovanja. Zbog putovanja izbivala je od petnaest do osamnaest dana mjesečno. Sastanci su se dobro odvijali, premda se osjetila određena napetost u zraku. Jednostavno nismo mogli ostvariti proboj u Božju prisutnost, silu i pomazanje. Činilo se kao da postoji blokada za primanje iz neba. Ljudi su u crkvi bili srdačni i činilo se kako ljube Boga svim srcem. Bio sam zbunjen.

Trećeg sam dana dugo molio. Duh mi je bio uznemiren, a nisam mogao uočiti što je problem niti ga se otresti. I dok sam tako molio, počeo sam misliti o tome kako se o pastoru i njegovoj ženi ne brinu na financijski odgovarajući način. Konačno sam čuo Boga kako mi govori: „Moraš se s tim pitanjem pozabaviti na večerašnjoj službi.” Upitao sam Ga kako, a Bog mi je otkrio

da trebam poučiti ljude koliko je važno financijski blagoslivljati svoga pastora. Vrlo sam snažno osjećao da osobno trebam pokupiti dobrovoljni prilog. No još uvijek nisam točno znao kako da to i napravim.

Toga mi je poslijepodneva pastor rekao: „Johne, večeras neću uzimati poseban prilog za tebe. Volio bih da ti to učiniš.”

Nasmiješio sam se, znajući da su mi se vrata otvorila. Umjesto da uzmem prilog za našu službu, uzet ću prilog za pastora i njegovu ženu. Nakon što me je najavio te večeri, pastor mi je šapnuo u prolazu. ”Upamti, Johne, imaš potpunu slobodu u vezi priloga.”

Samo sam se nasmiješio. Znao sam da će se iznenaditi smjerom moga djelovanja. Stajao sam iza propovjedaonice i zamolio vjerne da otvore svoje biblije u 1 Timoteju 5:17. Slijedećih sam ih četrdeset i pet minuta poučavao o važnosti financijske brige i potpore njihovom pastoru.

Ako mogu to napisati bez ikakve pompe, strogo sam ukorio zajednicu vjernih. U jednom sam trenutku rekao: „Zbog čega žena vašeg pastora radi na poslu koji zahtjeva toliko mnogo putovanja? Odsutna je gotovo pola mjeseca. Ovaj par ne bi smio imati financijskih problema, tako da ona može stajati uz njega.”

Pastorovo se lice sve više crvenjelo; bio je uznemiren ovom konfrontacijom. Bojao se da će ljudi misliti kako me je on nagovorio na ovo, te da će mu nekoliko obitelji otići. (Želio bih pojasniti jednu stvar: nikad neću doći pred crkvu s nečim što nije čvrsta biblijska doktrina, i nikad neću od toga odustati samo zato što se pastor ne slaže s onim što govorim. U ovom slučaju, toga nisam bio svjestan. Jednostavno sam vidio brigu koja se sve više pomaljala na njegovom licu kako je poruka odmicala).

S radošću mogu reći da je crkva primila ono što je Bog stavio na moje srce te večeri. Kao zaključak poruke iznio sam slijedeće: „Zamolili su me da večeras sam uzmem prilog za svoje služenje. Međutim, neću to učiniti. Večerašnji prilog ide osobno pastoru i njegovoj ženi; i to tako da na ovaj dar nećete ostvariti poreznu olakšicu. Želim da pokažete koliko cijenite Božji dar – svoga pastora.”

Uzeli smo prilog i služba je završila. Razgovarao sam s nekoliko ljudi, a pastor se povukao u svoj ured. Vidjevši da ga nema, krenuo sam za njim. Kad sam ga našao, prvo što sam zamijetio bilo je njegovo lice; više nije bilo crveno, nego potpuno bijelo. Znao sam, vijesti će biti dobre. Nasmiješio sam se i upitao: „Koliko smo sakupili?”

Rekao mi je iznos. Skoro sam se onesvijestio. Bilo je to tri puta više od najvećeg nedjeljnog priloga ikada. Znao sam da će sve biti dobro, no ono što su mi kasnije rekli bilo je daleko iznad onoga što sam mogao misliti da bi crkva ove veličine mogla učiniti.

Slijedećeg me ponedjeljka nazvao pastor. Glas mu je bio veseo.

Rekao mi je: „Johne, šaljem ti snimku s nedjeljne službe.”

Malo me iznenadio, ali sam rekao: „Dobro, poslušat ću što si jučer propovijedao.”

Odmah je uzvratio: „Johne, nisam ja propovijedao. Čitava su dva sata članovi moje zajednice trčali na podij kako bi svjedočili o izvanrednim financijskim čudesima koja su se dogodila ovog tjedna u njihovim domovima i poslovima.” Bio sam zapanjen, no ne i iznenađen. Znao sam da će Bog učiniti nešto predivno, no nisam mislio tako brzo.

Ponovno sam došao u tu crkvu nakon tri godine. Više se ne sastaju u skladištu; obnovili su i uselili se u zgradu srednje škole. A to nije sve. Nisu je iznajmili, već su je kupili. Broj se članova povećao za pet puta. Pastorova je žena napustila posao, jer je on, pastor, bio financijski blagoslovljen, a rezultat je toga bio taj da su obitelji i poslovni ljudi u crkvi postali uspješni.

„Ne reci da ti se nešto sviđa”

To nikad ne promaši. Budemo li financijski častili naše voditelje, imat ćemo uspjeha u našim životima. Promatram dr. Davida Choa, pastora crkve u Seulu u Južnoj Koreji, najveće crkve na svijetu. On je prije mnogo godina započeo crkvu na smetlištu, a u vrijeme pisanja ove knjige, dvojica su mi njegovih članova pričala da u zajednici imaju preko pedeset tisuća milijunaša.

Bio sam mu domaćin u dva navrata, igrao sam golf s njime te ručao s njim i njegovim pratiocima. On obično dolazi s nekoliko poslovnih ljudi i partnera. Ovi se ljudi jako dobro brinu o njemu; kupit će mu sve što mu je potrebno, a posebno sam primijetio kako nikad neće sjesti za stol prije njega. Vrlo ga cijene. Može li, dakle, to što crkva tako poštuje svoga pastora biti razlogom što je u crkvi tako mnogo bogatih članova?

Moj se blizak prijatelj zove Al Brice. On je pastor u Sjedinjenim Državama i član je upravnog odbora naše službe. Al je sudjelovao na amaterskom prvenstvu Sjedinjenih Država u golfu 1980.; izvanredan je igrač golfa. S druge pak strane, dr. Cho uživa igrati golf sa svojim partnerima i prijateljima, tako da je posebno zavolio Ala.

Jednom, kad je dr. Cho bio sa svojim suradnicima u Sjedinjenim Državama, bilo je dogovoreno da će igrati golf s Alom. Jedan je od pratilaca dr. Choa izišao iz njihovog iznajmljenog automobila i izvadio torbu s palicama. Imao je novu dizajnersku torbu za

golf netom kupljenu na njujorškoj Petoj aveniji; torba je koštala tisuće dolara. Al, želeći biti ljubazan, komentirao je kako je lijepa ta torba. Odjednom je taj čovjek na Alove iznenađenje počeo vaditi svoje palice iz te posve nove torbe. Ispraznivši je, zgrabio je Alove palice iz njegove torbe i počeo ih stavljati u ovu dizajnersku torbu. Al je povikao: „Ne, ne, stanite. Što to radite?”

Korejca je rekao: „Iskazujem vam poštovanje, želim vam pokloniti ovu torbu.” Moj ga je prijatelj pokušao zaustaviti, no ovaj se nije dao smesti.

Nakon nekoliko mjeseci, Al je bio u Koreji i opet je trebao igrati golf s Dr. Choom i njegovim suradnicima. Vidio je baš zgodan par cipela za golf u trgovini s profesionalnom opremom i komentirao: „Vidi, vidi, ovo su zbilja dobre cipele.”

Jedan od dr. Choovih ljudi odmah je skinuo cipele s police i krenuo prema blagajni. Al mu je rekao: „Ali ne, ne trebaju mi cipele. Samo sam komentirao kako dobro izgledaju.”

Čovjek mu je odgovorio: „Ne, gospodine, ja vas častim, želim da ih imate.”

Dijeleći to sa mnom, Al se nasmijao i rekao: „Naučio sam da ako mi se nešto sviđa, to ne govorim kad sam u društvu s ljudima dr. Choa, jer će mi to kupiti.” Ovi vjernici hodaju na visokoj razini časti i zbog toga su blagoslovljeni.

Blagoslovljen život

Imao sam još jednog prijatelja, Jacka, koji je otišao Gospodinu. Taj moj prijatelj živio je vrlo uspješan i ispunjen život. Njegova je služba utjecala na stotine tisuća ljudi.

Kad je Jack bio mlad i tek počeo sa službom, njegov je pastor imao isto tako cijenjenu crkvu u Sjedinjenim Državama. Nakon

što je godinama služio svom pastoru, Jacka su poslali u drugi dio zemlje da započne crkvu.

Za nekoliko je godina crkva narasla na pet tisuća ljudi. Često sam propovijedao tamo, i voljeli smo to zajednički provedeno vrijeme. Živo se sjećam jednog dana kad mi je govorio o tome koliko voli, cijeni i poštuje svog prijašnjeg pastora. O njemu je govorio kao o svom duhovnom ocu. A zatim je Jack rekao: „Johne, svaki puta kad vidim svog pastora, ja mu u znak zahvalnosti dadem ček na tisuću dolara.” Bio sam zadivljen tom razinom poštovanja.

Njegova me je priča navela misliti kako je bila velika nagrada u kojoj je živio. Jako su ga voljeli članovi njegove crkve. Njegov je pogreb trajao preko četiri sata, a zgrada je bila ispunjena do posljednjeg mjesta. Bilo je prisutno preko pet tisuća ljudi – i to ne samo članova crkve, već i mnogi radnici u njegovom gradu, koji inače nisu dolazili u crkvu. Toliko ga je mnogo ljudi u zajednici poštovalo.

Jacka je njegova crkva častila. Željeli su ga plaćati dobro, ali je on tako mudro investirao da nije trebao primati plaću od crkve. Ne, on je radije donirao svojoj službi. Nisam vidio baš mnogo ljudi koji su hodali u takvom Božjem blagoslovu kao ovaj čovjek. Njegova ga je žena strastveno voljela, baš kao i njegove kćeri. Živio je u divnoj kući i imao mnogo prijatelja. Jack je častio svog duhovnog oca financijski, a to ga je pozicioniralo da bude izvanredno nagrađen u mnogim područjima svoga života.

Na našim sastancima

Primijetio sam, putujući i služeći u crkvama po cijelom svijetu, da su rezultati služenja vrlo različiti u onima u kojima su se brinuli za naš tim i iskazivali izvanrednu gostoljubivost od onih gdje su nas držali običnim putnicima prolaznicima.

Bio sam na mjestima gdje sam se morao pitati zašto su nas uopće zvali. Smještali bi nas u trećerazredne hotele ili motele; u njima nije bilo flaširane vode niti bilo kakvih krepera u sobi, kao niti mogućnosti posluživanja u sobi. U pastorovom bi me uredu dočekali bez toplog pozdrava i bez zahvalnosti što sam došao, već više sa stavom: *To je ono što ja očekujem od tebe*. Čak me je nekolicina dočekala sa stavom: „Ono što se ovdje događa toliko je važno, smatraj se povlaštenim da ćeš ovdje govoriti.”

Kad me najave, ljudi sjede i gledaju u mene bez ikakva zanimanja. Gotovo im se mogu čuti misli: *Sve smo mi to već čuli, a po čemu si ti poseban?* I dok služim osjećam se kao da sam na ispitu.

Nakon ovih se sastanaka osjećam iznureno. Duhovno sam morao orati kroz njihov otpor, i to čitavo vrijeme, umjesto da su me ispraznila gladna srca. Zatim bi mi pastor uručio prilog koji je tako mali da kad bi to bio iznos koji tjedno sakupljaju, crkva ne bi mogla opstati. Sretan sam što mogu reći da se to ne događa često.

Sjećam se jednog posebnog događaja: tražili su da govorim na konferenciji zajedno s jednim drugim službenikom. Konferencija je trajala tjedan dana. Pastor je podijelio sa mnom da su na priložima skupili preko dvije stotine i pedeset tisuća dolara. Bio sam sretan zbog njih. Međutim kad su mi na odlasku uručili ček za moje služenje, on je iznosio šest stotina dolara. Jedva napojnica, i to ne baš dobra; da su mi dali samo deset posto to bi iznosilo dvadeset i pet tisuća dolara. Dakle radilo se o nešto više od dvije desetine postotka odnosno 0,2%.

Naučio sam da to ni na koji način ne utječe na našu službu jer bi se Bog uvijek pobrinuo i ispunio naše potrebe kroz neke druge kanale. Svaki puta kad bi nam crkva na ovakav način udijelila napojnicu (mislim da se to ne može nazvati ni napojnicom, čak je ispod tog standarda) mi dobijemo ogroman poklon u pošti

slijedećeg tjedna bilo da nam ga pošalje neka osoba ili odemo u neku drugu crkvu gdje skupe za nas izvanredno veliki prilog. Volim to, jer to je kao da Bog kaže: „Znam.”

Vidio sam Božju vjernost u opskrbi za nas, i nikad nisam probdio noć brinući se radi toga. Ne, zapravo se žalostim zbog onih koji daju mrvice. Propuštaju priliku da prime veliku nagradu za iskazivanje časti onomu koga je Isus poslao.

Na drugoj pak strani, išao sam na sastanke gdje su me od trenutka kad su me pokupili u zračnoj luci pa do trenutka odlaska dočekali s uzbuđenjem i ophodili se sa mnom sa izvanrednom ljubaznošću i gostoljubivošću.

Stigao bih u svoj hotel, a tamo bi me dočekala ogromna košara s voćem, pićem i malim sendvičima u količini dovoljnoj za cijeli tjedan; toliko je toga bilo. Crkva bi se raspitala u našem uredu kakvu hranu volim jesti. Čak bi me u sobi dočekali pokloni, poput svijeće, kvalitetne olovke, košulje ili kolonjske vode. Smjestili bi me u najljepši hotel, osigurali bi mi posluživanje u sobi kao i druge sadržaje ne bih li se osjećao kao kod kuće. I ne samo da su to činili za mene, nego i za moje suradnike.

Kad stupim za propovjedaonicu, dočekaju me na nogama i s glasnim pljeskom. Zahvalni su Bogu što je poslao jednog od svojih glasnika, i uzbuđeni što će slušati Božju riječ. Riječ slušaju pozorno; nitko se ne kreće i ne govori tijekom službe, jer ne žele propustiti ni jednu kvačicu ni jednu jotu. Iskazuju dobrodošlicu prisutnosti Božjoj tijekom službe, i na kraju žure u knjižaru da nabave knjige i druge materijale.

Ove bi crkve mjesecima komunicirale s našim uredom ili sa mnom, pa čak i godinama nakon toga, izražavajući nešto poput ovog: „Okrenuli smo novi list kad ste vi došli,” ili „Od tada naša crkva i naše osoblje nije više isto. To je kao da smo stupili na novu

razinu.” Ponekad se smijem sam u sebi, jer sam možda baš tjedan prije toga bio u crkvi gdje su nas držali za obične putnike. Služio sam istu poruku i došao s istom nakanom, no rezultati bi bili slabi, a nakon mog odlaska ne bi bilo nikakvih komentara. To ponovno dokazuje samo jedno: to nema nikakve veze sa mnom, već s načinom na koji su me primili.

Isus je rekao: „Tko primi vas, prima mene, a tko prima mene, prima onoga koji me je poslao.” Kako biste se brinuli o Isusu da je On pastor vaše crkve ili da je došao imati seminar u vašoj crkvi? Činjenica je da se prema Njemu odnosimo upravo na način na koji se odnosimo prema onima koje On šalje, a to je ujedno i način na koji se odnosimo prema Ocu.

Častite Gospodina

Pogledajmo još jednom načelo časti. Bog kaže: „Jer ja častim one koji mene časte, a koji mene preziru bit će osramoćeni” (1 Samuelova 2:30).

Upišite ovaj stih u svoja srca. One koji časte Boga, On časti zauzvrat. Recite glasno: „Budem li častio/častila Boga, On će zauzvrat častiti mene.” Ponavljajte to bez prestanka, razmišljajte o tome i pohranite to duboko u svojem srcu. Častiti Boga znači privlačiti Njegovu čast prema sebi. To je predivna stvarnost! A sad, pođimo korak dalje, čitamo:

„Časti Jahvu svojim blagom i prvinama svega svoga prirasta.”

Izreke 3:9

Rečeno nam je da Boga častimo svojim blagom. U *The Amplified Bible* stoji: „Časti Boga svojim kapitalom i uzdržavanjem [od pravednoga rada] i prvinama svoga dohotka.” U Bibliji CEV čitamo: „Časti Jahvu tako da mu daješ svoj novac.” Davanje svog

novca jedan je od načina na koji iskazujemo čast Bogu. Moje je pitanje, kako mu dajemo svoj novac? On ne koristi našu valutu. Odgovor je jednostavan – tako što dajemo onima koje On šalje.

Proučite li desetinu i prinos u Bibliji, uočit ćete da se oni daju u tri osnovne svrhe. Prvo je opskrba određenih slugu koji nam služe, a kao što smo jasno vidjeli u ovom poglavlju, oni su vrijedni „dvostruke plaće”. Drugo, opskrba za potrebe službenika kako bi mogli obavljati svoju službu; i treće, davanje kako bi oni mogli pomagati siromašnima, udovicama, siročadi i odbačenima.

Volio bih vam dati jedan stih između mnogih za svaku od gore navedenih svrha. Prvu svrhu možemo vidjeti u poslanici Korinćanima, kad Pavao kaže: „Ako smo mi vama sijali duhovna dobra, je li nešto veliko ako požanjemo vaša zemaljska dobra? Jednako je Gospodin naredio onima koji navješćuju Radosnu vijest da od Radosne vijesti žive” (1 Korinćanima 9:11,14).

U Bibliji NLT stoji slijedeće: „Gospodin je naredio da oni koji imaju koristi od Radosne vijesti pružaju potporu onima koji Radosnu vijest propovijedaju.” Ovo se načelo može vidjeti i u Starom zavjetu. Baština svećenika i Levita trebala je dolaziti od prinosa ljudi. Njima nije dodijeljena zemlja da ju obrađuju kao ostalim plemenima.

Drugu svrhu možemo vidjeti u Pavlovim riječima upućenim crkvi u Filipima:

„A znate i vi, Filipljani, da mi u početku Radosne vijesti, kad odoh iz Makedonije, nijedna crkva (zajednica) – izuzevši jedino vas – nije sklopila sa mnom partnerski odnos i nije otvorila račun za davanje i primanje [izdatka i primitka] osim vas . Čak ste mi i za mog boravka u Solunu poslali [prinos] za moje potrebe i to ne samo jednom već dvaput... Namiren sam svim što treba [primio sam punu plaću],

i pretječe mi: imam sve što mi je potrebno i bogato sam namiren otkako sam primio od Epafrodita vaše darove. [Oni su] 'slatki miris' prinosa i žrtve koju Bog pozdravlja i u kojoj uživa.”

Filipljanima 4:15-16, 18
(AMP, slobodan prijevod)

Ovdje možete vidjeti kako su njihovi financijski darovi omogućili Pavlu da dovrši djelo koje je bio pozvan izvršiti. Ili jednostavnije, potreban je novac za javnu službu. Pavao je, prema vlastitim riječima, bio 'obilno namiren'. Svojim su davanjem sklopili partnerski odnos s Pavlom u služenju drugima.

Što se tiče treće svrhe, Bog nas u Starom zavjetu uči da se prinos daje Levitu (službeniku), strancu, siročadi, i udovici (vidjeti u Ponovljenom zakonu 26:12). U Novom se zavjetu svi voditelji slažu:

„Jedino su htjeli da se i dalje sjećamo siromaha; to je baš ono što sam brižno činio.”

Galaćanima 2:10

U siromahe spadaju stranci, siročad i udovice. Stoga dajući službenicima, mi pomažemo onima koji su u potrebi, a koje možda nikad sami nećemo sresti.

Kao što smo već ranije rekli, kad dajemo onima koje je Bog odredio za službu, mi svojim financijama zapravo častimo Boga. Stoga se moramo upitati koliko ima onih koji Boga ne poštuju jer u djelo službe ne daju onoliko koliko bi trebali? Mnogi ne daju desetinu, i mnogi, isto tako, ne daju prinose radnicima koji su posijali duhovne istine u njihove živote. Oni se žale na to kako službenici traže novac govoreći nešto poput ovoga: „Zar ne bi mogli jednostavno propovijedati a da ne govore o prinosu? U zadnje mi vrijeme baš ne ide dobro.” A može li to biti razlog zbog

čega imaju probleme? Možda je stvar u tome što nisu Božje djelo stavili na prvo mjesto? U suštini više časte sami sebe nego što časte Boga.

„I zato sada ovako govori Jahve nad Vojskama: Razmotrite svoje putove! Sijete mnogo, malo dovozite; jedete, a niste siti; imate vino za piće, a napojit se ne možete; odijevate se, a nije vam toplo. Poslenik zarađuje plaću, a stavlja je u podrt tobolac! Ovako govori Jahve nad Vojskama: Razmotrite svoje putove! Idite ne goru, dovezite drva i podignite opet Dom; bit će mi to milo, i proslavit ću se – govori Jahve. Nadaste se obilju, a, gle, malo je; što dovezete kući, ja otpuhnem. A zašto? – riječ je Jahve nad Vojskama. Zato što je Dom moj razvaljen, dok se svatko od vas brine za dom svoj.”

Hagaj 1:5-9 (NLT)

Može li biti jasnije rečeno? Zamislimo da su ljudi kojima se divimo u Pismu imali stav kakav imaju mnogi danas u odnosu na službenike koji govore o novcu u vremenima krize. Bilo je mnogo udovica koje su umirale za velike gladi u vrijeme Ilije. Međutim jedna je preživjela zbog načela časti. Ona i njezin sin imali su tek toliko brašna i ulja za posljednji obrok; zatim bi oboje umrli. No prorok im je rekao neka mu prvo naprave kolačić. Vau, danas bi nas progonili zbog toga, i u crkvi i u medijima. Mnogi bi nas kritizirali: „Kako samo možeš uzeti bilo što od te siromašne udovice koja samo što ne skapava od gladi? Ti bi njoj trebao dati.” No, bilo kako bilo, Božja je riječ došla kroz proroka da stavi Boga na prvo mjesto tako što će nahraniti Njegovog slugu; bude li ona častila Njega na ovaj način, Bog će častiti nju. Ona je poslušala, a Bog je učinio ono što je bio obećao; njezino brašno i ulje nisu prestali teći za cijelo vrijeme suše (vidjeti u 1 Kraljeva 17).

Kad mi uskratimo desetinu ili prinos onima koje nam Bog šalje, mi štetimo jedino sebi jer iskazujemo nepoštovanje prema Bogu. Sam Bog govori kroz proroka:

„Smije li čovjek prikraćivati Boga? A vi mene prikraćujete!
I pitate: „U čemu te prikratismo?” U desetini i u prinosu.”

Malahija 3:8

Kad bih morao birati, radije bih orobio banku nego Boga. Zašto? Zato jer se više bojim Boga nego čovjeka. Tako mi je drago da ne moram birati; ne bih želio orobiti niti jedno niti drugo. Međutim Bog kaže: „A vi mene prikraćujete.” Zapazite da nije rekao: „Vi prikraćujete moje službenike!” Ne, mi prikraćujemo Boga time što ne dajemo desetak i prinose Njegovim slugama, jer uskraćivati slugama koje On šalje nama znači ne poštovati Njega. Poslušajmo što nam dalje govori: „Donesite čitavu desetinu u riznicu da u mojoj kući bude hrane. Tada me iskušajte – govori Jahve nad Vojskama – neću li vam otvoriti ustave nebeske i neću li izliti na vas punom mjerom blagoslov...” (Malahija 3:10).

Zapazite da sam Bog kaže kako će blagoslov u vezi desetine biti tako velik „da neće biti dovoljno prostora da ga se primi.” Dakle će, u suštini, blagoslov biti roba koja *se ne može skladištiti*. Godinama sam slušao službenike kako govore da će Bog blagosloviti naše financije i naše imanje u takvoj mjeri da nećemo imati dovoljno mjesta za primiti. Volio bih se tome suprotstaviti. Novac je roba koja se može spremi. Kad bih imao sav novac ovoga svijeta mogao bih ga spremi. O čemu, dakle, Bog govori kad kaže da nećemo moći spremi nagradu za naše davanje? Odgovor se nalazi u Izrekama:

„Časti Jahvu svojim blagom (*to su vaši darovi službenicima i prinos službama*) i prvinama svega svoga prirasta (*to je vaša desetina*). I tvoje će žitnice biti prepune i tvoje će se kace prelijevati novim vinom.”

3:9-10 (označio i riječi u zagradama dodao autor).

Vaše žitnice označavaju vaša spremišta. To bi mogla biti vaša čekovna knjižica, vaši ormari, spremišta za gorivo, garaža, itd. To

su spremišta u kojima čuvamo sve one stvari koje se daju spremi. Dakle, istina je: On blagosilja naše financije. Pa ipak, kakav je to blagoslov koji se ne može nigdje spremi? Nastavimo li čitati, naći ćemo odgovor: „...i tvoje će se kace prelijevati novim vinom.” Kaca je jedna velika posuda za spremanje vina. U ovom stihu, zapazite, to je nešto što ne može zadržati Božji blagoslov, jer On kaže da će se *prelijevati*. Što predstavlja novo vino? U Bibliji novo vino uvijek predstavlja svježu prisutnost Duha Svetoga. Bog kaže da kada mi častimo Njega, dajući crkvenim starješinama – bilo da dajemo u njihove crkve ili službe, tada primamo punu nagradu prelijevanja Njegove prisutnosti! To je najuzbudljivije obećanje od svih obećanja.

Ponovno i ponovno, svjedokom sam da su oni koji su svoje duhovne voditelje častili financijski bili blagoslovljeni materijalno, imali suviška za bilo koje im drago dobro djelo koje im je došlo na put. No nije to sve. Ono što sam još primijetio jest to da oni hodaju u preobilnoj Božjoj prisutnosti. Treba li nas to iznenaditi – Božje obećanje? Razumijevanje ove istine zapravo je odgovor na moje pitanje zbog čega nisam mogao osjetiti snažnu Božju prisutnost na sastancima na mjestima gdje je čast bila uskraćena – gdje se pastor morao naprezati, ili tamo gdje su me smatrali tek običnim putnikom. Ljudi nisu bili darežljivi. Međutim, jednom kako bi postajali slobodniji i sve darežljiviji, prisutnost bi se Božja sve više očitovala u njihovoj crkvi.

Usvojite li istinu otkrivenu u ovom poglavlju i pročitate cijelu Bibliju, vidjet ćete da kad god je narod Božji bogato davao, čudesa, sloboda, spasenje, Božja prisutnost i napredak uvijek bi obilovali. Ne možemo kupiti Božji blagoslov; međutim, ovo je duhovno načelo Bog utkao u Svoju milost. Poslušajmo što Pavao kaže za vjernike u Makedoniji: „Izvjješćujemo vas, braćo, o milosti koju je Bog dao makedonskim crkvama: kako je u mnogoj kušnji nevoljama obilna njihova radost i kako je njihovo krajnje siromaštvo rodilo bogatom darežljivošću. Svjedok sam da su,

prema svojim mogućnostima i iznad njih, dragovoljno darivali...”
(2 Korinćanima 8:1-3, NIV)

Pavao je njihovu darežljivost izravno pripisao kao rezultat Božje milosti. Božja im je milost dala sposobnost da idu „izvan granica svojih mogućnosti.” Kao što ne možemo kupiti milost tako ne možemo kupiti naklonost, ali se svakako možemo pozicionirati da je primimo. Dajući dvostruku financijsku čast onima koji nam donose Božju riječ, mi se pozicioniramo da nas Bog časti; u tu su čast uključeni i milost i naklonost – to je duhovni zakon.

12

Iskazivanje časti našim prijateljima

„Tko vas časti, časti Mene, i tko časti Mene, časti Onoga koji Me je poslao. Tko časti proroka jer je prorok, primit će proročku plaću. Tko časti pravednika jer je pravednik, primit će pravedničku plaću. A tko časti jednog od ovih malenih samo čašom hladne vode jer je moj učenik, zaista, kažem vam, sigurno mu neće propasti plaća.”

Matej 10:40-42 (prepričao autor)

Sada se od onih čiji je autoritet iznad nas okrećemo k onima koji se nalaze na istoj razini kao i mi. Niti smo mi nad njima, niti su oni nad nama. To su oni u Isusovim riječima koji spadaju u skupinu „tko časti pravednika jer je pravednik, primit će pravedničku plaću.”

Dvostruka plaća

Dopustite mi započeti sa svjedočanstvom koje je dobar primjer časti na ovoj razini. Nekoliko sam godina vodio svoju obitelj na godišnje krstarenje. Naša se djeca nisu nikad žalila zbog toga što

Lisa i ja puno putujemo kako bismo donijeli riječ Božju ljudima u cijelom svijetu.

Ne samo da su nam pružali podršku, već su pokazivali i entuzijazam glede našeg poziva. Stoga smo voljeli što nam je Bog providio ovu mogućnost da ih nagradimo posebnim odmorom na svršetku svake godine. Naši su dječaci uživali na krstarenjima jer nas se tada nije moglo dobiti mobitelom, a nismo slali niti dobivali elektroničku poštu. Imali smo dogovor da naša računala ostanu isključena tjedan dana; ne radimo ništa. Cijeli taj tjedan pripadamo samo njima.

Tako sam prije nekoliko godina po završetku našeg krstarenje nazvao direktora naše službe, a ovaj mi je saopćio jednu vrlo žalosnu vijest. Dakle, dok smo mi bili na krstarenju, jedan od pastora u našem gradu, poznavali smo se, zaposlio je jednu našu ključnu zapo slenicu. Ova je osoba bila odgovorna za sva naša međunarodna autorska prava u vezi s prijevodima naših knjiga. Njezino je radno mjesto zahtijevalo značajno osposobljavanje i znanje jer je radila s izdavačima u cijelom svijetu. Razvijanje odnosa i veza s njima bilo je vrlo važno i zahtijevalo je vremena.

Malo je reći da sam se uznemirio. Borio sam se s vrlo ružnim osjećajima prema tom pastoru. Uložili smo devet mjeseci u njezino osposobljavanje, a on se nije udostojao nazvati me i provjeriti hoće li njezin odlazak i kako utjecati na našu organizaciju. Daleko bih lakše razumio njegov potez da nije bi spašen i da je radio u svijetu, ali za jednog službenika da zaposli osobu iz druge službe, a da o tome prvo ne razgovara s njezinim voditeljem, nije mi se činilo dostojnim kraljevstva. Osim toga, bio mi je prijatelj.

Nekoliko sam se dana u molitvi borio s osjećajem ljutnje. Kako ćemo joj tako brzo naći zamjenu? Bojao sam se vremena kojeg ćemo morati utrošiti na osposobljavanje nove osobe. Borio sam se protiv kritizerskih misli. Želio sam uvidjeti smisao onoga što

je učinio, no tu nije bilo nikakve logike. Kako je samo mogao biti tako neosjetljiv? Nakon dva ili tri dana, Gospodin mi je progovorio u molitvi: „Sine, želio bih da mu daš svoj novi sat.”

Dok smo bili na krstarenju, našao sam u jednoj trgovini na Jamajki jedan otmjen sat. Bio je to potpuno novi sat marke *Citizen ecodrive*; stvarno je dobro izgledao. Nisam si kupio sat već nekoliko godina i sviđao mi se njegov sjajan dizajn.

Jednom kad mi je Bog progovorio, nije bilo teško uvidjeti Njegovu mudrost. Davao mi je mogućnost da se oslobodim svih pogrešnih misli koje su se razvile u mom srcu prema tom pastoru, te da ih zamijenim čašću. Štitio me je od toga da pohranim povredu, čuvao moj odnos ne samo s Njime, nego i s pastorom. I tako moleći se, počeo sam se smiješiti, da bih se na kraju gromoglasno smijao. Bio sam zadivljen kako ljubavlju tako i dobrotom moga Oca jer se pokrenuo u korist obojice Svojih sinova. Na Njegov sam zahtjev odgovorio radosno i potvrdno. Odmah su i ljutnja i nezadovoljstvo onime što je pastor učinio nestali iz mojeg sustava. Kakvo brzo oslobođenje. Sad sam bio uzbuđen što mogu nešto tako vrijedno pokloniti svome bratu u Kristu.

Slijedeće smo večeri razgovarali telefonom. Bio sam spreman razgovarati, jer je ono negodovanje nestalo. Ispostavilo se da je nehotice napravio grešku. Priznao je da jednostavno nije dobro razmislio o toj stvari, i bilo mu je žao. Sada je razumio kako je krivo postupio. Međutim, da Bog nije radio na mom srcu prije toga suočavanja, mogao je to biti jedan ružan i štetan telefonski razgovor. Moj ton i stav mogli su izazvati cijeli požar problema u našem odnosu.

Dopustite mi da na ovom mjestu kažem: suočavanje sa stvarima je dobro, no mora se učiniti s ispravnim stavom u srcu. Ono se mora učiniti za dobro druge osobe, a ne za nas. Rekao sam mu

zbog čega je način na koji je radio bio pogrešan, ali je to bilo utopljeno u iskrenu ljubav za njega, što mu je omogućilo da lakše primi ono što sam govorio. Kad smo završili razgovor, upitao sam ga mogu li doći u njegov ured. Pristao je i dogovorili smo vrijeme.

Bio je znatiželjan kad sam stigao. Već smo ranije završili s tom stvari pa se pitao zbog čega sam, zapravo, došao. Rekao sam mu kako mu želim pokloniti sat. Zapanjen rekao je: „Johne, stvarno mi je potreban sat; nemam sata.” Saznavši to, bio sam tako blagoslovljen. Izvadio sam sat iz kutije, a on ga je probao staviti na ruku. Narukvica mu nije odgovarala, jer je moj ručni zglobovi tanji od njegovog. Problem je bio u tome da smo dodatne karike ostavili u trgovini na Jamajki. Obećao sam da ću ih naručiti od proizvođača. Pokušao me nagovoriti da to prepustim njemu, no nisam želio dati nepotpun dar. Od tada smo postali bliskiji nego ikad prije. Obojica vrlo poštujemo jedan drugoga. Moje se srce raduje kad se sjetim da nosi taj sat. Više me raduje vidjeti taj sat na njemu nego na meni. Našu sam bivšu zaposlenicu od tada vidio nekoliko puta i oduševljava me kad vidim njezin napredak.

Međutim ja sam se i dalje morao suočiti s nedostatkom osobe u našem timu, no znao sam da će se Bog pobrinuti za nas. Djelovao sam na način koji je ostavio otvorena vrata Njegovoj providnosti.

A sada mi dopustite da podijelim s vama nagradu časti. Nekoliko tjedana nakon tog događaja, naša je kadrovska služba zaposlila ženu po imenu Darcie kao zamjenu za našu bivšu zaposlenicu odgovornu za međunarodna autorska prava. Ja volim nazivati Darcie ženom tigricom. U prošlosti sam vidio tek nekoliko osoba koje su imale takvu strast za vidjeti Božju riječ kako dopire do vjernih po čitavom svijetu. Ona je stupila na posao tako da se treslo tlo po kojem je hodala. Naši drugi zaposlenici na tom mjestu obično bi čekali da se stvari dogode; ali ne i Darcie, ona bi molila, a onda tražila međunarodne izdavače da tiskaju naše knjige.

Njezina je prethodnica svoj posao dobro radila. U devet je mjeseci povećala broj prijevoda naših knjiga sa osamnaest na dvadeset i tri jezika. Darcie je, tijekom svojih prvih devet mjeseci, povećala broj prijevoda naših knjiga s dvadeset i tri na četrdeset jezika! Da, da, dobro ste pročitali. Njezina je prethodnica uspjela povećati broj prijevoda za pet novih jezika; a Darcie je uspjela učiniti preko tri puta više, sedamnaest novih jezika, za isto vrijeme. U vrijeme pisanja ove knjige, nas prevode na četrdeset i pet jezika, zahvaljujući milosti Božjoj na Darcienom životu.

Ne vjerujem da bi se sve ovo dogodilo da sam se odlučio ne iskazati čast pastoru koji je zaposlio našu zaposlenicu. Mi smo primili nagradu; riječ Božja, čiji smo upravitelji, dotiče sada daleko više života. Jedno od Darcienih postignuća je i to što je uspjela da naše knjige, deseci tisuća knjiga, dospiju u ruke voditelja na mjestima gdje su još uvijek neprijateljski raspoređeni prema Radosnoj vijesti. Zapravo, o nekim područjima na koje su knjige dospjele ja čak ne mogu govoriti s partnerima naše službe radi zaštite voditelja u zemljama gdje se progone kršćani.

Ne mogu smisliti nikakvu veću nagradu od te – doticati mnogo više života riječju Božjom. No Bog još uvijek nije bio završio. Postojala je još jedna nagrada koja je stizala, a koje nisam bio svjestan. Nekoliko mjeseci kasnije, bio sam u jednom gradu i govorio na nedjeljnoj službi. Nakon službe, pastor me odveo na ručak gdje nam se pridružio jedan poslovni čovjek. Dok smo prali ruke u toaletu tog restorana, taj me poslovni čovjek upitao: „Johne, kakav biste sat željeli imati?”

Nepotrebno je reći da me pitanje zateklo nespremnim. Malo sam se zagrcnuo i konačno rekao: „Stvarno ne želite znati.”

No on je inzistirao: „Ne, Johne, zbilja želim znati. Kakav biste sat željeli imati?”

Vidjevši da je uporan, rekao sam mu: „Već nekoliko godina želim imati sat iz snova, Breitling.”

Satove Breitling proizvodi jedan odjel kompanije Bentley Motor. Vrlo su skupi i teško ih je nabaviti; ne možete ih kupiti baš u svakom gradu. Prije nekoliko godina divio sam se jednom takvom satu koji je nosio jedan čovjek na ruci. Dizajn mi se vrlo svidio, pa sam mislio kako bi bilo lijepo imati takav sat. Volim letjeti zrakoplovom (premda nisam pilot), a taj je sat izvorno bio namijenjen pilotima. Konačno smo Lisa i ja pronašli trgovinu u jednom velikom gradu, koja drži te satove. Zastao nam je dah kad smo čuli cijenu; tada nisam želio potrošiti toliko novca na sat. No i dalje mi se sviđao.

Nakon što je čuo moj odgovor, poslovni je čovjek zavrnuo rukav svojeg sakoa te sa svojeg ručnog zgloba skinuo novi, nedavno kupljen, prvoklasni Breitling Navitimer sat. Zatim ga je stavio na moju ruku i rekao s osmjehom: „Johne, dok ste služili jutros na službi, Bog mi je rekao da vam dam ovaj sat.”

Ostao sam bez riječi i zapanjen. On uistinu nije mogao znati, a da mu Bog nije rekao kako je Breitling moj najomiljeniji sat, i da sve bude još slađe – prvoklasni avijatičarski stil. Kakva je vjerojatnost da on ima baš takav sat na svojoj ruci?

Nekoliko sati nakon onog početnog šoka zbog sata, sjetio sam se kako sam prije nekoliko mjeseci dao svoj potpuno novi sat kako bih iskazao čast mome prijatelju pastoru. Sada sam razumio ono što je Bog rekao da će učiniti – da će mi On uzvratiti čast. Sjetite se da je rekao: „...jer Ja častim one koji mene časte” (1 Samuelova 2:30). Možda kažete: „Ali, Johne, ti nisi iskazao čast Bogu, već pastoru.” I opet, sjetite se da Isus veli: „Tko časti Moga slugu, časti Mene, a tko časti Mene, časti Oca” (Matej 10:40, prepričao autor).

Svaki puta kad pogledam na sat – i sad je na mojoj ruci dok ovo pišem – vidim prekrasan dar koji mi je Otac dao. Znači mi daleko više nego da sam ga sam kupio. Znači mi daleko više od puke činjenice da mi je čovjek poklonio skupi sat. Ne radi se o satu, nego o značenju iza njega, a to je tako dragocjeno. Bog će učiniti istu stvar, ali na različite načine, svima onima koji Njega časte časteći Njegove sluge.

Ljubav spojena sa svetim strahom

Nadam se kako vam već sada postaje jasno: iskazivati čast znači stvarno voljeti. Potreban je i sveti strah i bezuvjetna ljubav kako bi se hodalo u istinskoj časti. Rečeno nam je:

„Neka vaša ljubav bude bez pretvaranja! Mrzite zlo, prijanjajte uz dobro! Ljubite srdačno jedan drugoga bratskom ljubavi! U davanju časti prednjačite jedan drugome!”

Rimljanima 12:9-10

Toliko je toga u ova dva stiha. Prvo, Pavao izjavljuje da u pravoj ljubavi nema pretvaranja. Definicija je pretvaranja „skrivanje nečijeg pravog karaktera ili motiva” (*Websterov rječnik*, 1828). To se odnosi na onoga koji se prema vama ponaša kao da vas časti svojim izvanjskim djelima i riječima, ali vas unutar sebe kritizira, zavidi vam ili vas čak prezire. Ili vas u vašoj odsutnosti ponižava, sramoti ili kleveće. U južnim je dijelovima Sjedinjenih Država razvijena kultura koja lagano dovodi do toga. Svi smo čuli za južnjačku gostoljubivost, za južnjačkog gospodina ili južnjačku ljepoticu. Svi ovi izrazi upućuju na to da je ovom dijelu zemlje udijeljena ljupkost i čast. No ono što se dogodi s osobama odgojenima na taj način je to da se one nauče pretvarati i tako ispuniti očekivanja, a zapravo to ne žive.

U prošlosti sam sreo neke ljude s Juga i čuo ih kako grubo ogovaraju druge osobe u njihovoj odsutnosti, a kad bi došli u dodir s njima iskazivali bi im veliku čast, ljubav i poštovanje. Na drugom kraju zemlje stvari su sasvim drugačije; ljudi ne moraju ispuniti nikakva očekivanja, stoga su daleko izravniji. Dogodilo mi se to u sjeveroistočnom dijelu zemlje – izbacili su me. Tamo je normalno da ti skrešu ravno u lice što te ide, ako im se ne sviđaš. Nitko ih nije učio da se pretvaraju; oni su direktni, ili bolje reći, netaktični.

Čast se mora iskazivati bez prijetvornosti. To se nikad ne smije činiti neiskreno, jer to vodi u zabludu, a krivotvorina neće polučiti nikakve nagrade. Pavao dalje nastavlja: „Neka vaša ljubav bude bez pretvaranja! Mrzite zlo, prijanjajte uz dobro!” Mrziti zlo, a prijanjati uz dobro strah je Gospodnji. U Izrekama 8:13 stoji: „Strah Gospodnji mržnja je na zlo.” Strah nas Gospodnji čuva od zablude. On nas čuva od toga da sami sebe zasljepljujemo svojim licemjernim ponašanjem. Ispitajmo opet Božju opomenu u ovome. Izaija veli: „Jer mi narod ovaj samo ustima pristupa i samo me usnama časti, a srce mu je daleko od mene, i njegovo je štovanje mehaničko...” (Izaija 29:13, NASB).

Riječ *mehaničko* znači „učestalo ponavljanje riječi ili zvukova, bez obraćanja pozornosti na značenje ili načela.” Bog kaže da mu ljudi iskazuju čast svojim ustima, a u drugim dijelovima Izaije i svojim djelima, ali njihovo srce nije u tome. To je čast iskazana s licemjerjem, a onda to nije nikakva čast. Zbog čega se ponašaju na takav način? Nemaju straha Gospodnjeg, eto zašto. Njihovo je štovanje postalo rutina, puka navika.

To često možemo vidjeti u crkvenim krugovima. Trudimo se biti ljubazni; više ne govorimo ono što nam je na srcu. Dopustite mi navesti jedan primjer. Steve se žuri na sastanak. Već kasni pet minuta, a jako je važno da dođe na vrijeme. I dok tako žuri ulicom krajičkom oka na suprotnoj strani ulice primijeti Jima, brata iz crkve kojeg nije tjednima vidio. Misli u sebi: „O, ne, *nadam se da*

me Jim nije vidio. Nemam vremena razgovarati s njime, a i nije mi baš simpatičan.”

Kad im se nenadano oči sretnu i Jim požuri preko cesta da pozdravi svojega brata u Kristu, Steveu postaje jasno da mora pozdraviti Jima, ili će ga ovaj smatrati bezobraznim. Tako se Steve uputi ususret bratu kršćaninu. Steve progovara prvi, jer se žuri i želi što brže okončati taj susret: „Jime, slava Bogu, baš mi je drago da te vidim.”

Jim uzvraća pozdrav i pita Stevea kako je.

Steve odgovara: „O, stvarno dobro, ali žurim na sastanak. Čuj, nazvat ću te da ručamo zajedno.”

Konačno, dvojica se rastaju i odlaze svaki na svoju stranu.

No pogledajmo Steveov kratki razgovor s Jimom. Prvo što je rekao bilo je: „Slava Bogu, baš mi je drago da te vidim.” No u tom trenutku Steve uopće nije mislio na Boga; to je tek rutina ugrađena u njegov govor kako bi *pokazao* svoju uzbuđenost i svoju vjeru kad je sreo brata kršćanina. Drugo, baš nije bilo dobro što je sreo Jima; nadao se da ga Jim neće primijetiti. Dakle, već se u prvoj rečenici odlučio za prijevaru i laganje, bez trunaka osvjedočenja.

Završna je Steveova opaska bila: „Čuj, nazvat ću te da ručamo zajedno.” Nije imao namjeru nazvati Jima niti ručati s njime. To je jednostavno njegov način da se izvuče iz neugodne situacije u kojoj se našao. Tek jedna laž više.

Laže li Steve namjerno? Vjerojatno ne. Zbog čega se nije srušio pod osvjedočenjem? Zato jer je naučio voljeti s pretvaranjem, jer nema straha Gospodnjeg u svome srcu. Živi mehaničkim stilom života u kojem se prikazuju ljubav i čast dok se u stvarnosti radi o pukoj formi ljubavi.

Strah nas Gospodnji čini svjesnima činjenice da Bog poznaje svaku našu misao i nakanu, i svaku riječ koju smo izgovorili. Štoviše, na Dan ćemo suda morati dati račun za svaku ispraznu riječ koju smo izgovorili (vidjeti Matej 12:36). Čitamo: „Dođite, djeco, i poslušajte me, učit ću vas strahu Gospodnjem. ... Jezik svoj oda zla suspreži i usne od riječi prijevernih! Zla se kloni i čini dobro...” (Psalam 34:12, 14-15).

O, kako nam je ljubiti u istini! To se jedino može žudimo li i strastveno hodamo u strahu Gospodnjem! Strašno je biti zaveden i živjeti u pretvaranju; samo nas Božji strah može sačuvati od te zamke.

Cijeniti druge više

Pavao nastavlja u Rimljanima,: „Ljubite srdačno jedan drugoga bratskom ljubavi! U davanju časti prednjačite jedan drugome!” (12:10). Čast daje prednost drugima jer ih cijeni i poštuje. Pavao to ponavlja u drugoj poslanici:

„Ako što vrijedi pobuda u Kristu, ako što ljubezna utjeha, ako zajednica s Duhom, ako nježnost i samilost, učinite potpunom moju radost: budite složni, imajte istu ljubav, isto srce i jednu te istu misao! Ne činite ništa iz sebičnosti ili tašte slave, nego u poniznosti smatrajte jedan drugoga većim od sebe! Ne gledajte pojedini samo na svoju vlastitu korist nego i na korist drugih! Težite među sobom za onim za čim treba da težite u Kristu Isusu!”

Filipljanima 2:1-5 (označio autor)

Cijeniti druge više nego sebe znači častiti ih. Na nama je da razmišljamo, promišljamo i primjenjujemo ove riječi u našem svakodnevnom životu. Naučimo li ovo, ugradimo li to duboko u naša bića, možemo hodati u velikom blagoslovu kakav istinska čast i jest.

Zapazite da Pavao kaže: „Težite među sobom za onim za čim treba da težite u Kristu Isusu.” Nikada neću zaboraviti riječi koje mi je Gospodin rekao dok sam još bio mlad kršćanin. Vozio sam se u svom automobilu kad sam Ga čuo gdje mi govori: „Johne, znaš li da tebe cijenim više nego Sebe?”

Alarmiran ovime što sam čuo i bolje reći šokiran, mislio sam da to neprijatelj pokušava posijati pogrdnu ili oholu misao u mene. Kako bi Onaj tko je stvorio svemir i sve u njemu, rekao meni, neznatnome sluzi, da me smatra vrednijim od Sebe? Gotovo sam rekao:

„Odstupi od mene, Sotono, ti si sablazan za me.” No nekako, duboko u svom duhu, znao sam da je to Isusov glas. Ali sam još uvijek želio biti siguran. Znao sam, premda mlad u duhovnim stvarima, ka ko nam riječ Božja zapovijeda da „kušamo duhove” (1 Ivanova 4:1).

Sabrao sam se i odgovorio: „Gospodine, ne mogu to vjerovati ukoliko mi ne daš tri svjedoka iz Novog zavjeta.” Tresao sam se dok sam izgovarao te riječi, no znao sam da je to bila ispravna stvar.

U svom sam srcu osjetio da se Gospodin nije protivio mom zahtjevu, već naprotiv, osjetio sam da je zadovoljan mojim traženjem. Odgovor je stigao gotovo odmah: „Što stoji u Filipljanima 2:3?”

Taj sam stih znao napamet pa sam ga glasno izgovorio: „Ne činite ništa iz sebičnosti ili tašte slave, nego u poniznosti smatrajte jedan drugog većim od sebe!”

Gospodin mi je odgovorio: „Evo ti prvog svjedoka.”

Brzo sam mu proturiječio: „Ali ne, Gospodine, Pavao ne govori o tome. On ovdje govori vjernicima u Filipima neka cijene jedan drugog više nego sebe, a ne piše da me Ti tako cijeniš.”

Gospodin mi je odmah uzvratio: „Ja nikad ne govorim svojoj djeci da čine nešto što Ja sam ne činim!”

Ustuknuo sam.

Zatim je nastavio: „Upravo je to problem u mnogim obiteljima. Roditelji kažu djeci da čine stvari koje oni sami ne čine, ili im kažu da ne čine nešto što oni čine. Mnogi roditelji svojoj djeci govore neka se ne svađaju, dok se oni neprestano svađaju i to pred njima. Zatim se roditelji čude zašto se djeca svađaju. Ja ne radim tako.”

Još uvijek podozriv, rekao sam: „To je samo jedan stih, još mi trebaju dva.”

Zatim sam čuo: „Tko je umro na križu, ti ili Ja?” Zapanjio sam se.

Zatim sam čuo: „Visio sam na tom križu noseći tvoje grijeh, bolesti, slabosti, siromaštvo i osudu, jer sam do tebe držao više nego do Sebe.” (Referentni stih koji mi je dao bio je 1 Petrova 2:24).

Sad sam bio siguran da čujem Gospodinov glas. On je do mene držao (častio me) više nego što je držao do Sebe, inače ne bi uzeo na sebe moju osudu i umro umjesto mene. Znao sam i da je treći stih na putu, a da nisam morao pitati, čuo sam u svom srcu: „Treći je svjedok: 'Ljubite srdačno jedan drugoga bratskom ljubavi! U davanju časti prednjačite jedan drugome!’” (Rimljanima 12:10). Zatim se obratio mom srcu: „Ja sam prvorođenac među mnogom braćom [vidjeti u Rimljanima 8:29], i u časti cijenim svoju braću i sestre više od samoga Sebe.”

Naravno, ovo se odnosi na svako dijete Božje, ne samo na mene. On svakog od nas doslovce cijeni više od Sebe. To je nešto previše divno da bi se moglo shvatiti. To je istinska Božja ljubav.

Možda kažete: „Ali, Johne, to je Isus Krist. Mi ne možemo tako voljeti.” Pa, da vam kažem nešto fenomenalno – možemo. Rečeno nam je da je ljubav izlivena u naša srca po Duhu Svetom (vidjeti u Rimljanima 5:5). Dokaz se za to može naći u Pavlovim riječima. Poslušajte što je rekao u vezi sa svojim zemljacima:

„Istinu govorim u Kristu – ne lažem – zato mi svjedoči moja savjest zajedno s Duhom Svetim da u svom srcu nosim duboku i trajnu bol zbog mog naroda, moje židovske braće i sestara. Bio bih spreman sam biti određen za uništenje, odijeljen od Krista – ako bi ih to spasilo.”

Rimljanima 9:1-3 (NLT, slobodan prijevod)

Još uvijek drhtim na te Pavlove riječi. On govori, a on je čovjek koji se nije pretvarao, kako je spreman biti odijeljen od Krista i spasenja, za cijelu vječnost samo da bi vidio svoje zemljake, muškarce i žene, spašene. Kako može jedan čovjek hodati u takvoj vrsti ljubavi i časti? Takvo što nije moguće činiti samo iz obične ljudske ljubavi; samo Božja ljubav, koja je pokretala Isusa, može iskazati čast na ovakav način. Pavao je razvio takvu ljubav i čast u svom srcu da je to rezultiralo ovakvim vapajem. I dopustite mi kazati ovo: Duh Sveti mu nikada ne bi dopustio napisati ove riječi da to nije stvarno mislio. Ne možete lagati – pisati prijeparno – kad pišete Sveto pismo.

Vidite li sada sav taj potencijal u svima nama koji smo nanovo rođeni? U Rimljanima 5:5 jasno stoji: „...jer je ljubav Božja izlivena u našim srcima po Duhu Svetomu koji nam je dan.” Stoga nam Isus govori: „Novu vam zapovijed dajem: Ljubite jedan drugog; kao što sam ja ljubio vas, ljubite i vi jedan drugoga” (Ivan 13:34). Bila je to nova zapovijed jer ljudi u Starom zavjetu nisu mogli hodati u takvoj vrsti ljubavi. Ljubav Božja još nije bila izlivena u njihovim srcima. Zapazite riječi „kao što sam Ja ljubio vas.” On je cijelog Sebe dao za nas. Odvojen od Oca, vapio je: „Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?” (Matej 27:46). Dobrovoljno je odabrao

postati siromašan, odvojen od Boga, kako bismo mi baštinili vječni život. On je nama iskazao čast do najviše razine, a Pavao je stoga mogao iskreno reći iste riječi u odnosu na svoj narod. O, Oče, pomози nam hodati na ovaj način! Stavio si potencijal u nas, sada samo trebamo razvijati u suradnji s Duhom Svetim.

To je, braćo moja i sestre, istinska čast: držimo našu braću i sestre, kao i one koji trebaju Isusa, vrijednima, dragocjenima i vrlo važnima. To će nas motivirati da radimo u kraljevstvu na svaki mogući način, bilo u službi, molitvi, ili svojim financijama. To će nas motivirati da činimo ono što su činili Makedonci. Njihova je čast bila poput Kristove, a Pavao je iskoristio njihovu ljubav kako bi motivirao vjerne u Korintu:

„Prijatelji moji, željeli bismo da znate da su crkve u Makedoniji pokazale koliko je Bog ljubazan. I premda su prolazili kroz kušnje i bili vrlo siromašni, bilo im je drago što mogu darežljivo dati. Dali su onoliko koliko su imali, pa čak i više od toga, jednostavno jer su to željeli. Usrdno su nas molili za milost da mogu radosno dati svoj novac za Božji narod. Učinili su mnogo više, nego smo se i nadali. Oni su i sami sebe predali u prvome redu Gospodinu pa onda nama, upravo kako je i bila Božja volja.

Zato smo zamolili Tita da, kao što je prije započeo, tako i dovrši među vama i ovo djelo milosrđa. Sve ste učinili bolje od drugih. Vaša je vjera jača. Govorite bolje i znate više. Revni ste u davanju, i vaša je ljubav prema nama jača. Sada morate davati bolje od bilo koga drugog.

Ne zapovijedam vam da tako činite. Ja samo želim iskušati iskrenost vaše ljubavi u usporedbi sa zanimanjem koje su drugi pokazali. Ta, poznato vam je milosrđe Gospodina našega Isusa Krista, kako je radi vas od bogataša postao siromah da vi postanete bogataši njegovim siromaštvom.

Prošle ste godine bili prvi u davanju, a davali ste jer ste to željeli. Stoga poslušajte moj savjet. Mislim kako trebate dovršiti ono što ste počeli. Budete li davali u skladu s onim što imate, dokazat ćete da ste jednako revni kad dajete kao i onda kad o tome mislite. Nije važno koliko imate. Važno je koliko ste voljni dati od onoga što imate.

“Moja nakana nije nekome olakšati život tako što ću ga vama otežati. No za vas je dobro da s njima dijelite kad već imate tako puno, a oni tako malo.”

2 Korinćanima 8:1-14
(CEV, slobodan prijevod)

Pavao je upotrijebio čast koju su Makedonci iskazali onima u potrebi, kako bi potaknuo vjerne u Korintu i pokažu ljubav koju je Bog stavio u sve vjernike. Ona je tu – ljubav Božja u našim srcima. Na nama je da surađujemo s Duhom Svetim kako bismo je razvili. Ne recite: „Pa to nije moja osobnost ili način na koji ja živim.” Takva će vas izjava samo spriječiti da hodate na način koji će potpuno ispuniti vaše srce, donijeti radost onima na koje utječete i veliku nagradu ne samo u ovom životu već i u onome koji će doći. Ne ustručavajte se; častite svoga brata ili sestru. U vječnosti će vam biti drago što ste tako činili.

13

Iskazivanje časti onima koji su nam povjereni

„Tko vas časti, časti Mene, i tko časti Mene, časti Onoga koji Me je poslao. Tko časti proroka jer je prorok, primit će proročku plaću. Tko časti pravednika jer je pravednik, primit će pravedničku plaću. A tko časti jednog od ovih malenih samo čašom hladne vode jer je moj učenik, zaista, kažem vam, sigurno mu neće propasti plaća.”

Matej 10:40-42 (prepričao autor)

Asada se okrenimo k onima koji su nam povjereni – osobe pod našim autoritetom. Ovu skupinu određuju Isusove riječi: „ A tko časti jednog od ovih malenih samo čašom hladne vode jer je moj učenik, zaista, kažem vam, sigurno mu neće propasti plaća.”

Maleni

Izraz se „maleni” u Pismu odnosi na djecu ili one koji su povjereni našem delegiranom autoritetu. Mi ćemo se usredotočiti na one

prve, a to znači na našu djecu u našim obiteljima. Mnogi su maleni doživjeli da se loše postupa s njima, pa čak i to da njihov autoritet vrši nasilje nad njima. To ljuti Božje srce, jer Isus nedvojbeno upozorava:

„Bit će strašno ljudima koji na grijeh navedu bilo samo jednoga od ovih malenih što u me vjeruju. Ovim bi ljudima bilo bolje da im objese o vrat mlinski kamen i utope ih u dnu mora! Jao svijetu zbog načina na koji tjera ljude da griješe! Uvijek će biti nešto zbog čega ljudi griješe, ali jao onome tko tako čini! ... Nemojte biti okrutni prema ovima malenima! Njihovi anđeli na nebesima, kažem vam, neprestano gledaju lice Oca moga nebeskog.”

Matej 18:6-7, 10 (CEV, slobodan prijevod)

Ovo upozorenje zbilja otrežnjava. Kad Isus kaže strašno, onda vam je bolje vjerovati da će biti zbilja strašno. Zbog čega je tako strog? Bog je onaj koji delegira autoritet; On je ljubav, te daje svoj autoritet radi ljubavi i zaštite. Ukoliko se taj autoritet umjesto toga koristi kako bi vršio nasilje, iskorištavao ili povređivao malene, direktno vrijeđa Njega. Možda mislite: „*Ne vrijeđa to izravno Njega, već prije Njegov narod.*” Tome nije tako, jer Isus veli: „Zaista, kažem vam, meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje *najmanje braće*” (Matej 25:40, označio autor). Kako se odnosimo prema onima pod našim autoritetom tako se odnosimo prema Isusu. Primijenite to na način koji se ophodite sa svojom djecom, supružnikom, zaposlenicima, studentima i tako dalje.

Oni kojima je povjeren autoritet imaju zadatak koriti i disciplinirati. Neki voditelji navode malene da se spotiču jer zanemaruju ukor kad je ovaj potreban. Dijete koje je prepušteno samo sebi završit će kao pokvarena, a ne zdrava osoba. Pavao pokazuje važnost božanske discipline u svom pismu Korinćanima: „Možda mislite da sam prekoračio svoju ovlast koju mi je On

dao, no ja se ne povlačim. Svaki je djelić moje ovlasti dan u svrhu vaše izgradnje, a ne na vaše rušenje...” (2 Korinćanima 10:8, The Message). Kad se pročitaju dva pisma koja je Pavao uputio Korinćanima, nije teško uočiti njegovu odlučnost da ih disciplinira. On je cijenio ove malene tako što ih je opomenuo i poučio. Međutim on jasno kaže da mu je ovlast dana kako bi izgrađivao, što uključuje i služenje i zaštitu. Vi se, voditelji, morate upitati: „*Je li to moj motiv?*” Častite li malene, to onda jest vaš motiv; stoga ćete koriti kad je to potrebno.

Na drugom se kraju raspona nalaze neki drugi koji čine upravo suprotno. To su oni koji navode malene na spoticanje, jer svoj autoritet koriste u sebične svrhe. Njihov je ukor vrlo štetan. Nisu u svojim srcima razvili ljubav za one koji su pod njihovom skrbi; nisu molili, nisu razmišljali o Božjoj riječi. Naša bi srca trebala gorjeti kako bi vidjela napredak onih koji su nam povjereni. Hoće li griješiti? Naravno. Samo se sjetite sebe kad ste bili mladi i nezreli, ili ste sve tako brzo zaboravili? Osobno sam bio izazov za one koji su mi bili nadređeni. Činio sam glupe greške i griješio sam. Bio sam impulzivan, radio stvari, a da nisam prvo promislio, izjavljivao stvari iz neznanja i gluposti, posebno u pogrešno vrijeme. Tako sam zahvalan svojim voditeljima što nisu odustali od mene.

Sjećam se godina kad smo moja žena i ja počeli stvarati svoj tim. Imali smo šačicu zaposlenika (u vrijeme pisanja ove knjige imamo preko pedeset zaposlenih). Mučile su nas njihove greške. Sjećam se kako sam rekao Lisi, a vjerujem da je to bila proročka riječ koja nam je donijela i korekciju i razumijevanje. Rekao sam: „Lisa, ako ljudi koje je Bog stavio pod naš autoritet ništa ne trebaju od nas, zašto bi ih onda Bog tu stavio?” Oboje smo klimali glavom u znak odobravanja.

Crkveno vodstvo

Tijekom sam godina na svojim putovanjima posjetio na tisuće crkvi i bio izložen različitim vodstvima. Posebno me uzbuđuju kreativni voditelji. Oni kuću Božju izgrađuju na nekonvencionalne načine. Naše metode postaju sve bliže onima koji nisu spašeni. Stvara se atmosfera koja čini da se nespaseni osjećaju dobrodošlima, za razliku od one tradicionalne koja je tako strana onima koji ne idu u crkvu. Riješili smo se posebnih odora, dvadeset i četiri godine starih pjesama, i crkvenog žargona; sada koristimo multimedije umjesto svjetovnih načina priopćavanja obavijesti ili događaja, a to je tek neznatan dio. Osobno vjerujem da se u tome očituje mudrost Božja.

Jedna napomena, uvijek imajte na umu kako Bog voli metode osjetljive za one koji traže Njega, ali je istodobno protiv poruka posebno skrojenih za one koji Ga traže. U vezi s tim skrojenim porukama, Pavao jasno kaže: „Nastojim li sada steći naklonost ljudi ili naklonost Boga? Tražim li da se svidim ljudima? Kad bih još nastojao svidjeti se ljudima, ne bih bio sluga Kristov” (Galaćanima 1:10). Nikad ne smijemo raditi kompromis s Radosnom viješću da bismo privukli što više ljudi. Budemo li to radili stvorit ćemo zajednicu lažnih učenika koji riskiraju da od Isusa čuju slijedeće riječi u onaj Dan:

„Nikada vas nisam poznavao. Odlazite od mene, zlotvori!” (vidjeti u Mateju 7:20-23). Njihova će krv biti na našim rukama. Pavao je rekao skupini voditelja: „...da sam čist od krvi vas svijuju, jer nisam propustio da vam u potpunosti saopćim Božji naum” (Djela 20:26-27). Ne možemo propovijedati samo odabrane pozitivne dijelove Pisma; na nama je i da opominjemo i da korimo (vidjeti u Kološanima 1: 28).

Isus nam jasno govori da će Duh Sveti „dokazati svijetu zabludu s obzirom na grijeh...” (Ivan 16:8). Zajednica koja ne donosi osvjeđenje onima koji žive u grijehu zato što propovijeda slatke

poruke, ne razlikuje se od crkve u Laodiceji iz knjige Otkrivenja. Ova je crkva bila na rubu toga da je Isus ispljune iz svojih usta jer Mu nisu dopuštali donijeti božansko očišćenje kroz prisutnost Njegovog Svetog Duha. Rezultat toga je bilo da je Isus rekao ovoj crkvi: „Evo stojim na vratima i kucam” (Otkrivenje 3:20). Ovo ukazuje na izvanrednu opasnost zaslađenih poruka.

Međutim kad se radi o metodama za privlačenje onih koji traže, Pavao kaže:

„Uistinu iako sam slobodan s obzirom na zahtjeve i očekivanja sviju, dobrovoljno sam postao sluga bilo kome, kako bih pridobio što više različitih ljudi: religiozne, nereligiozne, pedantne moralizatore, raspuštene ljude, pobijeđene, demoralizirane – bilo koga. Nisam se obazirao na njihov način života. Držao sam se Krista – no ušao sam u njihov svijet i pokušao doživjeti stvari iz njihova kuta gledanja. Postao sam gotovo svaka vrsta sluge u svojim pokušajima da one koje sam susreo nekako privedem Bogu.”

1 Korinćanima 9:19-22
(The Message, slobodan prijevod)

Poslušajte Pavlove riječi: „...no ušao sam u njihov svijet i pokušao doživjeti stvari iz njihova kuta gledanja.” Nedavno sam govorio stotinama pastora i zamolio sam ih da na svoje službe uđu kao posjetioci i dožive ih kao osoba koja inače ne ide u crkvu. Zatim sam im rekao: „Ako ste otvoreni i iskreni, mnogi će od vas izvršiti brojne promjene.”

Mi, u tijelu Kristovom, trebamo biti na samom vrhu u kvaliteti komunikacije i tehnologije. Svijet treba biti inspiriran našom kreativnošću i inovativnošću. Zbog čega sekularna područja imaju izvrsnost, a u kraljevstvu Božjem imamo drugorazredne standarde? Ne, već kao što su Daniel i drugi Židovi bili mudriji

od sinova najvećeg kraljevstva svoga doba, tako i mi trebamo tragati za našim inovativnim idejama.

Stoga objavljujmo i poučavajmo Božju riječ u snazi Duha Svetog bez kompromisa, ali na takav način koji će privlačiti nespasene. Naša poruka treba donijeti snažno osvjedočenje u srcu buntovnih i nespasenih ljudi. Moramo pozivati na potpunu podložnost Kristu Isusu, što znači pokajanje od grijeha, bezbožnosti i svjetovnih želja, zajedno sa 100-postotnim predavanjem naših života Njemu. To možemo učiniti ako imamo radost u našim životima i poruke spojene s inovativnim idejama. Ako smo kršćani, to ne znači da smo izgubili entuzijazam i kreativnost. Ne, već mi te kvalitete nalazimo u Kristu, i to u obilju. Častimo li malene, mi provodimo vrijeme kreativno razmišljajući o njihovu dobru. To je ugodno Bogu.

Život koji se proširuje ili život koji se suši

Sada poslušajmo ono što Pavao govori crkvenim starješinama:

„Starješine (*pastori i duhovni voditelji u crkvi*) koje su među vama opominjem i savjetujem ja, starješina kao i oni... Pasite (*hranite, čuvajte, vodite i štite*) stado Božje koje je među vama [vaša odgovornost], ne na silu ili prinudom, nego dragovoljno; ne iz težnje za prljavim dobitkom i povlasticama [koje idu uz službu], nego revno radosno; ne dominirajući [arogantno, diktatorski i opterećujući osobe] nad onima koji su vam dodijeljeni, nego uvijek nastojte biti uzorom [davati uzore i modele kršćanskog života] stadu (*zajednici vjernih*)!”

1 Petrova 5:1-3 (AMP, slobodan prijevod)

Naravno, toliko se mnogo različitih izraza može upotrijebiti kako bi se opisali stilovi vodstva koji se mogu naći u crkvama dvadeset i prvog stoljeća: tradicionalni, napredni, legalistički,

izgradnja timova, diktatorski, osnažujući, mikroupravljački i tako dalje. No ovu podugačku listu možete suziti na dvije osnovne kategorije: stil koji proširuje život i stil koji isušuje život. Razlika se nalazi u srcu voditelja.

Neki voditelji mogu puno ostvariti izvana, ali iza sebe ostavljaju izudarane, ranjene i čak mrtve sljedbenike. S druge strane, postoje oni drugi koji isto tako puno postižu, no cijelim putem izgrađuju one koje vode. Mnogo toga ovisi o tome je li u srcu voditelja čast ili nepoštovanje.

Muškarci i žene, vizionari, mogu zgradi službe prići na dva načina. Voditelj s nepoštovanjem, onaj koji uzrokuje da se maleni spotiču, vidi ljude kao sredstva koja služe njegovoj ili njezinoj viziji. Istinski voditelj, onaj koji izgrađuje živote, vidi svoju viziju kao sredstvo koje služi ljudima. Ovaj voditelj časti one koji su povjereni njegovoj skrbi. Zanimljivo je kako motiv srca ostvaruje tako različite rezultate u ljudima. Isus veli: „Ali mudrost opravdaše njezina djela” (Matej 11:19,NLT). Viđao sam emocionalno izudarane ljude u zajednicama (drago mi je reći rijetko), dok sam u drugim crkvama sretao zdrave pojedince i obitelji. Sve se to vrti oko časti.

Voditelj koji iskazuje čast, ohrabrivat će razvoj ljudi. Njegova će, ili njezina, najveća radost biti kad vide kako oni koji su im povjereni hodaju u bliskom odnosu s Bogom i cvjetaju u svojim životnim pozivima. Kombinacija ovih dvaju osnovnih vidova kršćanskog života sastoji se od hodanja u istini. Pogledajmo Ivanove riječi koje se odnose na one koji su povjereni njegovoj skrbi: „Uistinu se vrlo obradovah kada dođoše neka braća koja posvjedočiše za tvoju čestitost, to jest kako ti čestito živiš. Nemam veće radosti nego kad čujem da moja djeca žive čestito” (3 Ivanova 3-4).

Hodati u istini znači i znati Boga i služiti Bogu. Isus je rekao da će na Dan suda biti ljudi koji su činili velike stvari u Njegovo ime, no On će im reći: „Nikad vas nisam poznavao. Odlazite od mene, zlotvori!” Oni su propustili najvažniji aspekt spasenja – intimno poznavanje Boga. Dobri će voditelji uvijek naglašavati odnos s Bogom.

Zatim će biti onih drugih koji, premda su poznavali Boga, Bogu nisu bili ugodni. Njima su bili povjereni darovi kako bi mogli izvršiti ulogu koju im je Bog bio namijenio u izgradnji Svojeg doma, no oni su zanemarili svoju dužnost. Onoga će dana Gospodar reći onima koji su zakopali svoje talente: „Nevaljali i lijeni slugo!” (Matej 25:26, NLT).

Svaki je vjernik pozvan graditi dom Božji. U Efežanima 2:10 jasno stoji da smo „njegovo stvorenje, stvoreni u Kristu Isusu radi djela ljubavi koja Bog unaprijed pripremi da u njima živimo.” Nismo stvoreni samo da bismo bili netko, već da bismo činili nešto. Tragično je kad ljudi ispadnu iz ravnoteže u svojem poučavanju. Čuo sam propovjednike kako izjavljuju nešto poput: „Ne radi se o tome što činimo, već tko smo: mi nismo ono što činimo, već ono što jesmo.” Ma zgodna je to igra riječima, ali je neuravnoteženi prikaz kršćanskog života. Naravno, kad smo postali vjernici odustali smo truditi se vlastitim snagama. Međutim, Pismo nam pokazuje da kad smo se jednom spasili ulazimo u Njegov trud. Na nama je da rađamo rod, a to onda dokazuje da je naša vjera prava (vidjeti u Jakovu 2). Ovakvo učenje, koje naglašava tko smo zanemarujući što smo pozvani činiti, ohrabruje ljude da crkvu posjećuju jednom tjedno, ali ne i da se ugrade u nju i budu aktivni u kući Božjoj. Vjernici uzrasli na ovakvom učenju neće imati ugodno iskustvo na Sudu. Mi smo stvoreni u Kristu Isusu kako bismo izvršili određena djela. Ova su djela planirana još dok smo bili u utrobi majke; stoga ćemo dati račun za dužnost koja nam je bila unaprijed određena (vidjeti Psalam 139:16).

Cilj je voditelja koji iskazuje čast, vidjeti malene kako hodaju i napreduju u istini. Istinski očevi i majke žele da njihova djeca budu uspješnija od njih samih. Isus je rekao kako je Njegova želja ovo: da činimo i veća djela nego što je On činio. I mi trebamo imati takvo srce za one koji nas slijede. Srca bi voditelja trebala gorjeti da to vide u onima koji su pod njima, baš kao što je Ivan pisao u svojoj poslanici. To bi trebala biti naša najveća radost.

Mislite o ovim stvarima

Mudri su voditelji na duge staze oni koji zasluge za svoj uspjeh neprestano pripisuju onima koji pod njima služe. (Naravno, cjelokupna zasluga, čast i zahvaljivanje, kao i slava, pripadaju Bogu, no sjetimo se da Bog upotrebljava ljude). Voditelj iskazuje svoju čast prema članovima tima tako da iskazuje poštovanje za njihove napore. To je nešto što se ne smije činiti površno, već iz srca. Osobno, kao voditelj, uvijek nastojim misliti visoko o onima koji su doprinijeli ostvarenju naše misije; oni su darovi poslani s neba. Čuvam se od negativnih misli prema našim zaposlenicima. Čineći tako, u svom srcu čuvam čast za njih. Pavao nam kaže:

„Uostalom, braćo, sve što je čestito, što je dično i časno i dolično, što je pravedno, što je čisto, što je lijepo i vrijedno ljubavi, što je ljubezno i ljupko i blagoslovljeno, ako ima vrlinu i izvrsnost, ako je što na dobru glasu i hvale vrijedno, to neka o bude sadržaj vaših misli i neka vam bude važno i poklonite svoju pozornost tim stvarima [usredotočite svoje misli na njih]!”

Filipljanima 4:8 (AMP, slobodan prijevod)

Sjećam se vremena iz našeg braka kad sam bio jako razočaran Lisom. Iskreno, uopće nisam s njom bio sretan. Taj se moj nesretni stav gradio mjesecima. Stvari nisu postajale bolje, nego sve gore. Jednom sam prilikom usred svađe jednostavno izišao kroz vrata i otišao u polje. Nisam joj želio biti blizu. I tako hodajući prema tome polju, mrmljao sam protiv Lise, sebi i Gospodinu. Kad

sam stigao, jasno sam u svom srcu čuo: „Sine, želim da misliš o stvarima koje Lisa radi dobro i da Mi na tome zahvališ.”

Naravno da u tom trenutku nisam imao ni trunčice ičega pozitivnog. Ali sam ipak mogao misliti na jednu stvar: bila je dobra majka. No u svojoj sam frustraciji i dalje mislio kako se neće naći baš puno toga pozitivnog. Jednom kad sam Bogu zahvalio što je ona tako dobra majka, na um mi je pao jedan drugi aspekt, a kad sam Bogu zahvalio i za to, sjetio sam se još jednog područja njezinog života. To se nastavilo neko vrijeme, a ja sam se našao preplavljen spoznajom kakvu divnu ženu imam. Dogodilo se nešto zanimljivo: našu sam situaciju počeo gledati iz sasvim drugog kuta, shvativši da sam, čitavo to vrijeme moje razočaranosti njome, zapravo ja bio vrlo loš muž. Konačno sam došao k sebi i sada sam stvari vidio onakvima kakve jesu. Gledao sam stvari Božjim očima.

Vratio sam se kući i počeo joj govoriti o svim njezinim kvalitetama koje cijenim, i govorio sam i govorio ... To je jednostavno teklo iz mog srca. Kad sam otišao iz kuće bila je tako ljuta te se činilo kako će nam trebati puno vremena da se pomirimo. Međutim, ja sam joj iskazivao čast iz dubine svoga srca, a to se jednostavno izlijevalo iz mene; pomirili smo se u trenu. Od toga je dana u naš brak došlo iscjeljenje i obnova, i nikada se više nismo vratili na ono gdje smo bili u to vrijeme.

Isto će vrijediti i za našu djecu, zaposlenike, studente i članove crkve budemo li činili ono na što nas potiču Filipljani 4:8. Mislite na ono što je ljubezno, dobro i ugodno u vezi s onima koji su pod vašom skrbi. Mislite na to koliko su oni dragocjeni našem Ocu, da su oni Njegovi sinovi i kćeri. Ukoliko nisu spašeni, mislite na to da su toliko vrijedni da je Isus umro za njih. Budemo li tako činili čuvat ćemo svoja srca od nepoštovanja. Bit ćemo blagoslovljeni.

I opet, to ne znači da se ustežemo od toga da korimo kad je potrebno. Međutim kad korimo činimo to sažeto i učinkovito.

Naša djeca i zaposlenici znaju da im mi ne zamjeramo. Oni govore kako znamo biti strogi, ali jednom kad smo završili s ukorom, nakon kratkog se vremena šalimo i smijemo. Ovu sam lekciju naučio od samog Boga. Jednom kad nas On disciplinira i kad mi odgovorimo na to, naš Otac brzo oprašta i zaboravlja. On ne zamjera. On ne ostavlja ni trunčicu srama da nas prati; jedini tko to čini – naš je neprijatelj. Otac baca naše greške u more zaborava. Sve što On od nas traži jest da učimo iz Njegova ukora i ne ponavljamo iste greške. Očeve misli o nama misli su ljubavi, časti i nade, a njih je više nego li ima pijeska na zemlji (vidjeti Psalam 139).

Poštujući malene, voditelj oslobađa dar Božji u njihove živote.

Kako taj dar cvijeta, voditelj zauzvrat ima koristi jer se njegova ili njezina vizija ostvaruju kroz sve darove svih ljudi u zajednici vjernih. Čudim se nekim pastorima koje srećem na svojim putovanjima što s omalovažavanjem govore o svom osoblju. Oni govore grubim, zapovjedničkim tonom i sa svojim se ljudima ophode kao da su ovi glupi. A onda čujem te iste voditelje govoriti: „Jednostavno ne mogu naći sposobne ljude. Trebaju mi bolji zaposlenici.” Nikakvo čudo. Ne cijene svoje ljude pa stoga i ne primaju nagradu koja pripada časti.

Financijski

Kao što častimo svoje voditelje svojim financijama, tako častimo i malene. Prije nekoliko godina, pomagao sam Lisinoj asistentici urediti njezine osobne financije. Pomogli smo joj planirati njezin mjesečni proračun. U to smo vrijeme svojim zaposlenicima plaćali uobičajene plaće utvrđene za službe u Colorado Springsu. Zbrojio sam njezine rashode i vidio da su stvari jako napete. Izlanuo sam:

„Od ove plaće ne možete pristojno živjeti.” Moja se žena, koja je bila u blizini, s time složila.

Odmah sam nazvao našeg šefa računovodstva i rekao: „Upravo sam pomagao Lisinoj asistentici izračunati njezin mjesečni proračun. Ne plaćamo je dovoljno. Nitko tko je na našoj platnoj listi ne bi smio živjeti od tako malog prihoda. Želim da se svi naši zaposlenici podignu na ovu razinu [rekao sam iznos] godišnje plaće. Ne zanima me otpremaju li poštu ili odgovaraju na telefone.”

S druge je strane linije na trenutak nastao muk, a onda mi je naš šef računovodstva rekao: „Učinimo li tako, bit ćemo najtraženija služba u našem gradu za zaposlenje.”

Odgovorio sam: „Ne radim to zbog toga. Članovi našeg tima daju svoje živote kako bi služili Bogu zajedno s nama; zato ih treba dobro nagraditi.”

Toga je dana velik broj naših članova dobio znatne povišice. Bilo je to posvemašnje iznenađenje, i bili su vrlo zahvalni kad su to čuli. Jedna je mlada žena planirala toga tjedna predati svoj otkaz. Planirala se vratiti svojoj obitelji u Indiani; njezina je financijska situacija postala preteška. Tog je dana primila povećanje plaće od 5 tisuća dolara godišnje. Nije dala otkaz.

Još je uvijek s nama i promaknuta je za voditelja odjela. Jedna je od naših najučinkovitijih i vrlo cijenjenih zaposlenika. Promatrao sam ju kako skokovito napreduje. Protrnem pri pomisli što bi se dogodilo da je otišla zbog financija.

Naša se nagrada nije očitovala samo s ovom mladom ženom; vidjeli smo to na razini čitave službe. Čini se da se učinkovitost našeg tima povećala od toga dana. Stupili smo na novu razinu učinkovitosti. Častili smo naše zaposlenike, a to je imalo za posljedicu nagradu učinkovitosti.

Jedno upozorenje. Kao što sam već ranije rekao Božjem je srcu protivno tražiti čast. Čast trebamo željeti iz dva razloga: prvo,

tako da je možemo uputiti Bogu u svojim srcima, i drugo, radi onog tko je daje, znajući da će primiti svoju plaću. Na početku sam svoje službe radio kao pomoćni pastor u jednoj velikoj crkvi. Primali smo minimalnu plaću. Naš je ukupni mjesečni prihod bio jednak našim životnim rashodima, tako da ništa nije preostajalo za odjeću ili namještaj. Mi smo bili pristali na tu plaću; naime, to nam je bilo ponuđeno. Nismo željeli biti zahtjevni namještenici. Prva se godina navršila, a nikakva povišica nije bila ponuđena. Nakon dvije godine, još uvijek nema povećanja. Sad smo već imali dvoje djece, ne jedno. Troškovi su se života povećavali, a mi smo i dalje bili na istoj razini kao i prvog dana.

Jedan je od pomoćnih pastora, inače moj prijatelj, dolazio nekoliko puta u moj ured tijekom tog razdoblja i tražio od mene da zajedno s drugim pomoćnim pastorima zahtjevamo povišicu od direktora službe i starijeg pastora.

Nisam želio u tome sudjelovati, a i njemu sam savjetovao isto to. „Nije moje da njima govorim kako će me častiti,” rekao sam mu. Moj mi je prijatelj odvratio: „Johne, moja smo žena i ja prisiljeni tražiti potporu naše obitelji. Moji nam roditelji šalju novac da možemo spojiti kraj s krajem.”

Rekao sam mu da mi je jako žao što to čujem, ali da ću ja ipak nastaviti vjerovati Bogu. Pokušao sam mu služiti vjeru objašnjavajući kako je Bog naš izvor, a ne plaća. No činilo se da nisam nikamo dospio s time.

Ne mogu reći da moja obitelj nije trpjela tih godina; da, bili smo pod pritiskom, no još smo uvijek imali mir i u ničemu nismo oskudijevali. U našoj smo kući imali jako malo pokućstva; krevet bez naslona, dvije male fotelje, nekoliko stolića i svjetiljki, a u prizemlju samo kuhinjski stol sa stolicama. Međutim, za samo jednu godinu, Bog je na čudesan način ispunio naš dom pokućstvom, a većina je toga bilo lijepo i po mjeri izrađeno pokućstvo. Bili smo zadivljeni Božjom opskrbom.

Nakon nešto više od dvije godine, naš nas je pastor otpustio u putujuću službu. Više nismo primali plaću. Imali smo tri stotine dolara ušteđevine i još uvijek smo morali otplaćivati kuću i automobil, ukupno tisuću dolara mjesečno. Da bi stvar bila još zanimljivija, Gospodin nas je u molitvi uputio da ne smijemo nazivati pastore niti im pisati tražeći da nas pozovu propovijedati. Rekao mi je neka se pouzdam u Njega.

Krajem studenog 1989. godine, imao sam zakazanu službu samo na dva mjesta. Prva je bila mala crkva od stotinjak ljudi koji su se sastajali u zgradi za pogrebe u Južnoj Carolini. Služba je bila zakazana za prvi tjedan u siječnju. Druga je služba bila zakazana za kraj veljače u jednoj maloj crkvi od dvjestotinjak članova u Tennesseeu, a zadnja je plaća trebala biti posljednjeg tjedna u prosincu. Dakle, trebali smo vjerovati Bogu.

Da se nisam naučio vjerovati Bogu za naše financije dok sam bio pomoćni pastor, sada se ne bih mogao nositi s pritiskom kad smo bili otpušteni u službu. Bila bi to velika prepreka. Svoju bih opskrbu očekivao od čovjeka, umjesto od Boga. Vjerojatno bih se okrenuo tome da molim ili stvaram planove kako namaknuti novac koji nam je potreban, ulažući u to sav svoj napor umjesto da tražim od Boga poruke koje On želi da donesem Njegovom narodu.

Mala plaća koju sam primao u mojoj crkvi na kraju se pokazala izvanredno velikim blagoslovom. Da sam bio poslušao svog prijatelja koji je želio govoriti s našim pastorom o tome kako nas treba platiti (častiti), ne znam bismo li bili tu gdje smo sada. Naše smo prve godine službe morali vjerovati Bogu za tisuću dolara tjedno. U vrijeme pisanja ove knjige, moramo vjerovati Bogu za preko stotinu tisuća dolara tjedno da bi ova služba bila u funkciji.

Ukoliko radite za nekoga, radite cijelim svojim srcem za ugovorenu plaću. Budete li častili svog poslodavca time što

ćete obavljati posao na izvrstan način, ulažući sebe 100 posto, Bog će vas nagraditi. To će se pokazati istinitim bilo kroz vašeg poslodavca bilo kroz neki drugi kanal koji Bog odabere. Bitno je to da ćete biti nagrađeni. I kad nas je crkva malo plaćala, Bog nas je jako blagoslivljao; kuća nam je bila ispunjena pokuštvom, imali smo dobar automobil, a hrane nam nikada nije nedostajalo. Živjeli smo daleko iznad mogućnosti koje bi inače imali da smo živjeli samo od našeg prihoda. Stih „Bolje i malo u pravednika, nego golemo blago u zlotvora” (Psalam 37:16), postao je naša stvarnost. Bog nas je častio.

Dakle, što ćemo zaključiti? Ako ste nečiji zaposlenik, utvrdite ovo u svome srcu: budete li častili Boga dajući svojih 100% svome poslodavcu, primit ćete svoju plaću. Na drugom kraju raspona, ako ste poslodavac, znajte da ćete imati koristi ukoliko darovi vaših zaposlenika budu cvjetali zato jer ih častite. Poslodavci i pastori, veliku je nagradu za vas Bog sakrio među vašim ljudima; izvucite to van. Častite ih na svaki način.

14

Čast u domu - djeca

Nakon sedam godina služenja u lokalnoj crkvi i gotovo dvadeset godina služenja kao putujući službenik, uočio sam da najveća potreba za čašću nije u crkvi, ili na radnom mjestu, već u našim domovima. Istina je da će društvena, državna i crkvena područja imati velike koristi od očeva i majki koji daju primjer časti u svojim domovima jer to se jednostavno prenosi na sve koji nas okružuju.

Moć roditeljske riječi

U jednom sam od prethodnih poglavlja raspravljao o važnosti to ga da djeca časte svoje roditelje. No i obratno je istina. Častiti znači cijeniti. Cijenimo li našu djecu odnosit ćemo se prema njima i govoriti im na takav način da će oni cvjetati u životu.

Sav se zgurim kad čujem roditelje kako ponižavaju svoju djecu dok im se obraćaju. To može biti otac koji govori s grubošću svojoj nježnoj kćerki, ili neki drugi koji kritizira vještine svoga sina na igralištu. To može biti majka koja se ponaša kao da su njezina djeca nekakva neugodnost, te ih u javnosti ponižava; popis je beskrajan.

Kad je moja žena bila u svojim tinejdžerskim godinama dogodilo se nešto što se moglo vrlo lako izbjeći. Lisa je bila jedna vrlo aktivna tinejdžerka i nikada se nije previše bavila svojom težinom. Vagala bi se tijekom ljetovanja u kampu i na sistematskim pregledima. Svako bi povećanje težine bilo u funkciji normalnog rasta i razvoja.

Gotovo je cijelu jednu godinu Lisa plivala za dva tima. Zbog toga je mogla jesti gotovo sve što poželi i kad god to poželi. Zatim se dogodila povreda zbog koje nije smjela plivati tijekom prve godine u srednjoj školi. Razina je aktivnost pala, ali je ona nastavila jesti istu količinu hrane kao i dok je trenirala.

Jednog dana, vraćajući se iz škole, pozvao ju je njezin otac. Pogledom je odmjerio Lisu od glave do pete i zatim joj rekao neka se okrene oko sebe. Kad je pregled završio, rekao joj je: „O, kako su ti tijesne te traperice! Koliko si teška?”

Ona mu je saopćila težinu koju je imala u kampu.

On je odvratio: „Nema šanse da imaš toliko! Teška si najmanje 61 kg! Idi i izvaži se!”

Osjećajući nevjerojatni sram i zbunjenost, otišla je u kupaonicu svojih roditelja i izvagala se. Lisa se iznenadila kad je otkrila da teži oko 63,50 kg.

Vratila se k ocu i rekla mu koliko je teška. Tada joj je otac sasvim neuvijeno rekao kako on misli da je to previše kilograma, kako to nije privlačno, i kako je nijedan momak neće pozvati van bude li toliko teška. Lekcija se završila, Lisa se vratila u svoju sobu, skinula se i dobro pogledala svoje tijelo; po prvi puta u životu ona ga je zamrzila. Od toga je trenutka njezina težina postala pokretačka sila u njezinom životu. Postala je izvanredno svjesna svoje veličine, a misli o težini potpuno su je zaokupljale. Počela

je trčati i jesti po pola porcije, a njezin se napor isplatio. Dječaci su je počeli zamjećivati, a ona je voljela pažnju. Tako se na koncu stvorila paralela u njezinom umu: *Ako sam mršava, ja sam moćna i vrijedna ljubavi i pažnje; ako sam debela, onda nisam.*

Ovakav ju je misaoni sklop postavio na spiralu koja se kreće prema dolje dok se postepeno nije srozala do anoreksije i bulimije. Lisa je prema hrani imala odnos ljubavi i mržnje. Voljela je jesti, ali je mrzila biti debela. Počela je uzimati laksative i diuretike kako bi čistila svoje tijelo, pa je tijekom prve godine u srednjoj školi njezino tijelo postalo ovisno o njima. I konačno je dospjela u bolnicu zbog toga što joj crijeva nisu radila preko mjesec dana. Kad joj je bilo dvadeset i četiri godine, Bog je iscijelio Lisu na svim razinama, a njezino se snažno svjedočanstvo može naći u njezinoj knjizi *You Are Not What You Weight* (Ti nisi ono koliko težiš, op. prev.). No moramo se pitati nije li se sve to moglo izbjeći da se njezin otac u Lisinoj situaciji postavio drugačije? Što da joj je govorio riječi potvrde i prihvaćanja umjesto što ju je kritizirao kako izgleda? Što da je odabrao konstruktivniji način da joj ukaže na zdravu težinu i zdravu prehranu? Bi li Lisa u tom slučaju drugačije gledala na samu sebe?

Vidio sam dokaz toga u našem braku. Kad sam se oženio s Lisom ona je težila 52,61 kg. Ja sam joj neprestano govorio da je lijepa i da izgleda odlično. Nisam prestao hvaliti i potvrđivati svoju ženu nakon naše prve godine braka ili kad je bila u drugom stanju ili dok je dojila dijete. Nastavio sam joj govoriti: „Predivna si,” ili „Da mi je netko rekao kad mi je bilo dvadeset godina da će mi žena nakon ovoliko godina braka izgledati ovako prekrasno, bio bih slavio!” ili „Vau, ti danas izgledaš bolje nego kad smo se oženili!” Ja iskreno mislim sve što joj govorim, jer je tako vidim. Vjerujem da je to moj zadatak kao muža: neprestano tražiti način da Lisu podižem i ohrabrujem. Ja sam njezin muž, Bog mi je dao tu odgovornost. Pavao to kaže ovako: „Tako su i muževi dužni ljubiti svoje žene kao svoja tjelesa. Tko svoju ženu ljubi, ljubi

samoga sebe. Bez sumnje, nitko nikada nije mrzio svoga tijela. Naprotiv, *hrani ga* i njeguje kao i Krist Crkvu” (Efežanima 5:28-29, označio autor). Zapazite ovu riječ *hrani*: ona znači dati ono što je potrebno za rast. Stoga neprestano tražim načine kako da hranim svoju ženu svojim riječima. O tome ću malo podrobnije govoriti u slijedećem poglavlju, jer sve je to dio časti.

Dok sam ja hranio svoju ženu, Lisa je nastavila vjerovati u Božju mudrost i obećanja koja joj je Bog dao kad ju je iscijelio. Bog će nastaviti usavršavati one stvari koje se odnose na nju. Time što sam je podupirao, stvorio sam atmosferu u kojoj je moja žena mogla vjerovati Bogu bez ikakvih zapreka. Nakon dvadeset i četiri godine braka i četvero djece, ona još uvijek teži onoliko koliko je težila kad smo se vjenčali. Nema naviku vježbanja, pa bi netko mogao reći da je genetski blagoslovljena. No ja znam bolje: sjećam se one prestrašene, nesigurne djevojke koja se borila sa svojom težinom u svojim dvadesetim godinama.

Djeca su nagrada

Roditelji iskazuju nepoštovanje prema svojoj djeci ne samo grubim i negativnim riječima koje izgovaraju, već i onda kad ne izriču hvalu ili prihvaćanje u pravo vrijeme. Djecu treba često ohrabrivati, usmjeravati i potvrđivati. Treba im govoriti i pokazivati koliko su voljeni i cijenjeni. No ne čini li se to, velika je vjerojatnost da će priznanje potražiti na krivom mjestu. Sinovi i kćeri traže potvrdu, no usredotoče li se roditelji samo na nezrele poteze ili greške, slat će pogrešnu poruku i požeti upravo suprotno od onog što je potrebno da bi njihova djeca rasla i sazrela. Velike štete mogu nastati, a tek je samo nekoliko pozitivnih riječi moglo dovesti do promjene, i povreda se mogla izbjeći. Ironija je svega toga da takvi roditelji ne vide svoju ulogu u rezultatu koji postižu. Frustrirani, žale se svojim prijateljima o tome kako su njihova djeca teška ne znajući da su se sve one stvari koje kritiziraju mogle popraviti da su istinski častili svoju djecu.

Riječi oca ili majke imaju veliku težinu u životu sina ili kćeri. Kada se poraz, neuspjeh ili slabost izgovore, posljedice u životu djeteta mogu se kretati od zapreka pa sve do vrlo ozbiljnih pitanja. Vrlo su često roditelji obeshrabreni ponašanjem svoje djece, jer se ono čini tako izopačenim. Tako i počinje taj zlokobni krug. Ne poduzmu li se prave mjere, ovakvo će reaktivno postupanje udaljiti roditelje od nagrade koju Bog daje kroz našu djecu. Stoga čitajmo:

„Evo: sinovi su Jahvin dar, plod utrobe njegova je nagrada.”

Psalam 127:3

U ovome se stihu izravno govori o nagradi koja je obećana kroz našu djecu. Zašto nema više roditelja koji uživaju u ovom obećanju temeljenom na odnosu između roditelja i djece? Većina čini upravo suprotno. Često čujem roditelje kako se žale na svoju mladu djecu:

„O, kad bih samo mogao zaključati svoga tinejdžera ili tinejdžericu do dvadesete godine.” Ili, „Zašto ne možemo jednostavno preskočiti te tinejdžerske godine?” Čuo sam ovakve opaske još dok su naši dječaci bili mali. To me počelo brinuti; mislio sam: „Hoće li se dječaci pretvoriti u monstume kad budu tinejdžeri?”

Međutim, ja sam dobio određeni uvid koji mnogi roditelji ne iskuse: stoga mi dopustite podijeliti to s vama radi vašeg dobra. Služio sam kao pastor za mlade kad su naša dvojica najstarijih dječaka bili mali. Obnašajući tu dužnost imao sam priliku kroz pastoralno savjetovanje promatrati domove mnogih obitelji, i vrlo sam brzo uočio određeni uzorak. Otkrio sam da roditelji, koji svu svoju energiju usmjeravaju na kritiziranje negativnog ponašanja svoje djece, doživljavaju da njihova djeca postaju sve gora i gora. Naprotiv, roditelji koji izgovaraju Božja obećanja u živote svoje djece, s vremenom postaju svjedoci kako njihova

djeca postaju ono što se nad njima izgovaralo. U svjetlu Pavlove druge poslanice Korinćanima ovo dobiva savršeni smisao: „... nama koji ne smjeramo na vidljivo, nego na nevidljivo, jer je vidljivo prolazno, a nevidljivo je vječno” (4:18).

Božja se obećanja nalaze u području nevidljivih istina, istaknutih u Njegovoj nepromjenjivoj Riječi, a to treba biti u središtu naše pažnje. Lisa i ja redovito izgovaramo Božja obećanja u živote naše djece. Prije nego li su uopće progovorili mi smo ih nazivali „učenicima” [onima koje Bog uči i koji su poslušni Njegovoj volji], i velik će biti njihov mir i nepomućeni spokoj” (Izaija 54:13, AMP). Zatim da su oni naše strijele (vidjeti Psalam 127:4), da su rođeni za znakove i čudesa (vidjeti Izaija 8:18), i druga predivna obećanja koja se nalaze u Božjoj riječi.

Pažljivo smo birali njihova imena ispitujući značenja tih imena i moleći se Bogu za vodstvo. Željeli smo izgovarati nad njima ono što će postati. Ime našeg prvorođenog sina Addisona Davida znači „Ljubljeni, vrijedan pouzdanja.” Ime našeg drugog sina Austina Michaela znači „Kraljevski, onaj tko je kao Bog”. Naš treći sin nosi ime Joshua Alexander u značenju ”Bog spašava i brani ljudski rod.” A ime četvrtog sina Ardena Christophera znači „Onaj tko je gorljiv i vatren poput Krista.” Svaki puta kad izgovaramo njihova imena sjetimo se onog što smo izrekli u njihov život. Bog nam je, kao njihovim roditeljima, dao privilegiju osloboditi blagoslove u njihove živote. Svaki od naših sinova raste u karakteru svoga imena, ali ne zato što smo to samo izgovarali, nego jer vjerujemo u ono što govorimo.

Je li bilo prilike da mislimo kako su oni upravo suprotno od onoga što izgovaramo? Uistinu, bili biste naivni kad biste vjerovali da nismo. Da, bilo je dana kad su se ponašali upravo suprotno značenju svojih imena. Bilo ih je potrebno i korigirati i disciplinirati, no mi smo se obračunali s njihovim ponašanjem i štitili ono što smo izgovarali u njihove živote. (Samo kao usputna bilješka, božanski je konflikt dobar, no kada napadnemo karakter,

umjesto da se obračunamo s ponašanjem, naši napori postanu pogubni).

Obiteljska tragedija

Služeći kao pastor za mlade uočio sam još jednu životnu lekciju: tragediju propusta da se disciplinira na vrijeme. Prije negoli izložim što sam osobno vidio, dopustite mi to potkrijepiti primjerom iz Pisma.

Kralj je David imao mnogo sinova s različitim ženama. No ovdje ćemo usmjeriti svoju pažnju na dvojicu: njegovog najstarijeg sina, Amnona, i njegovog trećeg po redu rođenog sina, Abšaloma. Amnon je učinio nešto vrlo zlo svojoj polusestri Tamari, Abšalomovoj sestri i po ocu i po majci. Amnon je pretvarajući se da je bolestan zamolio oca neka mu pošalje Tamaru da ga poslužuje. Kad je Tamara stigla, otpustio je sluge, a nju silovao. Zatim ju je prezrevši izbacio iz svoje sobe. Time je ponizio princezu, kraljevu djevicu te joj osramotivši je uništio život.

Njezin je brat, Abšalom, bio bijesan zbog Amnonove zloće. Mrzio je svoga polubrata jer je oskrvnuo njegovu sestru. Čekao je u tišini: sigurno će kralj David kazniti Amnona. Vrijeme je prolazilo, a kralj ništa nije poduzimao premda mu se sve to nije sviđalo. Abšalom je bio skrhan. Doveo je svoju sestru Tamaru u svoj dom i skrbio za nju.

Jednoć, ona je nosila kraljevsku odjeću rezerviranu za kraljeve kćeri djevice; sada je bila zaodjenuta sramotom. Lijepa mlada djevojka, koju je nekoć narod vrlo cijenio, živjela je u potpunoj odvojenosti. Tko bi je sada želio oženiti kad više nije bila djevica? Kakva nepravda. Njezin se život završio, dok je čovjek koji je počinio tu strahotu i dalje živio svoj život kao da se ništa nije dogodilo. Na sebi je nosila sav taj teret tumarajući životom u krhotinama.

Dan za danom, Abšalom je gledao svoju ožalošćenu sestru. San o princezi postao je noćna mora. Abšalom je čekao čitavu godinu, a njegov otac ništa nije poduzeo. Usporedo s mržnjom prema Amnonu, u njegovu se srce začelo nezadovoljstvo ocem.

Prošle su dvije godine, a mržnja prema Amnonu pretvorila se u planiranje ubojstva; Abšalom je želio osvetiti svoju sestru. Zbog čega to ne bi učinio on, kad je njegov autoritet odlučio ne učiniti ništa? I tako je Abšalom priredio gozbu za sve Davidove sinove, na kojoj ubija Amnona kad se ovaj najmanje nadao. Nakon toga, Abšalom bježi u Gešur. Izvršio je osvetu na Amnonu. Međutim, ona tamna povreda koju je čuvao u svom srcu zbog oćevog propusta da bilo što učini, sve je više jaćala u izgnanstvu. Dodajući ulje na vatru, stalno je premetao pitanje: „*Zašto otac ne šalje po mene?*” I povreda se na kraju pretvorila u mržnju.

Abšalomove se misli sve više truju gorćinom te on postaje stručnjak za Davidove slabosti. Tvrđi sloj kritike prekriva njegov život. No još se uvijek nada da će ga otac pozvati. Međutim David to ne čini. To dalje hrani njegovu mržnju. Zamislite tijekom njegovih misli: „*O, da, narod pozdravlja moga oca, ali je slijep za njegovu pravu narav. Sebićan je to ćovjek koji Boga koristi kao krinku. Gori je od svog prethodnika, Šaula! Šaul je izgubio svoje prijestolje jer je odbio ubiti kralja Amaleka i poštedio nekoliko najboljih ovaca i volova. Moj je otac poćinio preljub sa ženom jednog od svojih najodanijih ljudi. A onda je taj isti grijeh pokrio tako da je ubio ćovjeka koji mu je bio odan. Ubojica! Preljubnik! Eto što je on. Zato i nije kaznio Amnona!*”

Abšalom je tri godine proveo u Gešuru. David je prestao žaliti za svojim sinom Amnonom, te ga Joab uspijeva uvjeriti da vrati Abšaloma u Jeruzalem.

Vrijeme je prolazilo. Abšalomova je mržnja rasla. On poćinje privlaćiti k sebi ljude nezadovoljne njegovim ocem kao i on.

Stavlja se na raspolaganje čitavom Izraelu. Sluša njihove žalbe; lamentira nad njima kako bi im on, samo da je kralj, mogao pomoći, ali nažalost nije. Presuđuje u sporovima za koje kralj nema vremena. Možda je Abšalom presuđivao u tim stvarima jer sam nije ostvario pravdu u svom životu. Činilo se da je iskreno zabrinut za narod. U Bibliji stoji da je Abšalom ukrao srce Izraela od svojega oca Davida. No je li iskreno mario za te ljude ili je tražio način kako bi svrgnuo svog oca s prijestolja, oca kojeg je toliko mrzio?

Abšalom je privukao narod izraelski k sebi i ustao protiv svoga oca. Sukob je bio tako snažan da je kralj David morao bježati kako bi spasio svoj život. Kratko se vrijeme činilo kao da će se Abšalom zakraljiti, no sreća se okrenula i on je ubijen dok je progonio Davida. Osuda je izvršena premda je David zapovijedio da u Abšaloma ne diraju.

Abšaloma je progutala njegova vlastita mržnja i gorčina. Imao je toliko potencijala, bio je nasljednik prijestolja, a umro je u cvijetu svoje mladosti. Bi li se to izbjeglo da je njegov otac ukorio Amnona? Moguće. A što je s Tamarom? Vjerojatno je završila svoj život sama i ogorčena. Bi li njezin život bio drugačiji da je njezin otac kaznio Amnona? Sigurno. Vjerujem da su se sve ove tragedije mogle izbjeći da je David iskazao čast svojoj djeci tako što bi ih božanski disciplinirao. Time što je odbio disciplinirati jednoga, iskazao je nepoštovanje svoj svojoj djeci.

Nepoštovanje zbog ustezanja discipline

Vratimo se sada onome što sam vidio kao pastor za mlade. Mnogi roditelji, koji su sjedili u mom uredu zbog problema sa svojom djecom, nisu vjerovali u discipliniranje. Poput kralja Davida, jednostavno su odbili kažnjavati svoju djecu. Vjerovali su da će „voljenjem” svojih sinova i kćeri uspjeti popraviti njihovo ponašanje puno nepoštovanja; no njihov pristup nije davao

nikakve rezultate. Djeca su im bila u užasnom stanju; bila su, ne samo buntovna, nego puna prezira, a to se odražavalo na sva područja autoriteta ... školu, posao, skupine mladih i tako dalje. Zanimljiva je stvar da je odgovor tih mladih ljudi na „voljenje” umjesto discipliniranja, bio prezir spram njihovih roditelja. Nije to samo ironično, nego i tragično. Ironično, jer je ono što su njihovi roditelji željeli učiniti – osvojiti ljubav svoje djece – bilo izgubljeno. Dogodilo se upravo suprotno. Tragično, jer su ova djeca donijela vrlo štetne odluke koje će se u godinama koje dolaze pokazati vrlo skupima po njihove obitelji.

Sjećam se da sam oštro korigirao jednu djevojku zbog načina na koji je razgovarala sa svojim roditeljima u mom uredu. Mislio sam:

„Zbog čega to radim? Zbog čega je ne ukore njezin otac ili majka?” Oni su bili odlučni u nastojanju da svoju djecu odvrate od zlog ponašanja tako što će ih „voljeti”, dok u stvarnosti Božja riječ govori nešto drugo: roditelji koji ne discipliniraju svoju djecu, zapravo ih mrze.

„Tko šteti šibu, mrzi na sina svog, a tko ga ljubi, na vrijeme ga opominje.”

Izreke 13:24

Gledao sam te mlade ljude kako odrastaju u potpunom kaosu; proživljavaju mnoge teške trenutke i uvaljuju se u mnoge nevolje koje su se mogle izbjeći da su u pravo vrijeme dobili pravu pouku. Zašto? Jer: „Šiba i ukor podaruju mudrost, a razuzdani mladić sramoti majku svoju” (Izreke 29: 15). Zbog čega ovi roditelji na slušaju savjet sadržan u Božjoj riječi? Misle da su postali mudriji, a zapravo iskazuju nepoštovanje i prema Bogu i prema svojoj djeci.

Uzorak je dosljedan: kada roditelji ne korigiraju svoju djecu, djeca ih na kraju prezru. S druge pak strane, kad su roditelji prestrogi i ne poštuju svoju djecu, tada ih njihova djeca zamrže. Često su im duše ranjene, a onda to dovodi do smetnji u karakteru. Mnogi se bore sa strahovima.

Kad su se naša djeca loše ponašala, otkrili smo da je discipliniranje najuspješnije kad je brzo i jezgrovito. Nakon toga je gotovo. Nije zdravo mrmljati ili zamjerati. Za kratko vrijeme odzvanja smijeh i svi se grle sa svima. Kad im je oprošteno kao da se nije niti dogodilo. Kada Bog oprašta nama, On se više ne sjeća naših grijeha. Disciplina je osiguranje da će oni učiti iz svojih grešaka, ali bez osjećaja krivnje.

Lisa je posebno častila našu djecu tako što ih je negovala, voljela i iskazivala im ljubav. Ja sam bio zagovornik dosljedne božanske discipline. Naučili smo se koristiti jakim stranama onog drugog. Lisin me je primjer poučio da budem osjetljiviji u verbalnom i fizičkom smislu, dok je Lisa od mene naučila vrijednost discipline. Kao rezultat udruživanja ovih naših jakih strana koje nam je Bog dao, mi gledamo kako Njegov blagoslov okružuje našu djecu.

Nagrada koja je stigla ranije od očekivanog

Naš je najstariji sin Addison maturirao s vrlo visokim ocjenama u srednjoj školi i bio primljen na jedno o najuglednijih poslovnih sveučilišta u zemlji. S predavanjima je trebao započeti u rujnu 2005.

Proteklih bi godina Addison, preko ljeta, radio za našu službu pa je to isto radio i ljeto prije studija. Nazvao me telefonom negdje početkom srpnja. Glas mu je bio pomalo nervozan kad je upitao: „Tata, mogu li s tobom razgovarati o nečemu?“

Istog sam trenutka znao da se radi o nečemu ozbiljnom pa sam se pripremio. Odgovorio sam: „Naravno. O čemu bi volio razgovarati?“ Rekao mi je: „Tata, moram li krenuti na fakultet ovog rujna?“

Želio bih nastaviti s radom u službi i to puno radno vrijeme. Želio bih pomoći tebi i mami da dalje dijelite poruku.”

Nije mi trebalo dugo da bih mu odgovorio. Znao sam da moj sin ima snažan odnos s Bogom i da me ne bi to pitao, a da se prvo nije molio. Imao sam mir u srcu, bio sam radostan i počašćen. Odgovorio sam: „To bi bilo izvrsno. Voljeli bismo da postaneš dio tima, s punim radnim vremenom.”

Sada mi dopustite da vam ispričam što se pokazalo kroz slijedeću godinu i pol. Nakon samo nekoliko mjeseci otkako je Addison počeo raditi za nas, pristupio mi je direktor naše službe i predložio Addisona za rukovoditelja odjela za odnose s crkvama. Ovaj je odjel postojao nekoliko godina, sa zadatkom da surađuje s crkvama i pastorima te da im dostavlja sažetke naših izdanja na DVD-ima kao i radne bilježnice koje idu uz mnoge naše knjige. U vrijeme pisanja ove knjige, preko četrnaest tisuća crkava u SAD i preko tisuću crkva u Australiji koriste se tim materijalima.

Prijedlog za promaknuće nije došao zbog toga što je Addison bio naš sin. Posebno sam tražio da naša djeca nemaju nikakav povlašten položaj. Zapravo, vjerujem da je njima bilo uvijek teže jer su se morali prilagođavati i obiteljskim i poslovnim obvezama. Direktor se službe isto tako slagao s ovim mojim zahtjevom, tako sam, kad mi je predložio Addisonovo promaknuće, znao da se ono temelji na načinu na koji on obavlja svoj posao i na određenim rukovodećim sposobnostima koje ima.

Složio sam se s prijedlogom, a rezultati me još uvijek iznenađuju. Tijekom slijedeće godine naš je odjel za odnose s

crkvama narastao za tri puta. Kamo god da sam putovao čuo bih govoriti o tome kako su pastori razvili odlične odnose s onim izvrsnim ljudima iz Addisonova odjela. Addison ima dar motivirati, a njegov je entuzijizam zarazan. Pastori bi molili za nešto, na pitanja bi stizali odgovori, zahtjevi bi se rješavali u roku.

Otkrio sam da je Bog, zbog toga što sam častio svog sina, nagradio ne samo mene nego i cijelu našu službu kroz njega. Isus nam je rekao da budemo li častili ove malene, nećemo izgubiti svoju plaću. Naš je najstariji sin podigao teret koji je bio na nama i proširio naše odnose na način na koji to nismo mogli niti zamisliti. On je zapravo bio izvor nekih predivnih veza u kraljevstvu. Tko bi rekao da toliko toga ima u jednom dvadesetogodišnjaku? I ne samo to, mnoge su crkve, koje možda nikad ne bih posjetio, primile riječ Božju baš preko tih materijala. A to konačno znači i više života na putu za vječnost!

Zadivljen sam svojim sinovima. Godinama sam molio: „Oče, ovi dječaci nisu moji dječaci, to su Tvoji dječaci; ja sam tek upravitelj onoga što pripada Tebi. Stoga, Gospodine, slobodno ti je činiti što god da je Tvoja želja u vezi s njima. Budeš li ih želio na drugoj strani planeta, neka bude Tvoja volja. Ja Te molim samo jedno – neka ispune Tvoju volju za svoje živote.”

Stvarno mislim ono što molim. Znam da postoji realna šansa da nas jednog dana daljine razdvoje, no za sada nam je Bog dao tu čast da usko surađujemo s našim sinom. Već nam i drugi sin govori o tome da želi doći raditi za nas. U jednom smo smislu već primili nagovještaj nagrade koja nas čeka jer smo častili svoju djecu. I premda se to događa na višestrukim razinama i u različita doba, to se već jasno očituje.

Isti sam ovaj uzorak vidio i kod drugih roditelja koji su častili svoje sinove i kćeri. Ako se djeca poštuju ona cvjetaju, a u tom cvjetanju Bog ima određene nagrade koje daje onima koji su

ih častili. Ove nas nagrade čine još učinkovitijima u doticanju života za vječnost. To je Njegova riječ, to je Njegov plan, to je duhovni zakon kojeg je sam Isus izrekao. Kad roditelji svoju djecu discipliniraju na ispravan način, vole na ispravan način i tako ih časte u poslušnosti Bogu, obećana im je božanska plaća. U našim ćemo poznim godinama uživati radost, a ne tugu. Snaga i potpora okružiti će naše zlatne godine s obećanjem.

15

Čast u domu - žena

U kući nisu samo djeca podložna autoritetu, već i žena. U prethodnom smo poglavlju govorili o važnosti toga da žena iskazuje poštovanje svome mužu. No kao i kod djece, istinito je i suprotno.

Petar kaže:

Častiti svoju ženu

„Jednako, vi muževi, živite zajedno sa svojom ženom, kao sa slabijim bićem...”

1 Petrova 3:7

Petar posebno ističe da se ženama treba iskazivati čast. Neki muškarci ovaj stih tumače kao da je žena u duhovnim stvarima slabija od muškarca. Ne, „slabije biće” ne znači da je vaša žena niže biće od vas; to samo znači da ne može napraviti toliko 'sklekova' kao vi. Fizička snaga prosječne žene manja je od fizičke snage prosječnog muškarca. U *The Amplified Bible* stoji „živite zajedno sa svojom ženom kao [fizički] slabijom.” Pogledajmo kako Petrove riječi glase u Bibliji *The New Living Translation*:

„Jednako, vi muževi, morate častiti svoje žene. Odnosite se prema njima s razumijevanjem jer živite zajedno. Ona je možda slabija od vas, ali s vama jednakopravni partner u Božjem daru novoga života. Ne budete li se prema njoj odnosili onako kako treba, *vaše molitve neće biti uslišane*” (označio autor).

Mi smo jednakopravni partneri – subaštinici – u baštini milosti. Međutim, u završnom dijelu ovog stiha vidimo zapanjujuću i izvanrednu izjavu u vezi s odgovorima na molitvu: ako muž iskazuje nepoštovanje prema svojoj ženi, molitve mu neće biti uslišane. Vau, to zbilja otrežnjava! Bijednog li života. Samo razmislite o tome, u velikoj se dvorani s prijestoljem neće čuti vaše molitve, štoviše vaše riječi neće niti doprijeti do Božjih ušiju, ne budete li poštovali svoju ženu. Sasvim dovoljno da privuče svu moju pozornost. Pozvani smo ozbiljno razmisliti kakvi smo muževi. Ali imam radosnu vijest: i suprotno je istinito. Častite li svoju ženu možete se s pouzdanjem moliti pred Bogom.

Dopustite mi, muževi, da vam se na trenutak izravno obratim. Smatrate li svoju ženu vrijednom? Slušate li što vam govori, ili je jednostavno izbjegavate govoreći u sebi: „*Ma, ona je tako emotivna?*” Svoju sam lekciju naučio na teži način. U početku sam braka omalovažavao savjet svoje žene. U međuvremenu sam zapazio, a to se neprestano događalo, da je ono što bi mi rekla moja žena zapravo bila Božja mudrost. Sebe sam smatrao za duhovno zreliju osobu; o, kako sam bio u krivu.

Nakon što se u nekoliko stvari pokazalo da je Lisa imala pravo, počeo sam se moliti u vezi s time. Protestirao sam: „Bože, molim nekad i dva sata dnevno, ona moli možda deset ili dvadeset minuta, i većinom moli dok se tušira.” (Naravno, nisam ni tu imao pravo; moja žena živi život molitve, redovito i svakodnevno razgovara s Bogom – nešto što sam ja tek kasnije naučio).

Nastavio sam: „Zbog čega ona tako često ima pravo o važnim pitanjima, a ja krivo?”

Gospodinov je odgovor stigao u trenu: „Sine, nacrtaj krug na komadu papira.”

Nacrtao sam.

„A sada stavi znak X na cijeloj površini kruga.” Učinio sam i to. Nastavio je: „Sada povuci crtu kroz sredinu kruga, dijeleći ga na pola. Vidjet ćeš da je oko 50% oznake X na polovini kruga, a drugi dio na drugoj polovini.”

„Da,” potvrdio sam.

Zatim mi je Gospodin rekao: „Oznaka X predstavlja moju mudrost i savjet: informacije koje trebaš da bi donosio mudre odluke.

Krug je jedan, ali je podijeljen na dvije polovice. Ti si jedna, a Lisa je druga polovica. Vi ste jedno tijelo koje predstavlja čitav krug, premda ste još uvijek zasebne osobe, svatko od vas predstavlja polovicu kruga. No, gledaš li uvijek samo na svoju polovicu, krug nije potpun.”

Nastavio je: „Vidjet ćeš da je polovica mudrosti i savjeta smještena na Lisinoj strani, a druga polovica na tvojoj strani. Ti si temeljio sve svoje obiteljske odluke na pola informacija koje si trebao od Mene, samo na svojoj strani. Nisi se koristio polovicom mojih informacija na njezinoj strani. Ja ću tebi dati potrebne informacije, i njoj potrebne informacije, ali kao mudri vođa ti moraš naučiti kako od Lise dobiti ono što sam njoj pokazao, i s njome raspraviti stvari prije konačne odluke koju moraš donijeti kao vođa u svojem domu.”

Ovaj je jedan susret s Bogom potpuno promijenio moj bračni život. Shvatio sam da sam kao neženja bio potpuni krug; a sada kao oženjen čovjek, postavši jedno tijelo s mojom ženom, nisam više mogao živjeti život samac.

Slablje biće

Ponovno promotrimo Petrove riječi: „Jednako, vi muševci, živite zajedno sa svojom ženom, kao sa slabijim bićem, prema (vjerskoj) spoznaji! Iskazujte im poštovanje, budući da su subaštinice milosti, to jest života, da vaše molitve ne naiđu na zapreku.” Na nama je da se prema našim ženama ophodimo s razumijevanjem. Božja riječ koju sam dobio u molitvi, a koju sam maloprije podijelio s vama, dala mi je potrebno razumijevanje zajedničkog života s mojom ženom.

Toliko se toga još može razumjeti iz riječi Božje glede toga kako živjeti u uspješnom braku. Mnogo se razvoda moglo izbjeći da su sa- mo muškarci odvojili vrijeme i potražili mudrost te spoznali da se žene razlikuju od muškaraca. Da biste imali potpuni odraz slike Božje potrebno je uzeti muški i ženski princip i spojiti ih zajedno. O da, ne možete Božju narav vidjeti samo u muškarcu ili samo u ženi. Kako to znamo? Pismo nam veli: „Na sliku svoju stvori Bog čovjeka (*ljudski rod ili ljudska bića*), na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih” (Postanak 1:27, riječi u zagradi dodao autor).

Bog je stvorio „čovjeka” na svoju sliku”, ali se ovo „čovjeka” odnosi na „muškarca i ženu” koji predstavljaju ljudski rod, a ljudski je rod stvoren na Božju sliku. Zbog toga i Pavao veli: „Ali u Gospodinu niti je žena nezavisna od čovjeka niti čovjek od žene...” (1 Korinćanima 11:11).

No vratimo se Petrovim riječima. Rečeno nam je da muškarac treba častiti svoju ženu na dva načina: prvo, kao slabije biće, i drugo, kao subaštinicu u milosti života. Raspravimo kratko ovaj prvi razlog. Na nama je da svoje žene častimo kao slabija bića. To znači da se prema njima odnosimo kao prema damama. Mi smo muškarci snažni, a svoju snagu trebamo koristiti kako bismo zaštitili svoje žene. To se odnosi i na male stvari poput otvaranja vrata pred njom, pridržavanje stolice u restoranu prije nego što sjedne, i na one kad je trebamo štiti od grubosti ljudi, i tako dalje.

Muš je glava kuće, stoga svoje žene trebamo voljeti više nego sebe. To znači ako imate dovoljno novca da kupite samo jedno svečano odijelo, pokažite joj koliko je cijenite time što ćete njoj kupiti novu haljinu, umjesto sebi odijelo. Birate li mjesto za odmor, a ona želi ići na jedno mjesto dok vi želite neko drugo, odlučite se za ono što ona želi. Vodstvo u kraljevstvu znači služiti, a ne dominirati. Vaša odluka može biti odlučujuća u odnosu na želje vaše žene, jedino onda kad ste sigurni da je to bolje za nju, za obitelj i za kraljevstvo Božje. Inače, uvijek njezine želje stavljajte ispred svojih. To je jedan od razloga zašto ste određeni da joj budete vođa. To znači častiti svoju ženu, biti blagoslovljen i nagrađen, a vaše molitve uslišane.

Subaštinice

Drugi poseban razlog zbog kojeg trebamo častiti svoje žena, prema Petru, je taj da su one subaštinice u milosti života. To znači da je ona jednaka u svojem odnosu s Bogom. Vi nemate nikakvu prednost kod Boga zato što ste muškarac. Neki vjeruju da je ova laž o muškoj superiornosti duboko usađena u njihova srca, a to je smiješno. Ovu su lažnu vijest lansirali šovinistički muškarci koji će jednog dana stajati pred Božjim prijestoljem i o tome davati račun. Tijekom dvadeset godina putovanja i proučavanja Pisma, postalo mi je sasvim jasno da je Božja naklonost bila povučena od obitelji ili crkvi u kojima su žene smatrali duhovno inferiornim bićima u odnosu na muškarce. Zapravo ćete u njima naći duhovni pritisak, težinu i zarobljenost.

Postavimo određena pitanja. Zbog čega u nekim crkvama žene nisu uključene u timove voditelja? Zbog čega u nekim crkvama ženama nije dopušteno služiti na službama nedjeljom? Zbog čega u nekim crkvama žene ne mogu biti pastori? Zbog čega se u nekim crkvama u timovima voditelja uvijek čuje očev glas, a nikad majčin? Crkva bez majčinog glasa ne razlikuje se mnogo od obitelji bez majke, gdje samo otac podiže djecu. Naravno, može se

to, ali nedostajat će jedan jako važan utjecaj, a djeca će patiti. U obiteljima u kojima su majke tragično umrle ili koje su one same napustile, Bog daje muškarcu milost da odgoji zdravu djecu. Međutim kad crkve izbjegavaju čuti glasove majki, nedostaje milosti jer se crkva odlučila kloniti Božje mudrosti.

Možda protestirate: „Ali Biblija govori da muškarac mora biti muž jedne žene.” Pogledajmo, stoga, što Pavao piše: „Prema tome, nadglednik mora biti: besprijekoran, imati samo jednu ženu...” (1 Timoteju 3:2, TEV).

U ovoj se izjavi jasno navodi rod, dakle nije neutralna u odnosu na rod; voditelj mora imati samo jednu ženu. Međutim razmišljajmo u svjetlu onoga što je rečeno u čitavom Pismu. Pavao je pisao ljudima koji su običavali čitati Stari zavjet. U Starom ćete zavjetu vidjeti mnoge slučajeve u kojima muškarci imaju više od jedne žene: Abraham, kralj David, Salomon, Jakov, Elkana (muž Ane i Penine), a to je tek njih nekolicina. Međutim nećete u Starom zavjetu naći niti jedan slučaj u kojem žena ima više muževa. To nije bilo uobičajeno, niti je čak bilo dopušteno, jer se protivilo Zakonu. Pa zašto bi onda Pavao pisao da žena mora imati samo jednog muža kako bi mogla biti crkveni starješina? To nije bilo potrebno. Možda mislite kako navlačim stvari; međutim morali bismo eliminirati neoženjene muškarce kao voditelje jer ni oni nisu muževi jedne žene. Da je tome tako, onda bi Pavao morao eliminirati samog sebe, a to je zbilja smiješno. Neki su od nas uistinu uskogrudni na ovom području.

Ne radi se o rodu; radi se o pozivu i daru od Boga, koji osoba ima na svom životu. Muškarci koji su obeshrabrili svoje žene ili žene u crkvi da ne služe u svojim pozivima u velikoj su mjeri zatvorili prozore neba nad svojim obiteljima i službama. Da, neka područja mogu biti blagoslovljena, ali će nedostajati puni blagoslov s neba.

Tijelo je Kristovo osakaćeno zbog nepoštovanja koje se iskazuje ženama. Međutim, radosna je vijest ovo: to neće tako

ostati. Jer su i prorok Joel i apostol Petar prorekli da će Duh Božji u posljednjim vremenima potpuno obnoviti službu žena u crkvi. Ovi su ljudi izjavili: „U posljednje ću vrijeme, veli Gospodin, izliti od svoga Duha na svako ljudsko biće, te će proricati vaši sinovi i vaše kćeri; vaši će mladići imati viđenja, a vaši starci sne. Također ću u ono vrijeme izliti od svoga Duha na svoje sluge i sluškinje, te će proricati” (Djela 2:17-18, TEV). Zapazite da će i muškarci i žene propovijedati riječ Božju. To je najavio i autor psalama: „Jahve riječ zadaje, veliko je mnoštvo radosnih vjesnika” (Psalam 68:11). Tko su, dakle, oni koji najavljuju riječ Božju? Pogledajte i druge prijevode kako biste pronašli odgovor: „Jahve riječ zadaje [riječ sile]; žena koje nose i objavljuju [vijest] veliko je mnoštvo” (Psalam 68:12, AMP, slobodni prijevod).

Ovdje se psalmist ne usredotočuje na muškarce i žene, već posebno na žene. Dopustite mi navesti i druge prijevode: „Jahve naređuje, a mnoge žene nose vijest” (TEV); i: „Jahve objavljuje pobjedu, a mnoštva žena izvikuju radosnu vijest” (NLT). Žene će objavljivati riječ Božju, ne samo drugim ženama, već i muškarcima. Vidimo kako se to potvrdilo u Isusovo vrijeme. Zar nije čudno da je prvi evanđelista bila Marija Magdalena? Sam ju je Isus poslao. Čitamo:

„Nemoj me dulje držati, jer još nisam užišao k Ocu, nego idi k braći mojoj i reci im: 'Uzlazim svome Ocu i vašem Ocu, svome Bogu i vašem Bogu.'" Marija Magdalena došla je k učenicima i rekla im da je vidjela Gospodina, i što joj je bio rekao” (Ivan 20:17-18).

Podimo korak dalje. Pogledate li u Evanđelje po Luki, vidjet ćete da je Marija bila glavni govornik. Isus nije poslao samo nju, već skupinu žena da apostolima objave uskrsnuće Gospodina. Čitamo: „To bijahu: Marija iz Magdale, Ivana i Marija, Jakovljeva majka. I ostale žene koje bijahu s njima to isto rekoše apostolima” (Luka 24:10). Žene su, dakle, objavljivale Božju riječ muškarcima, a Isus je bio Onaj tko ih je poslao!

Zar nije zanimljivo da je prva koja je u hramu govorila drugima, i muškarcima i ženama, o dolasku Mesije bila Ana, proročica? Šimun je bio prvi koji je govorio Josipu i Mariji, ali je prva koja je govorila mnoštvu u hramu bila Ana. Čitamo: „Upravo toga časa pristupi i ona te počne hvaliti Boga i govoriti o Djetetu svima koji su očekivali otkupljenje Jeruzalema” (Luka 2:38).

Nije li zanimljivo da je Filip imao četiri kćeri koje su govorile riječ Božju? Čitamo: „On je imao četiri kćeri djevice koje su objavljivale poruku Božju” (Djela 21:9, TEV). One su pod utjecajem božanske inspiracije govorile Božju riječ. Kako možemo ispuniti veliko poslanje ako polovici tijela Kristovog nije dopušteno ispuniti svoj poziv? Budu li muškarci njegovali Božji poziv u životima svojih žena, primit će veliku nagradu. Vidio sam to u svom vlastitom životu.

(*Zapazite: postoji nekoliko stihova u Novom zavjetu koji će, površno gledano, proturječiti onome što sam napisao. No, potrebno je te stihove dobro proučiti kako bi se vidjela namjera s kojom su napisani, a svrha ove knjige nije upuštati se u istraživanje tog predmeta. Međutim, postoje knjige uglednih voditelja koji su istražili ovaj predmet, a jedna je od njih *Why Not Women* Lorena Cunnighama i Davida Joela Hamiltona).

Moja žena

Mojoj su ženi odstranili jedno oko kad joj je bilo pet godina. Bolovala je od retinoblastoma ili raka mrežnice oka. Od tada pa sve do danas ona ima umjetno oko. I kao što možete zamisliti, u školi su joj se rugali i pravili šale na njezin račun. Njezini su je nezreli prijatelji nazivali mnogim imenima poput 'kiklop' ili 'jednooka'. Događalo se da je usred dana plačući trčala kući iz škole. Njezina ju je majka mudro ohrabivala neka bude jaka i neka ne obraća pažnju na te gnjavatore; no ipak, boljelo je.

U srednjoj se školi Lisa susrela s dva predmeta koja je bilo potrebno proći da bi maturirala, a kojih se najviše bojala. Predstavljali su veliki izazov za nju. Jedan je bio držanje govora; a drugi tipkanje. Nakon što se okušala i u jednom i u drugom bez uspjeha, otišla je svojoj školskoj savjetnici i zamolila izuzeće od tih predmeta. Kako bi ona mogla stajati pred ljudima i učinkovito komunicirati s njima? Tipkanje je bilo gotovo nemoguće, jer je ona potpuno izgubila osjećaj za prostor. Savjetnica se suosjećajno složila i dopustila Lisi da umjesto njih uzme druga dva predmeta.

Kao što sam već napomenuo, Lisa je primila Isusa Krista na završetku studija. Nedugo nakon toga, mi smo se oženili i preselili u Dallas, Texas. Tamo smo počeli ići u jednu veliku crkvu. Lisa je u to vrijeme bila jako rezervirana i nije rado izlazila. Žene u crkvi držale su je oholom i ukočenom. No stvarnost je bila sasvim nešto drugo od signala koje je odašiljala. Još je uvijek imala mnoge strahove koji su se razvili kad joj je oko odstranjeno, kao i zbog ruganja koje je trpjela tijekom godina školovanja.

Na početku braka trebale su nam dvije plaće u kući, pa se Lisa upisala na tečaj u poduzeću za izravno reklamiranje kozmetičkih proizvoda. Bio sam na nekoliko predavanja i otkrio sam da je moja žena nadarena za to te da dobro poznaje proizvode. No Lisa se bojala. Bojala se nekome govoriti o tim proizvodima, tako da sam joj ja morao uspostavljati kontakte i ugovarati prezentacije.

Godinu dana kasnije, dok smo prolazili velikom robnom kućom u Dallasu, rekao sam joj: „Lisa, trebala bi podnijeti molbu za zaposlenje na odjelu s kozmetikom. Bolja si od svih ovih ovdje prodavačica koje prodaju i prezentiraju kozmetiku.”

Dokazivala mi je da nemam pravo, ali je tog tjedna trebala raditi u jednom dućanu u šoping centru, a svaki bi joj puta kad bi ušla kroz vrata moje riječi odzvanjale u ušima. Stoga je u tajnosti podnijela molbu za namještenje i, na njezino veliko čuđenje, dobila je posao!

Zaposlila se kao predstavnica Elizabeth Arden. Djevojka, koja je prije nje prodavala tu kozmetičku liniju, imala je problema s prodajom. Lisa je došla i prodala gotovo cjelokupnu zalihu za nekoliko kratkih tjedana. Jednog ju je dana zvuk udarca aktovke na njezinu pultu natjerao da se okrene; bio je to direktor poduzeća. Rekao joj je:

„Idemo na ručak, Lisa, više nećeš ovdje raditi!”

Obavila je razgovor za posao i bila promaknuta na mjesto rukovoditelja. Nadgledala je šesnaest trgovina u Dallasu i području Fort Wortha, jednu u Novom Meksiku i jednu u Oklahomi. Za manje od dvije godine, ponovno je promaknuta za promidžbenog predstavnika društva za područje osam država. Naravno, slijedilo je i veliko povećanje plaće popraćeno određenim povlasticama, među kojima je bio i potpuno nov automobil, Ford Thunderbird. Pogodite tko se vozio u tom automobilu, i tko ga je ponekad vozio? I tko je, isto tako, imao koristi od njezine velike plaće? Ja. To se zove nagrada časti!

Preselili smo se u Floridu nakon dvije godine, gdje sam počeo raditi kao pastor za mlade u vrlo velikoj crkvi. Nekoliko mjeseci poslije, najavio sam našim mladima da će im slijedećeg tjedna Lisa služiti umjesto mene. Vidio sam koliko je toga Bog stavio u Lisu, jer sam je čuo kako govori i poučava kod kuće. Znao sam da to može i pred ljudima. Nepotrebno je reći kako je moja najava naišla na otpor, ne kod ovih mladih ljudi, nego kod Lise. Cijelog se tjedna bunila: „Ne možeš mi to učiniti! Ne mogu govoriti mladima. Nemam im što reći.” Uvjeravao sam je da nije tako i da će joj Bog pomoći. Vidio sam njezin dar i nisam želio da ostane neiskorišten.

Slijedećeg je tjedna govorila, i napravila izvrstan posao. Mladi su ljudi bili tako uzbuđeni što je mogu slušati. Istu sam stvar učinio nekoliko puta tijekom narednih mjeseci. Opirala se svaki put. Svaki put bi dokazivala: „Već sam im rekla sve što znam.”

Samo bih se nasmijao i rekao joj: „Ja to činim svakog tjedna, i svaki se puta moram osloniti na Boga.” No činilo se kako je to ne tješi.

Međutim, kako je nastavljala propovijedati tako je to postajalo sve bogatije i bogatije. Mladi su je jednostavno voljeli.

Nakon što nas je naš pastor otpustio u službu koju danas imamo, nastavio sam raditi istu stvar. Povremeno bih na manjim konferencijama najavio Lisu kao govornika na slijedećoj službi, a da se nisam s njom dogovorio. Kad sam to prvi puta učinio, Lisa je bila toliko uznemirena da mi gotovo cijele noći nije dala spavati: „Ne mogu vjerovati da si me najavio za slijedeću službu. To nije tvoja skupina mladih, to je konferencija. Ja to ne radim, ti radiš.”

Zatim me upitala što sam dijelio na službi, jer je ona ostala u sobi staviti djecu na spavanje. Kad sam joj rekao, uspaničila se: „Propovijedao si moju jedinu poruku, i što bih ja sad trebala raditi?”

Jednostavno sam odgovorio: „Dušo, ima toliko toga što te je Bog naučio, a ovi ljudi to trebaju čuti.”

Nastavila se prepirati sve to tri sata ujutro. Konačno sam se počeo smijati i rekao: „Dušo, služba je u devet sati. Bilo bi ti bolje da malo odspavaš.”

Naravno, slijedećeg je jutra Lisa bila izvrsna. Njezina je poruka bila divna, a ljudi je izvrsno primali. Nastavljao sam s ovom praksom u različitim gradovima, a ona je počela služiti sve snažnije i snažnije. Dopustite mi reći nešto. Molim vas, nemojte misliti da joj je bilo lako. Prvi put kad je govorila jednoj miješanoj skupini studenata, manji je broj muškaraca ustao i bučno napustio dvoranu odbijajući slušati ženu kako poučava. Vjerujte, Lisa je

željela otići s njima. Ona nikad nije željela stajati pred ljudima. Činila je to jer je bila poslušna Bogu.

Ista stvar s pisanjem

Istu sam stvar ponovio i s pisanjem. Napisao sam tri knjige, a Lisa mi je pomagala s uređivanjem knjiga. Vidio sam da ima dar za pisanje, a moja je treća knjiga *Đavlov mamac* postala najprodavanija knjiga u zemlji. Stoga sam kontaktirao izdavača i rekao: „Moja žena ima poruku kako ju je Bog oslobodio od straha i kontrole u određenim područjima njenog života. Trebali biste razgovarati s Lisom o knjizi; molim vas učinite to izravno s njom, a ne preko mene.”

Nekoliko tjedana nakon toga, izdavač je došao u našu kuću. No nije došao posjetiti mene, nego Lisu. Pogledala me kao da kaže: „Što se ovdje događa?”

On je sastanak organizirao tako da njegovo osoblje može čuti njezino svjedočanstvo. Rekao joj je: „Vaš muž vjeruje da imate vrlo važnu poruku koju treba napisati. Nakon što sam vas čuo, slažem se s njime.”

Od tada je Lisa napisala šest knjiga, a pet od njih su bile uspješnice. Lisa je preko svojih knjiga dotaknula živote ljudi u cijelom svijetu. Sada stoji pred desecima tisuća ljudi svake godine, zajedno sa mnom vodi naš televizijski program koji se emitira u preko dvije stotine zemalja.

Razmislite o tome: imamo pred sobom ženu koju su oslobodili od polaganja predmeta kao što su držanje govora i tipkanje. Što ona danas normalno radi? Govori pred tisućama stojeći na podiju, preko televizije i na druge načine; i tipka knjige! A kako to radi? Suočava se sa svojim strahom snagom Božje milosti. Mnogi su životi bili dotaknuti zbog toga što ju je njezin muž, prepoznavši

i časteći Božji dar u Njegovoj kćerki, poticao. Što bi se dogodilo kad bi svi muževi u crkvi počeli častiti svoje žene?

A što je bila moja nagrada za čast koju sam iskazao svojoj ženi? Toliko sam ih primio da ih je ovdje nemoguće sve nabrojiti. Lisin je život cvjetao na svakom području, ne samo u službi. Kad je netko oslobođen, onda je uistinu slobodan. Upravo onako kako sam mislio da je Božja milost otvorila vrata za Lisu, njezin je dar to učinio za mene. Mnoga su se značajna vrata otvorila preda mnom zbog Lise. Bio sam pozvan na mnoga mjesta gdje su mi voditelji govorili: „Vaša je žena dotaknula srca naših žena tako da smo vas morali pozvati.”

Druga je nagrada u tome što živim s ispunjenom ženom. Kad netko ne živi u Božjem pozivu za svoj život, srce mu postane teško, jer ne izražava ono za što ga je Bog stvorio. Osoba oteža. Međutim, kad je čovjek u volji Božjoj, Isus je rekao da je Njegovo breme lako (vidjeti u Mateju 11:28-30). Onda se ima radost radeći za Njega; i premda napadi mogu biti žešći i učestaliji, lakše je biti u Božjem planu. Moja je žena toliko sretna i puna entuzijazma kao Božja kćerka, žena, majka i službenica Radosne vijesti. Da samo jedna stvar nedostaje, trpjela bi i sva ostala područja. Lisa je pažljivo postavljala prioritete; uvijek je našu obitelj stavljala na prvo mjesto, prije službe, a na obitelji je bila velika milost da ju je mogla osloboditi da putuje i ispuni svoj poziv. Naš brak nikad nije bio tako ispunjen, ili naša ljubav tako snažna kao kad smo bili poslušni Božjem pozivu na našim životima.

Ima još jedna nagrada, mislim najveća, a to su stotine tisuća ljudi na koje je utjecalo Lisino služenje Božje riječi. Jednog ćemo dana stojeći pred Božjim prijestoljem moći vidjeti svu veličinu toga. Jednog sam dana pitao svoje sinove: „Dečki, smatrate li to što tata i mama toliko puno putuju kao nešto negativno? Smatrate li se zbog toga zakinutima, ili to vidite kao nešto dobro, kao vaš udio u službi – da vi sijete svog tatu i mamu u živote ljudi u potrebi po cijelom svijetu?”

Najstariji mi je sin prvi odgovorio: „Tata, mi držimo da je to naš udio u službi. Kroz vas i mi dotičemo ljudske živote u kraljevstvu.” Ostala su se trojica složila svim srcem.

Toga smo se trenutka Lisa i ja pogledali s takvom radošću. Razumjeli smo kako je velika Božja milost nad Njegovim slugama kad su mu poslušni. Naši će dečki primiti veliku nagradu ne samo za ovoga života, nego i kad budu stajali pred Kristom, na sudu. Kako je čudesno vidjeti nagradu časti. Mi to nismo odmah vidjeli, ali nas je sustiglo baš kao što je Bog i obećao: „Ako zbilja poslušas glas Jahve, Boga svoga, držeći i vršeći sve njegove zapovijedi što ti ih danas naređujem, Jahve ... Svi ovi blagoslovi sići će na te i stići će te ako budeš slušao glas Jahve, Boga svoga” (Ponovljeni zakon 28:1-2).

Mi ne častimo zato da bismo bili nagrađeni; mi častimo jer je to u Božjem srcu, i jer u tome uživamo. Međutim, nagrada je izglednija nego da će sjeme donijeti svoj rod. Nagrada slijedi iza svake istinske časti. Zato muževi, ne odgađajte. Iskazujte čast svojim ženama kao način života; nagrada koju vam je Bog kroz njih odlučio dati veća je nego što možete misliti.

16

Iskazujte čast svima

Razmotrimo sada ukratko kako trebamo častiti one izvan naših domova, crkve, ili ureda. Ukratko, ljude s kojima svakodnevno dola zimo u dodir. Petar jednostavno kaže:

„Sve poštujujte.”

1 Petrova 2:17

Ne može biti jednostavnije, zar ne? Pogledajmo još neke prijevode: „Iskažite poštovanje svim ljudima [odnosite se prema njima tako da im iskažete čast]” (AMP), i: „I ophodite se prema svima koje sretnete s dostojanstvom” (The Message), te : „Poštujte sve” (NLT). To su oni koje je Isus s toliko suosjećanja opisao kao naše „bližnje”. Vjerojatno ste već čuli tu dobro znanu priču; pročitajmo je iz Biblije *The Message*:

„Bio jednom jedan čovjek koji je putovao iz Jeruzalema u Jerihon. Na putu ga napali razbojnici. Oteše mu njegovo odijelo, istukoše ga i ostaviše ga ležati napola mrtva. Srećom, tuda je prolazio svećenik, no ugledavši ga prijeđe na drugu stranu puta. Zatim naiđe Levit, religiozan čovjek; i on zaobiđe unesrećenoga.

Tada naiđe Samarijanac koji je tuda putovao. Vidjevši u kakvu je stanju onaj čovjek, njegovo se srce sažalilo. Pruži mu prvu pomoć, očisti mu i povi rane. Zatim ga podiže na svog magarca, odvede ga u krčmu i tamo ga smjesti. Sutradan izvadi dva denara i daje ih krčmaru, govoreći: 'Brini se za nj, pa ako što više potrošiš, stavi na moj račun – ja ću ti na povratku platiti.'

„Što vi o tome mislite? Koji se od te trojice pokazao bližnjim onome što su ga razbojnici napali?

Tada mu odgovori učitelj Zakona: „Onaj tko mu iskaza milosrđe.”

Isus mu reče: „Idi pa i ti čini tako.”

Luka 10:30-38 (slobodan prijevod)

Svećenik i Levit nisu ovoga čovjeka na samrti smatrali vrijednim njihove pažnje. Međutim Samarijanac, premda stranac, jest. Pismo jasno veli: „...njegovo se srce sažalilo”; da ponovimo, istinska čast proizlazi iz srca. On je odvojio svoje vrijeme da unesrećenom čovjeku spasi život, a dao mu je i više od nužnoga – smjestio ga u krčmu. Dao je svoju dvodnevnu plaću kako bi se pobrinuo za nekoga koga nikad prije nije sreo. Nije mu trebalo da čuje riječ od Boga, niti je trebao moliti. Iz srca punog ljubavi, suosjećanja i poštovanja za drugu osobu, on je učinio ono što je trebalo učiniti. Ovo je klasičan primjer kako častiti sve ljude.

Suvremeni primjeri

Kao dobra ilustracija ovoga može poslužiti ono što se dogodilo mojem prijatelju Billu Wilsonu. Njegova ga je majka ostavila sjedeći na pločniku kad mu je bilo jedanaest godina. Rekla mu je neka je tu čeka dok se ona ne vrati. Nikad se nije vratila. Našao ga je jedan kršćanin i platio mu pohađanje jednog ljetnog kampa. Nesebičan je čin ovog čovjeka pokrenuo nešto u Billu.

Godinama kasnije, Bill Wilson je osnovao, i danas još uvijek vodi, Metro Ministries koje svakog tjedna dotiču preko dvadeset tisuća djece u New Yorku. On još uvijek vozi autobus i zajedno sa svojim osobljem i volonterima propovijeda Radosnu vijest svojim bližnjima u velikoj potrebi, i djelom i riječju. To je jedna prekrasna služba: jedna koja je spasila na tisuće života kako u New Yorku tako i u drugim mjestima. Bill je osnovao brojne Metro Ministries diljem svijeta i inspirirao ljude da cijene i pomažu bespomoćnoj djeci.

Postoje mnogi poput Bila koji služe bijednim i bespomoćnim ljudima. Mi im se možemo pridružiti. Kako? Jedan je od najboljih načina da njihova nastojanja podupremo molitvom i novcem. Možete li zamisliti što bi se dogodilo kad bi svaka osoba koja za sebe tvrdi da je kršćanin dala nešto novca svakog mjeseca u službe poput ove? Možete li zamisliti koliko bi ljudi došlo u kraljevstvo? Zamislite da je onaj unesrećeni iz Isusove prispodobe grešnik, a onaj Samarijanac pravi vjernik. Nakon što je bio zbrinut, rado bi bio poslušao Radosnu vijest koju bi mu Samarijanac propovijedao. Međutim, da su Levit ili svećenik bili kršćani, unesrećeni ne bi mario za njihovo evanđelje. Kada Božja ljubav gori u našim srcima, mi ćemo častiti sve ljude i financijski podupirati ovakve službe koje pomažu ljudima u velikim potrebama, zajedno s objavljivanjem Radosne vijesti.

Drugi je način da se pridružimo njihovim timovima. Ne trebate se zato preseliti u Brooklyn, New York, ili u neki drugi udaljeni grad u kojem se nalaze Billove službe; sudjelujte u jednoj od evangelizacija svoje lokalne crkve. Makar to bilo i jednom mjesečno. Sudjelovat ćete u tome da dotičete ljude u potrebi na organizirani način. Zajedno možemo učiniti puno više nego sami, premda to ne znači da ne ulažemo i osobne napore kako bismo postupali poput Samarijanca. U svakom slučaju, Pismo naglašava koliko više toga možemo postići u zajedništvu s drugima: „Petorica od vas nagonit će u bijeg stotinu njih, a stotina vas

nagonit će deset tisuća njih” (Levitski zakonik 26:8, AMP). Naša se učinkovitost povećava kad se udružimo. Moramo imati na umu kako je Bog organizirao crkvu na takav način da trebamo jedni druge kako bismo bili učinkoviti. Pavao tvrdi da će tijelo Kristovo rasti onda kad svi udovi rade zajedno (Efežanima 4:16). To je još jedan razlog zbog kojeg se treba ugraditi u crkvu. Osnovno je ovo, ako svaki vjernik učini što je do njega odnosno nje, bilo kao pojedinac ili kao dio organizirane službe, koliko bi samo imali više priča poput one Billa Wilsona?

No koliko god važna bila Billova služba, ne možemo tu stati. Postoje isto tako i bezbrojna mnoštva ljudi koji nisu siromašni; oni ne samo da imaju sve što im je potrebno, nego su i bogati, pa ipak su povrijeđeni i bijedni u svojim dušama. Neki se od njih nalaze u našem bogatom susjedstvu, ne samo u bijednim nastambama; ljudi su svugdje oko nas. Možete ih sresti u trgovini, u šoping centru, na poslu. Usamljeni i povrijeđeni ljudi; i njih treba cijiniti. I oni su naši bližnji.

Ove ljude susrećemo svakog dana. Ponekad zaokupljeni svojim poslom ne primjećujemo njihove potrebe. Što sam stariji to sve više shvaćam kako je lako dotaknuti te ljude. Sve počinje time što ćemo im u svojim srcima početi iskazivati čast. Budemo li tako činili, postat ćemo osjetljivi i vođeni, mnogo puta i nesvjesno, Duhom Svetim, a svakodnevni će život postati kontinuirana služba. Kada vi poštujuete ljude, tada ih ne ćete ignorirati ili govoriti grubo o onima koje vam Bog stavi na put; radije hodajte u božanskom toku koji donosi žive vode s neba u žedna srca. Stih koji volim i uz koji sam godinama prijanjao u vezi s ovim ljudima je slijedeći: „Gospod Jahve dade mi jezik vješt da znam riječju krijepiti umorne” (Izaija 50:4).

Vjerujte Bogu za ovo obećanje. Mnogi se ne obraćaju ljudima jer se boje da bi mogli reći nešto glupo. No budete li jednostavno vjerovali Božjoj riječi u ovom stihu, vi ćete pouzdano znati da će

vaše riječi donijeti život, iscjeljenje i snagu onima koji su umorni i oskudni u svojim dušama.

Ali ima dalje. Izraz „svi ljudi” obuhvaća i one izvan kruga siromašnih. S kim god da dođemo u dodir cvjetat će budemo li nju ili njega častili. Svaka ljubazna riječ koju izgovorimo iz srca služiti će život onima koji je slušaju. U osnovi to obuhvaća bezbrojna mnoštva ljudi s kojima se susrećemo svakog dana, a mnoge ćemo od njih vidjeti samo jednom u životu. To može biti osoba koju smo sreli u dizalu, ili stjuardesa u zrakoplovu ili radnik na telefonskoj centrali s kojim smo razgovarali telefonom. Možemo im iskazati čast srdačnim pozdravom ili jednostavno iskrenim osmjehom.

Nedavno mi je, dok sam šetao jednim parkom u Londonu, u susret dolazila jedna stara žena sa Srednjeg Istoka. Hodala je pognute glave. Osjetio sam suosjećanje prema njoj. Mislio sam kako ona nije naviknuta da se prema njoj odnose s poštovanjem, posebno ne muškarac. Moje se srce pokrenulo prema njoj pa sam joj namjerno zazvao iskreno i radosno dobro jutro. Pogledala me s nevjericom, gotovo da sam čuo njezine misli: *„Zbog čega bi mi se jedan Zapadnjak obratio s toliko ljubaznosti, meni strancu, pa još i ženi?”* No prije nego li je mogla razmišljati o tim pitanjima, njezina želja za poštovanjem prevladala je i njezin se cijeli izgled promijenio; sramežljivo je uzvratila pozdrav. Najvjerojatnije je više neću sresti u životu, no vjerujem da je ljubav Božja, koja se ispružila prema njoj iz mog srca, posijala vječno sjeme u nju, sjeme koje će jednog dana roditi rod. U to budimo sigurni; stoga živimo u Duhu i vjerujemo da se ne radi o tome da samo postojimo. Vjerujemo da smo veleposlanici koji žive u nadnaravnoj sili Božjoj kako bismo donijeli život ljudima.

Je li tako teško nasmiješiti se ljudima? Je li tako teško reći nešto ljubazno nekome tko je stranac? Je li tako teško vjerovati da će svaka naša riječ služiti život? Da, jest, ako nemate vjeru u Božju

silu i ako u vašem srcu nema poštovanja za sve ljude. No budete li molili i tražili Boga da u vaše srce stavi istinsko poštovanje za one za koje je Isus umro, On će to učiniti, jer – to je želja Njegovog srca.

Put života

Jednom kad ste molili Boga da stavi poštovanje u vaše srce za sve ljude, promijenit će se čitav vaš život. Vi ćete se prema konobaru ili konobarici ophoditi na sasvim drugačiji način. Nećete samo buljiti u svoj jelovnik i naručiti svoju hranu; pogledat ćete ih u oči i pozdraviti ih kad pristupe k vašem stolu. Pitat ćete osobu koja vam služi za njezino ime prije nego li ste naručili, i svaki puta kad joj se budete obraćali nazvat ćete je imenom a još je važnije da ćete osobi zahvaliti na njezinom služenju usmeno i financijski. Ne ostavljajte napojnicu u iznosu od 10 posto, već, cijenite li ih ostavite napojnicu u iznosu od 20 posto, a možda čak i 25 posto. Uvijek činite ono što je neuobičajeno. Ne budite prosječni. Upitajte se koliko vam je vrijedan konobar. Uvijek budite svjesni ovoga: jedan je dovoljno dragocjen da je Isus umro za njega.

Žalostan sam što moram reći da sam u nekoliko slučajeva imao prilike vidjeti kakve su bijedne napojnice ostavljali službenici koji su me vodili na ručak onima koji su nas služili. Jednom je prilikom napojnica bila toliko mizerna da sam osjetio kako moram nešto učiniti. Pastor i ja smo išli prema parkiralištu kad sam mu rekao: „Samo vi produžite do automobila, moram se načas vratiti u restoran.” Dok je on išao po automobil, ja sam se vratio do stola da ostavim veću napojnicu. Kako se možemo prema nekome tko nam je služio ophoditi na tako ponižavajući način, posebno kad konobar zna da smo upravo došli sa službe?

Sjećam se da smo jednom Lisa i ja ostavili osobi koja nam je posluživala ručak napojnicu od 50 posto. Ona je iz našeg razgovora razabrala da smo službenici. Njoj smo bili božanska

veza, i morala je znati da je On visoko cijeni. Otišli smo prije nego li je otkrila koliko smo joj ostavili; uvjeren sam da je bila dotaknuta i da je u njoj ostao ugodan Spasiteljev miris. Pavao kaže: „Mi smo Bogu ugodan Kristov miris među onima koji se spasavaju i među onima koji propadaju” (2 Korinćanima 2:15). Vjerojatno je i to da će ona o službenicima imati jedan pozitivan stav te će ostati otvorena da primi od nekog drugog u budućnosti.

Kada iskazujete čast onima koji vam služe, puno će vam se puta iskazati naklonost – veće porcije, dodatna hrana, bolja usluga ili neko drugo iznenađenje. Vjernici svakako ne trebaju iskazivati poštovanje radi toga, no ipak, to je blagoslov. Lisa i ja mnogo puta koristimo uslužno parkiranje u zrakoplovnoj luci. Budući da puno putujemo, tamo su prepoznali naš automobil. Ako tog puta kad mi dođemo radi tek nekoliko ljudi, oni se doslovce utrkuju tko će nas prvi uslužiti. Zašto? Jer im dajemo dobre napojnice. Osim toga, mi razgovaramo s njima i pitamo ih kako su oni i njihove obitelji. Naša zrakoplovna luka ima uslužno parkiralište koje je natkriveno i koje je na otvorenom te izloženo vremenskim prilikama. Moj je automobil uvijek pod krovom. To se zove nagrada časti.

Isto je i u našoj lokalnoj trgovini namirnicama. Neki su naši gosti znali ići s Lisom i sa mnom u kupovinu te bi znali primijetiti: „Ima li itko da vas ne poznaje u toj trgovini?” Nije to zato što smo mi poznati pisci ili službenici; zapravo, većina ljudi tamo niti ne zna što mi radimo. Ne, to je stoga jer mi razgovaramo s njima i zanimamo se kako su. Ponekad nas netko tko zna što radimo, zamoli da se molimo u vrijeme njihove potrebe. Razvedre se kad dođemo i vrlo često dobijemo ekstra porcije ili cijene koje drugi ne dobiju. I opet, iskazujemo li mi poštovanje da bismo dobili ekstra porcije? Ne, tisuću puta ne. Mi to činimo jer nas je Bog zadužio da svima iskazujemo štovanje.

Praktični primjeri

Dopustite mi da vam dam nekoliko praktičnih primjera iskazivanja poštovanja prema svima. Kad se susretnete s osobom, gledajte ju u oči, obratite joj se ljubazno, i dajte joj do znanja koliko vam je važna. Nemojte samo tražiti ono po što ste došli, poput narudžbe, zahtjeva, nabavke i tome slično. Već radije odvojite trenutak i pitajte je kako je; dopusti li vrijeme, nemojte postaviti samo jedno pitanje, već pokušajte otkriti što je osobi važno. Jednom kad osoba shvati da vam je stalo, otvorena su vrata da joj ponudite i najveći dar, Evanđelje Isusa Krista. Međutim, ukoliko ne pokažete da vam je stalo do osobe, a pokušate donijeti Evanđelje, osjetit će se iskorištenom – još jedan preobraćenik u vašoj prozelitskoj kolekciji.

Mislite o stvarima koje možete učiniti za ljude izvan onog „očekivanog”; poklonite im nešto sitno, napojnicu kad se ona ne očekuje, ili pomoć u obavljanju zadaće. Ponudite sok čovjeku koji odvozi smeće, ili hranu čovjeku koji radi na vašoj kući. Očistite snijeg s prilaza vašeg susjeda; pokosite njihov travnjak kao potpuno iznenađenje. Kažem vam, postat će vam zabavno iskazivati čast ljudima, pogotovo kad se takvo što ne očekuje. Takve će vas male stvari izdvojiti, a oni će dobiti želju da čuju poruku Isusa Krista.

I opet, što je još važnije, molite Boga da u vaše srce stavi iskreno poštovanje za sve ljude. Budete li nastojali iskazivati čast, a da to ne prebiva u vašem srcu, radit će se o krivotvorini, ili u najboljem slučaju nečemu plitkom. U stvarnosti će polučiti sasvim suprotan učinak od onoga čemu ste se nadali. Neiskrenost nije teško uočiti; većina je ljudi može osjetiti. Na kraju ćemo posljednjeg poglavlja moliti zajedno i tražiti Boga da stavi iskrenu čast u naša srca. Božja je riječ u ovoj knjizi izgrađivala vašu vjeru i glad za njom; sve što je potrebno jest da je tražimo. Prije nego li to učinimo, ostalo nam je da razmotrimo još jednu vrlo važnu stvar.

17

Častiti Boga

Na kraju, ali ne i manje važno – a u stvarnosti na prvom mjestu po važnosti – jedini je način da hodamo u iskrenoj časti da uvijek i najprije častimo Boga. Trajna se čast nalazi jedino u tome da Njega cijenimo iznad svega i svakoga. U Izrekama 3:9 stoji zapovijed:

„Časti Jahvu.”

Na nama je da cijenimo, vrednujemo, poštujemo i častimo Njega iznad bilo čega i bilo koga. Ukoliko iskazujemo čast bilo čemu ili bilo kome više nego Njemu, zapravo Ga ne poštujemo. On je Veliki kralj; On je vrijedan našeg apsolutnog poštovanja, a ne nečeg djelomičnog i nepotpunog. Samo onda kad Bogu iskazujemo čast, ona prelazi u obožavanje.

Upamtite, konačni je cilj štovati Boga. Naše poštovanje koje iskazujemo autoritetima, onima koji su na našoj razini, i onima „malenima” pripadaju Isusu i na kraju Ocu. Stoga kada poštovanje ljudi prelazi preko poštovanja i poslušnosti Bogu, tada to postaje poštovanje koje blijedi ili idolopoklonstvo, a ne ustrajna čast.

Čast koja blijedi

Eli je bio vrhovni svećenik. Njemu je povjereno da služi u Šatoru sastanka još dok je Samuel bio maleni dječak. Njegovi su sinovi bili protuhe koje nisu poštovale Jahvu, Njegov narod niti svoje svećeničke dužnosti. Oni bi sebi prisvajali najbolje dijelove žrtvenih prinosa, a ako bi se ljudi žalili uzimali bi silom.

Eli je bio svjestan da se njegovi sinovi loše ponašaju ne samo u vezi sa žrtvenim prinosisima, već da bludniče s mladim ženama koje su služile na ulazu u Šator sastanka. Na kraju ih je ukorio govoreći:

„Zašto radite takvo što da o tome moram slušati od svega ovog naroda? Nemojte tako, sinovi moji! Nisu dobri glasovi što ih čujem... Sablažnjujete narod Jahvin.”

2 Samuelova 2:23-24 (NLT)

I premda ih je ukorio, dopustio je svojim sinovima da služe kao svećenici. Imao je Eli koristi od toga; njegova se proždrljivost namirila uslijed onoga što su činili njegovi sinovi. Da je istinski častio Boga, on bi ih bio uklonio iz službe. Bio bi ih zamijenio pravednim ljudima koji bi služili Bogu i narodu iskrena srca. A sada poslušajmo riječ Božju koju je Eliju saopćio prorok:

„Uto dođe jedan Božji čovjek k Eliju i reče mu: „Ovako govori Jahve. Nisam li se jasno objavio tvojim precima, kad su bili robovi u Egiptu, robovi u kući faraonovoj? Odabrao sam tvoga pretka Arona između sve braće da mi bude svećenik, da prinosi žrtve na moj oltar, da pali tamjan i da nosi oplećak dok mi služi. I dao sam sve žrtve prinosnice vama svećenicima. Pa zašto onda prezireš žrtvu i prinos? I zašto častiš sinove svoje više nego mene – Jer ste i ti i oni postali debeli od najboljih dijelova svih žrtvenih prinosa moga naroda!”

1 Samuelova 2:27-29 (NLT, slobodan prijevod)

Prorok je točno ukazao na Elijeve motive; njemu je bila draža korist koju je imao od najboljih dijelova žrtvenog prinosa, do kojih se došlo manipulacijom i silom, od poštovanja. Bog je kroz proroka izjavio da Eli svoje sinove *časti* više nego Njega, Boga. Čineći tako ne samo da nije primio nagradu, već upravo suprotno – zadesio ga je veliki gubitak. Poslušajte što Bog dalje govori na prorokova usta:

„Zato sam – riječ je Jahve, Boga Izraelova – rekao doduše da će dom tvoj i dom oca tvojega stupati preda mnom dovijeka, ali sada – riječ je Jahvina – neka je to daleko od mene! Jer ja častim one koji mene časte, a koji mene preziru, bit će osramoćeni. Gle, dolaze dani kad ću odsjeći mišicu tvoju i mišicu doma oca tvojega, tako da više neće biti starca u tvome domu. Ti ćeš kivnim okom gledati na sve dobro kojim ću obasuti Izraela, i nikada više neće biti starca u tvom domu. Zadržat ću ipak nekoga od tvojih kod oltara svoga, samo zato da mu sahnju oči i vene duša njegova, ali sve mnoštvo doma tvoga poginut će od ljud skog mača. Znak će ti biti ono što će snaći oba tvoja sina, Hofnija i Pinhasa: obojica će poginuti istoga dana. Ja ću sebi podići vjernoga svećenika, koji će raditi po mojem srcu i po mojoj želji i njemu ću sazdati trajan dom, i on će svagda stupati pred pomazanikom mojim. A koji god ostane od tvoga doma, dolazit će da mu se pokloni i da izmoli srebrn novčić ili hljeb kruha, i kazat će: 'Molim te, primi me u kakvu god službu svećeničku, da imam zalogaj kruha.'”

1 Samuelova 2:30-36 (NLT)

Bog je rekao da će sebi podići vjernog svećenika koji će Mu biti poslušan, a ne udovoljavati sebi ili ljudima. To je istinska čast. Na grada će ovom svećeniku, koji će zamijeniti Elija, biti to da će on i njegovi potomci imati trajan dom i obilje blagoslova.

Abrahamova čast

Na ovaj je način Abraham častio Boga. Nije postojalo ništa što je Abrahamu toliko značilo koliko Izak. Na svoga je obećanog sina čekao dvadeset i pet godina. Volio ga je više nego bilo što drugo ili bilo koga drugog. Pa ipak je jedne večeri Bog došao k njemu i tražio od Abrahama da mu iskaže štovanje preko svoga sina. Bog je tražio da žrtvuje svoga sina Izaka. Možete li zamisliti nemir u Abrahamovoj duši? Ničega se nije bilo tako teško odreći kao toga. Bilo bi daleko lakše odreći se svega svoga bogatstva nego onoga kroz kojeg je trebalo proizići čitavo potomstvo. No kod Abrahama vidimo nešto sasvim suprotno od Elija. Čitamo: „Ujutro Abraham podrani...” (Postanak 22:3, NLT). Nije oklijevao; on se rano ujutro uputio izvršiti ono što mu je Bog bio zapovijedio.

Abraham je poštovao Boga više od svega drugog. Zato ga je anđeo, prije nego li je ubio Izaka, zazvao: „Ne spuštaj ruku na dječaka – reče – niti mu što čini! Sad, evo, znam da se Boga bojiš, jer nisi uskratio ni svog sina, jedinca svoga” (stih 12, NLT). Da ponovimo, iskreno je štovanje nusproizvod svetog straha. A sada poslušajmo kakvu je nagradu primio za ovaj čin vrhunskog štovanja:

„Anđeo Jahvin zovne Abrahama s neba drugi put i reče:
 „Kunem se samim sobom, izjavljuje Jahve: 'Kad si to učinio i nisi mi uskratio svog jedinca sina, svoj ću blagoslov na te izliti i učiniti tvoje potomstvo brojnim poput zvijezda na nebu i pijeska na obali morskoj! A tvoji će potomci osvajati vrata svojih neprijatelja. Budući da si poslušao moju zapovijed, svi će se narodi zemlje bagoslavljeti tvojim potomstvom”

Postanak 22:15-18 (NLT)

Sjetite se, čast uvijek sobom nosi nagradu, neovisno od toga častite li Boga izravno ili neizravno, časteći Njegove slugu.

Mojsljev Pogrešan izbor

Mojsije je primjer čovjeka koji je bio na samom rubu da izgubi sve jer je častio nekog drugog više od Boga. Teško je pogriješio; Bog je bio jako ljut, toliko da se moglo dogoditi da Mojsijev život bude jednostavno otpuhnut. Čitamo: „Kad se na putu Mojsije zaustavi da prenoći, navali na nj Jahve da ga ubije” (Izlazak 4:24, NLT).

Prije nego li ovo razmotrimo, dopustite mi da objasnim što se ovdje dogodilo. Bog mu se objavio u grmu koji gori, a ne izgara. Bog je objavio da je odabrao Mojsija kako bi izbavio Izraela iz Egipta. Mojsije je sišao s planine, uzeo svoju ženu i djecu i krenuo na put za Egipat kako bi ispunio što mu je naloženo. Prve noći kad su se ulogorili, Bog je došao da ubije Mojsija. Zašto? Da ubije onoga kojem je netom rekao da će izbaviti Njegov narod? Ima li Bog šizofreniju? Ne, tisuću puta ne! Pa o čemu se tu onda radi?

Kad se Mojsije spustio niz planinu nakon susreta s gorućim grmom, njegova je žena bila prva koju je sreo. Ona je primijetila da se Mojsiju dogodilo nešto veliko i pitala ga je o čemu se radi. Mogu zamisliti njihov razgovor koji je tekao otprilike:

„Dušo!” uzviknuo je Mojsije. „Bog mi se objavio i rekao mi neka se vratim u Egipat i izbavim svoj narod iz faraonove ruke. Eto, ja sam izbavitelj o kojem smo toliko pričali.”

Njegova mu žena, Sipora, odgovara: „Divno, idem s tobom, dušo.

Kad krećemo?”

Mojsije odgovara: „Odmah, no prvo moramo nešto učiniti. Tamo na planini, Bog me je podsjetio na savez koji je bio sklopio s Abrahamom. Rekao mi je neka obrežemo obojicu naših sinova.”

Ona mu kaže: „Dobro, neka to bude prvi Gershon, naš stariji sin:”

Zatim Sipora prisustvuje obrezanju svoga sina.

Dopustite mi malu disgresiju. Bio sam nazočan obrezanju našeg trećeg sina. Liječnik nas je upozorio da se pripremimo prije postupka. Rekao je da više nikad nećemo vidjeti Aleca u takvim bolovima. Kad je liječnik hvataljkom stegnuo i zarezoao, vidio sam kako je svaka i najmanja žilica Alecova bića zavrištala od boli. Osjetio sam agoniju boli gledajući njega kako pati.

A sad to primijenimo na Siporu. Gledala je svog starijeg sina kako viče, jauče i svija se od bolova. To ju je vjerojatno prestravilo. Kako samo njezin muž može takvo što činiti svojem ljubljenom sinu? Pitala se za kakvog se to čovjeka udala. Što mu se dogodilo na toj planini? Može li taj Bog, kojega je sreo, biti tako krvav i okrutan?

I tako je mama preuzela stvar u svoje ruke. Stala je između Mojsija i svog mlađeg sina, Eliezera; ruku podbočenih na bokovima, stopala ukopanih i odvažno stojeći u protivljenju. Ona je nedvojbeno govorila: Ni koraka dalje." Protestirala je: „Nećeš to ponovo učiniti. To je moje dijete; dosta mi je bilo što sam morala gledati taj okrutan i nepravedan čin na Geršonu. Kakav si ti to muž?!"

Samo si zamišljam kakva je to bila bračna svađa. Ona se prepirala, zatim vikala i možda čak prijetila Mojsiju. Svađa je trajala čitav dan, zatim u noć, pa onda i slijedeći dan. No jelo se normalno spravljalo, ali su prijetnje postajale sve gore iz sata u sat. To se Mojsiju činilo bez kraja i konca; zamorilo ga je.

I konačno, Mojsije, kojem je dozlogrdio otpor njegove žene, pomisli: „Dosta mi je tog svađanja. Imam posao koji trebam obaviti, na momem je životu poziv da izbavim jedan cijeli narod, i vrijeme je da započnem s time." Stoga Mojsije popušta govoreći: „No dobro, krenimo."

Na njihovom putu za Egipat, Jahve dolazi u njihov tabor da ubije Mojsija, jer je svoju ženu poštovao više nego što je poštovao Boga. Bog to neće trpjeti od svojeg izabranog vođe. Ubit će Mojsija i naći nekog drugog. Međutim se Mojsijeva žena, kad je vidjela što će se dogoditi njezinu mužu, opametila i obrezala svoga sina. Čitamo: „Ali Sipora pograbi oštar kremen, obreza svoga sina i kožicom se dotakne Mojsijevih nogu: „Zaista si mi ti krvav muž,” reče.” (Izlazak 4:25, AMP).

Kad je to učinila „Jahve ga pusti” (stih 26, NLT). Jednom dok sam molio, Bog me je upitao: „Jesam li došao ubiti Mojsija, ili sam došao ubiti Njegovu ženu?”

Mudro sam odgovorio: „Mojsija.”

Zatim mi je Bog rekao: „Da, jer sam Mojsiju rekao da obreže svoje sinove, on je bio glava svojeg doma, ali je on odlučio zahtjeve svoje žene poštovati više od Mojih. On je bio odgovoran.” To mi je pokazalo koliko je važno ne činiti nikakve kompromise s istinom kako bi se zadovoljilo one pod našim autoritetom.

Mojsije se ponašao u svojstvu *čuvara mira*, umjesto da bude *mirotvorac*. Isus nikada nije rekao: „Blago čuvarima mira” (vidjeti u Mateju 5:9), već „Blago mirotvorcima.” Čuvar je *mira* onaj tko je spreman kompromitirati istinu kako bi sačuvala lažni osjećaj mira. Voditelji mogu lako upasti u tu zamku. To je zapravo iskazivanje časti onome koga vidimo umjesto Onome koga ne vidimo. Bog mrzi takvo ponašanje.

Mirotvorac je, s druge strane, onaj koji je spreman ukoriti ili opomenuti radi istinskog mira. Zbog toga Isus kaže: „Od vremena Ivana Krstitelja do sada navala je na kraljevstvo nebesko, i siloviti ga prisvajaju [kao dragocjeni plijen – udio u nebeskom kraljevstvu traži se s najvećom revnošću i intenzivnim naprezanjem svih snaga]” (Matej 11:12, AMP). Kraljevstvo je Božje *mir* (vidjeti

Rimljanima 14:17), a da bismo imali istinski mir ponekad se trebamo suočiti sa stvarima.

Čuvare mira obično motiviraju sebični interesi. Oni žele sačuvati svoju ugodu, ili vole imati koristi od onih koje treba ukoriti ili opomenuti, kao što je to Eli činio sa svojim sinovima.

Vjerojatno je Mojsije naučio iz ovog događaja, i nikada više nije kompromitirao istinu kako bi udovoljio nečijem zahtjevu. Stoga je ova greška na početku njegove službe postala za njega znak, mjesto učenja, mjesto osvjedočenja čvrsto urezano u njegovo srce, koje će ga učiniti velikim vođom do kraja njegovog života. Eli je bio drugačiji. On nije bio na početku svoje službe poput Mojsija, već iskusni veteran. Točno je znao što radi. Mojsije je, s druge strane, samo pokušavao biti dobar muž. Bio je iskren, ali iskreno u krivu.

Izazov doma

Ispitate li sve događaje koje sam naveo u ovom poglavlju, primijetit ćete da je svaki od ovih primjera vezan za obitelj. Elijev i Abrahamov u vezi s djecom, Mojsijev u vezi s njegovom ženom. Sada nam Isusove riječi koje se odnose na obitelj postaju jasnije:

„Nemojte misliti da sam došao donijeti na zemlju mir! Nisam došao da donesem mir, nego mač! Da, došao sam da rastavim sina od njegova oca, kćerku od njezine majke i snahu od njezine svekrve. Čovjeku će biti neprijatelji njegovi ukućani. Tko više ljubi (**časti**) oca ili majku nego mene, nije me dostojan. Tko više ljubi (**časti**) sina ili kćer nego mene, nije me dostojan.”

Matej 10:34-37 (riječi u zagradama dodao autor)

Kad mi kompromitiramo volju Božju, otkrivenu u Njegovoj riječi, kako bismo častili nekog drugog, makar to bilo u krugu naše obitelji, u suštini se protivimo Bogu. Nadam se da vidite svu

ozbiljnost toga; Isusove su riječi jasne i oštre. U primjerima koje smo gore naveli, možemo vidjeti zašto je tome tako. Eliju više nije bilo moguće izbjeći osudu koja je došla na njegovu obitelj. To što je svoje sinove častio više nego Boga, skupo ga je stajalo.

Tu leži srž ravnoteže ispravnog štovanja. U ovoj smo se knjizi usredotočili na važnost iskazivanja časti; međutim, čast koja se daje nekome ili nečemu drugom više nego Bogu spada u nepoštovanje ili idolopoklonstvo koje vojuje protiv Njega, i vrlo često ima vrlo ozbiljne posljedice. Ništa i nitko ne zaslužuje čast prije Boga. On je Bog i naš Spasitelj. To nam uvijek treba biti pred očima u svemu što činimo.

Čast se iskazuje kroz poslušnost

U cijelom Pismu ima mnogo drugih događaja kad su muškarci i žene iskazivali čast ljudima više nego Bogu. Niti jedan od njihovih svršetaka nije bio ugodan. Pokazali smo posljedice iskazivanja poštovanja onima koji su pod našim autoritetom; isto je i s onima koji su na istoj razini kao i mi ili su iznad nas.

Jedan od događaja, za mene krajnje otrežnjavajući; radi se o događaju s mladim i starim prorokom u knjizi o kraljevima. Mladog je proroka Bog uputio da ode u Betel i tamo prorokuje protiv oltara podignutih idolima na kojima je kralj Jeroboam prinosiso žrtve. On je to učinio, a Bog je učinio da se oltar raspukne i pepeo prospe u skladu s prorokovim riječima.

Kralj Jeroboam bio je zadivljen time kako se riječ koju je Božji čovjek izgovorio brzo obistinila, i kako mu je sila Božja iscijelila ruku. Stoga je kralj pozvao proroka u svoju palaču da se osvježi i da mu dade dar. Na to je prorok odgovorio: „Da mi dadeš polovinu svoje kuće, ne bih pošao s tobom. Ni jeo ni pio ne bih na ovom mjestu, jer mi je ovako zapovjedbano: 'Ne jedi kruha i ne pij vode, niti se vraćaj istim putem kojim si došao' (1 Kraljeva 13:8-9).

Tako se on u Judeju vraćao drugim putem. Međutim ga na putu susretne stari prorok i pozove ga k sebi u kuću da jede. Mladi je prorok ponovio što mu je Bog rekao – da ne jede i ne pije, niti da se vraća istim putem, tako da ne može poći s njime. Ali mu stari prorok reče:

„I ja sam prorok, kao i ti, i anđeo mi je riječju Jahvinom rekao: 'Povedi ga sa sobom kući da jede kruha i pije vode?' Slagao mu je.”

stih 18 (NLT)

Mladi je prorok poslušao riječi starijeg proroka i pošao s njim kući. Dok je bio u kući i jeo, dođe mu riječ Jahvina da njegovo tijelo neće leći u grob njegovih otaca.

Zatim je krenuo za Judu, ali ga je na putu presreo lav i ubio. Međutim lav nije pojeo njegovo tijelo, niti je pojeo magarca na kojem je prorok jahao. Kad je stari prorok vidio što se dogodilo s mladim prorokom, izrekao je ovo: „I Jahve ga je predao lavu, koji ga je napao i ubio, prema riječi koju je Jahve rekao” (stih 26).

Mladi je prorok poštovao starog proroka. Vjerojatno je to poštovanje za starije ljude bilo usađeno u njega još dok je bio dijete. Bilo je to snažno uvjerenje u njegovom biću da časti one koji Bogu služe dulje nego on; a to je vrlina. Međutim mora se održavati ispravna ravnoteža. Ozbiljna je greška mladog proroka bila ta što je riječi starijeg proroka više poštovao od riječi koju mu je Jahve bio rekao. To ga je skupo stajalo.

Jedan se primjer nalazi u Novom zavjetu, primjer iz Petrova života. Apostol Pavao bilježi:

„A kad je Kefa došao u Antiohiju, ja sam mu se u lice usprotivio, jer je zavrijedio osudu. Evo o čemu se radi. Prije nego su došli neki ljudi iz Jakovljeve okoline, Petar

je obično jeo s poganima, ali kad ovi dođoše, on se zbog straha od obrezanih počeo povlačiti i kloniti koliko god je mogao od svojih nežidovskih prijatelja. Evo koliko se bio uplašio ove konzervativne židovske klike koja je nastojala na starom sustavu obrezanja. Nažalost, u pretvaranju su mu se priključili i ostali Židovi, tako da je njihovim pretvaranjem bio zaveden i sam Barnaba.”

Galaćanima 3:11-13
(The Message, slobodan prijevod)

Zbog čega su se Petar, Barnaba i ostali vjerni Židovi povukli od svojih nežidovskih prijatelja kad su s njima prije slobodno jeli? Odgovor je jednostavan – svoje su prijatelje častili više od istine, a to je dovelo do licemjernog ponašanja punog straha. Petar je znao istinu; istina mu je bila otkrivena dok je boravio u gradu Jopi. Bog mu je bio upravio točno ove riječi: „Što je Bog proglasio čistim, ti ne nazivaj poganim” (Djela 10:15, TEV).

Pa opet, svjestan sam toga da je ponekad lakše častiti onoga koga gledaš licem u licem od Onoga koga ne možeš vidjeti. Međutim, to ne smije biti tako. Moramo u svojim životima postaviti granice osvjedočenja, koje trebaju upravljati našim odgovorima. Stoga, ako netko koga volimo ili poštujemo traži, ili nas potiče, ili nas pokušava prisiliti da činimo nešto što znamo da se protivi riječi Božjoj, ne možemo njihove želje staviti ispred Božjih.

Kome ne treba iskazati čast

Postoji vrijeme kad se treba zadržati čast. Premda rijetko, moramo i to navesti kako ne bismo upali u grijeh. Čitamo:

„Kao snijeg ljeti ili kiša o žetvi, tako pristaju počasti bezumnomu.”

Izreke 26:1 (AMP)

„Kamen za pračku vezuje tko bezumnom iskazuje čast.”

Izreke 26:8 (NLT)

Vezati kamen za pračku znači da ćete u konačnici biti povrijeđeni samo vi, i nitko drugi. Kako se to primjenjuje na svakodnevni život? Prvo, tko je bezumnik? To je onaj koji u svom srcu kaže nema Boga (vidjeti Psalam 53:1); širi klevete (vidjeti Izreke 10:18); čini zlo iz zabave (vidjeti Izreke 10:23); koji je u svojim očima uvijek u pravu i ne govori Božje riječi (vidjeti Izreke 12:15); govori umišljene i ohole riječi (vidjeti Izreke 14:3); samopouzdan je i prezire mudrost, znanje i opomenu (vidjeti Izreke 15.5; 18:2) – samo da navedemo nekoliko osobina koje se pripisuju budali u Pismu. Ukratko, takvu se osobu često u Novom zavjetu naziva antikristom, jer živi u potpunoj suprotnosti načinima i učenjima Isusa Krista.

Kada takvoj osobi iskazujemo čast zbog njegove ili njezine ludosti, mi štetimo sami sebi; kamen svezan za našu pračku udara nas po glavi. U svojoj je drugoj poslanici, apostol Ivan to jasno rekao:

„Ako tko dođe k vama, a ne donosi ove nauke [nije odan onom što je Isus Krist učio], nemojte ga primiti [nemojte ga prihvatiti, pozdraviti ili dopustiti mu da uđe] u [vašu]kuću i nemojte ga pozdravljati ili ga ohrabrivati na bilo koji način! Tko ga pozdravlja [ohrabruje ga, pozdravlja ga], sudjeluje u zlim djelima njegovim.”

2 Ivanova 10-11 (AMP, slobodan prijevod)

Nije mudro častiti nečasno ponašanje ili vjerovanja suprotna Kristovom učenju. Činimo li tako, postajemo sudionici u njihovom grijehu.

Postizanje časti

I konačno, kao što smo to ranije rekli, protivno je Božjem srcu tražiti čast. Čuje li, na primjer, muž poruku o iskazivanju časti, te se vrati kući i traži od žene i djece da mu je iskažu, promašio je samu srž poruke. Isto vrijedi i za svakoga tko obnaša autoritet. S druge pak strane, Pismo nas uči da možemo privući čast u svoje živote:

„Steci mudrost, steci razbor, ne smeći ih s uma i ne odstupi od riječi mojih usta. Ne ostavljaj je, i čuvat ćete; ljubi je, i obranit ćete. Početak je mudrosti: steci sebi mudrost i svim svojim imanjem steci razboritost. Veličaj je, i uzvisit ćete; *donijet će ti čast kad ju prigrliš.*”

Izreke 4:5-8 (označio autor)

Prigrlite li mudrost, ona će vam donijeti čast. A početak je mudrosti strah Božji. Kad se bojimo Boga, mi vjerujemo i slušamo riječ Božju u svim područjima svoga života. Žudimo za tim da uvijek izvršavamo njegove zapovijedi i njegove upute. Utvrdio sam da postoje ljudi koji pokušavaju Pismo uglaviti tako da odgovara njihovom životnom stilu ili vjerovanjima. Stoga kad čitaju Bibliju, oni na kraju *čitaju ono što vjeruju, umjesto da vjeruju ono što čitaju.* Ono prvo je prevara, ovo drugo je strah Božji, koji je početak mudrosti.

Ljudi koji teže za tim da žive pravedno, koji ljube milost i hodaju u poniznosti pred Bogom brzo se i lako pokaju i povjeruju. To su oni koji će primiti opomenu kad je to potrebno. Rečeno nam je: „Siromaštvo i sramota onome tko odbija pouku, a tko ukor prima, doći će do časti” (Izreke 13:18). Suprotnost sramoti je čast. Budete li se protivili opomeni, pozvat ćete sramotu; no budete li ljubili istinu više od osobne ugodnosti ili užitka, to će privući čast.

Sve se jednostavno svodi na ovo: „Nagrada je poniznosti strah Gospodnji, bogatstvo, čast i život” (Izreke 22:4). Bog je obećao čast, ako idemo za bogobojaznošću. Možda ona neće doći odmah, ali će sigurno doći. Sada, kad sam već desetljećima u službi, promatram one koji hodaju u trajnim blagoslovima Božjim. Ponekad je izgledalo kao da vrijeme prolazi, a njihova vjernost nije nagrađena; međutim ustrajnom su strpljivošću na kraju baštinili veliku čast i blagoslove.

Zadržati čast

Da bismo zadržali čast moramo ostati ponizni u duhu. Neovisno o tome koliko nas obilato Bog blagoslivlja, uvijek moramo imati na umu da nam je dao sve što imamo. Kad smo Lisa i ja počeli s našom putujućom službom nismo imali mnogo, niti su nas baš tražili. Bili smo odlučili da ćemo dati sve što imamo tamo gdje nam Bog otvori vrata. Mnogo puta tijekom godina naše su potrebe znale biti zadovoljene 'pet minuta do dvanaest'. Jednom mi je Bog progovorio u molitvi: „Sine, počet ću te blagoslivljati, tebe i tvoju obitelj i tvoju službu na način koji ne možeš ni moliti ni misliti. Imat ćeš obilatu opskrbu, a utjecaj će tvoje službe biti daleko veći. No to će biti i test za tebe. Ti si se potpuno pouzdavao u mene kad je bilo vrijeme suše: što da govoriš, kako da trošiš svoj novac, kamo trebaš ići, i tako dalje. Kad te budem obilato blagoslovio, hoćeš li tada početi davati svoja mišljenja ili ćeš nastaviti tražiti Mene što da govoriš; hoćeš li novac trošiti kako hoćeš i na što god hoćeš ili ćeš tražiti Moj savjet; hoćeš li me prestati pitati kamo da ideš i hoćeš li zaboraviti odakle si došao?”

Zatim je rekao: „Sine, mnogi koji su pali, bili su u vremenu obilja, ne u vremenu suše.”

Sjećam se hodanja do kuće (bio sam vani, ali u blizini kuće) i kako sam rekao ženi što mi je Bog govorio u molitvi. Ona me je trijezno pogledala i rekla: „Johne, da si mi rekao samo prvi dio

onoga što ti je Bog rekao, da će nas obilno blagosloviti, skakala bih od radosti; no kad sam čula upozorenje, prožeo me je sveti strah.”

Složio sam se s njom.

Pavao je cijeloga života sebe nazivao „najmanjim od svih apostola”, „najmanjim od svih svetih”, i „najvećim grešnikom do svih”. Nikad nije zaboravio odakle je došao i ovu vječnu istinu: sve ono što je imao, Bog mu je dao. Zbog toga je napisao: „A tko tebi daje prednost pred drugima? Što li imaš što nisi primio?...” (1 Korinćanima 4:7). Kad pred Bogom živimo ponizno na ovaj način, ne ćemo izgubiti ono za što smo se trudili. Sjetite se stiha iz Pisma na početku ove knjige:

„Pazite sami na se, da ne izgubite što ste zaradili, već, naprotiv, da primite potpunu plaću!” (2 Ivanova 8). Kako bismo sačuvali plod našeg rada, opominje nas se:

„Oholost ponizuje čovjeka, a ponizan duhom *postiče* časti.”

Izreke 29:23 (označio autor)

Zapazite riječ *postiče*. Mi ćemo postići čast, i rasti u njoj, budemo li živjeli u strahu Božjem i hodali u istinskoj poniznosti. Nemojte nikad zaboraviti od kakve vas je smrti Isus izbavio. Pamтите Njegovu ljubav i cijenite svaku osobu s kojom dođete u dodir smatrajući je isto tako vrijednom. Stoga poštuјte ljude kao što ih je Isus poštoֵvao predajući svoj život pa ćete postići čast, primiti nagradu i zadržati ono što ste primili.

Zaključak

Naglašavali smo, ponovno i ponovno, da istinska čast proizlazi iz srca. Jedan od najučinkovitijih načina da se promijeni naše srce je iskrena molitva. Ohrabruјem vas da svaki dan molite za Božju

ljubav, sveti strah i da čast obilno stanuje u vašem srcu. Stoga ću završiti ovu knjigu, ali ne i poruku u vašim srcima, jer će ona nastaviti donositi plod u vaš život – tako da se pomolim s vama Bogu da u vaše biće izlije istinsku čast za one koje On dovodi u vaš život. Ako ste propustili nekome iskazati čast, počet ću s molitvom pokajanja. Pomolimo se zajedno:

Oče u nebu, hvala Ti što si mi progovorio kroz ovu knjigu. Dolazim pred Tebe i prvo što Te molim Tvoje je oprostjenje. Molim Te, oprosti mi jer sam zanemario/ zanemarila iskazati čast onima koje si Ti poslao u moj život. Zbog toga što nisam poštovao/poštovala i podložio/podložila se onima koji imaju autoritet nada mnom zato što nisam častio/častila one na mojoj razini kao ni one koji su meni povjereni, i na kraju što nisam častio/častila sve muškarce i žene s kojima sam dolazio/ dolazila u dodir. Molim Te očisti me krvlju Isusa Krista jer se kajem zbog svoje neosjetljivost prema određenim osobama.

Molim Te natopi moje srce i dušu istinskom čašću. Šudim za tim da se strah Božji i božanska ljubav izliju u moje srce. Molim Te učini da mi srce gori, kao što Tvoje srce gori, da vidi kako se muškarcima i ženama iskazuje čast, kako ih se cijeni, ljubi i poštuje. Molim Te to u vjeri i primam to sada; molim Te u Isusovo ime. Amen.

I opet, molite ovu molitvu svaki dan, hodajte u poslušnosti riječi Božjoj i promatrajte kako se pretvarate u boljeg veleposlanika kraljevstva Božjeg. Vaša će nagrada biti velika, a vi ćete iskusiti radost i ispunjenje u svojim srcima. Hvala vam što služite i ljubite našega Kralja.

„Onomu koji vas može očuvati od pada i postaviti neporočne i razdragane pred njegovom slavom, jedinome

Bogu koji nas je spasio po Isusu Kristu, našem Gospodinu, slava, veličanstvenost, vlast i moć, kako prije svakog vremena, tako i sada i u sve vijeke! Amen.”

Juda 1:24-25

DODATAK

Spasenje dostupno svima

„Jer ako priznaješ ustima svojim, da je Isus Gospodin, i vjeruješ u srcu svojem, da ga je Bog uskrsnuo od mrtvih, bit ćeš spašen. Jer se srcem vjeruje za opravdanje, a ustima se priznaje za spasenje.“

- Rimljanima 10:9–10

Bog želi da iskusite život u izobilju. Vi ga zanimete, kao i planovi koje ima za vaš život. Ali samo je jedan način da započnete svoje putovanje prema ostvarenju sudbine: morate primiti spasenje kroz Božjega Sina, Isusa Krista.

Kroz Isusovu smrt i uskrsnuće, Bog je otvorio put da uđete u Njegovo Kraljevstvo kao ljubljeni sin ili kći. Isusova žrtva na križu besplatno vam je omogućila da imate vječni život. Spasenje je Božji dar; ne možete učiniti ništa da ga zaslužite ili zaradite.

Da biste primili taj dragocjeni dar, prvo priznajte svoj grijeh neovisnosti o svom Stvoritelju jer to je korijen svim grijesima koje ste počinili. Pokajanje je ključni dio primanja spasenja. Petar je to jasno dao do znanja na dan kad se pet tisuća ljudi spasilo

u Djelima apostolskim: „Pokajte se i obratite, da vam grijesi mogu biti izbrisani“ (Djela 3:19). Pismo kaže da je svatko od nas rođen kao rob grijehu. Ropstvo dolazi još od Adamova grijeha koji je započeo obrazac svjesne neposlušnosti. Pokajanje je izbor da prestanemo slušati same sebe i Sotonu, oca laži, i počnemo slušati našeg novog Gospodara, Isusa Krista – Onoga koji je dao život za nas.

Morate Isusa postaviti za gospodara nad svojim životom. Da biste to učinili, trebate mu dati vlast nad svojim životom (duhom, dušom i tijelom) – svime što ste i što imate. Njegova vlast nad vašim životom tada postaje apsolutna. U trenu kad to učinite, Bog će vas izbaviti iz tame i prebaciti u svjetlost i slavu svoga Kraljevstva. Prijeći ćete iz smrti u život – postavši Njegovo dijete!

Ako želite primiti spasenje kroz Isusa, molite ove riječi:

Bože koji si na Nebesima, priznajem da sam grešnik i da nisam ispunjavao/-la tvoje standarde. Zaslužujem vječnu kaznu za svoj grijeh. Hvala ti što me nećeš ostaviti u tom stanju jer vjerujem da si poslao Isusa Krista, svog jedinog Sina, rođenog od djevice Marije, da umre za mene i ponese moju kaznu na Križu. Vjerujem da je On treći dan uskrsnuo te da sada sjedi tebi zdesna kao moj Gospodin i Spasitelj. Zato se danas kajem za svoju neovisnost o tebi i u potpunosti svoj život predajem Isusu.

Isuse, priznajem te za svog Gospodina i Spasitelja. Dođi u moj život kroz svog Duha i promijeni me da postanem dijete Božje. Odričem se djela tame koja su nekad imala vlast nada mnom i od ovog dana nadalje neću živjeti više za sebe. Po tvojoj milosti, živjet ću za tebe, koji si predao samoga sebe za mene da mogu imati život vječni.

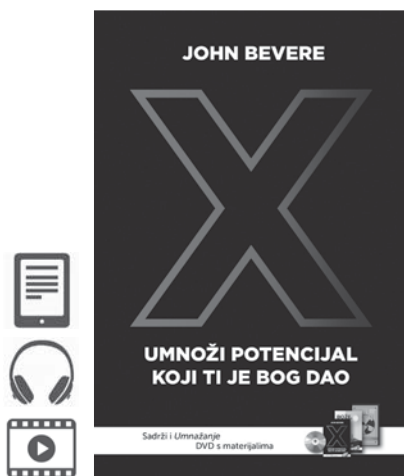
*Hvala ti, Gospodine; moj je život sada u tvojim rukama
i prema tvojoj Riječi, nikada se neću posramiti.
U Isusovo ime, Amen.*

Dobro došli u Božju obitelj! Ohrabrujem vas da svoju uzbuđujuću vijest podijelite sa drugim vjernikom. Važno je i da se priključite lokalnoj crkvi i povežete s drugima koji vas mogu ohrabriti u vašoj novoj vjeri. Slobodno nas kontaktirajte (posjetite MessengerInternational.org) za pomoć u pronalasku crkve u vašem području.

Upravo ste se ukrcali na najuzbuđujućije putovanje. Želim vam da rastete u otkrivenju, milosti i prijateljstvu s Bogom svakoga dana!

X : UMNOŽAVANJE

Umnoži potencijal koji ti je Bog dao

Osjećaš li se ikada kao obični promatrač u Božjem kraljevstvu? Možda si svjestan da bi nešto trebao raditi, ali ne možeš dokučiti o čemu se radi. Većina nas želi učiniti nešto veliko u životu, ali borimo se sa pitanjima kao što su ova:

- Kako mogu biti siguran da nisam promašio Božju volju za svoj život?
- Koju ulogu moji darovi imaju u izgradnji Božjeg kraljevstva?
- Kako mogu biti siguran da ispunjavam potencijal koji mi je Bog dao?
- Je li moj poziv manje važan zato što nisam službenik u crkvi?
- Kako da pomirim milost sa djelima i onim što trebam raditi za kraljevstvo?
- Kako da pobijedim strah i napredujem čak i kad se osjećam nesigurno?

U ovoj dubokoj knjizi, jedan od najprodavanijih pisaca, John Bevere, oslanja se na detaljno proučavanje Pisma, ujedno koristeći snažne priče i primjere da bi vas naveo da počnete drugačije gledati na svoj poziv i uvidite koliko je važan Bogu. Na stranicama ove knjige pronaći ćete snagu za umnažanje darova koje vam je Bog dao i za život u svom potencijalu.

Ako ste spremni zamijeniti pasivnost za veću svrhu, vaše putovanje počinje ovdje.

Dostupno na: MessengerX.com

DUH SVETI

Čuli ste za njega – ali poznajete li ga?

Učenici su tri godine proveli s Isusom, hodajući s njim i slušajući svaku njegovu riječ. Ipak je Isus rekao svojim najbližim prijateljima da ih mora napustiti ne bi li Duh Sveti mogao doći – i da će to biti bolje za njih (Ivan 16:7, 13-14). Ako je to bila istina za učenike, koji su svaki dan bili s Isusom, koliko je više nama potrebno da Duh Sveti bude aktivno uključen u naše živote?

Nažalost, Duha Svetog često se krivo shvaća te mnogi uopće ne znaju tko On uistinu jest i kako nam se očituje. Često ga se prikazuje kao nešto „čudno“. Ali Biblija jasno kaže da Duh nije nešto. On je netko – osoba koja nam je obećala da nas nikada neće ostaviti.

U ovoj interaktivnoj knjizi, John Bevere vas poziva da sami za sebe otkrijete najviše zanemarenu i krivo shvaćenu osobu u Crkvi: Duha Svetoga. Nemojte to propustiti.

Dostupno na: **MessengerX.com**

UBIJANJE KRIPTONITA

Uništite ono što vam krađe snagu

Poput Supermana koji može preskočiti svaku prepreku i pobijediti svakog neprijatelja, Kristovi sljedbenici posjeduju nadnaravnu sposobnost da nadvladaju svaki izazov s kojim se susretnu. No, Supermanov, a ujedno i naš problem, jest kriptonit koji nam krađe snagu.

Naravno, i Superman i kriptonit su izmišljeni. Ali duhovni kriptonit nije.

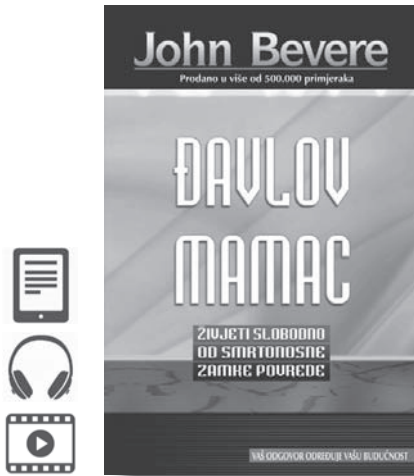
Ova knjiga odgovara na pitanje zašto mnogi od nas ne mogu iskusiti božansku snagu koja se jasno očitovala među kršćanima prvoga stoljeća.

U knjizi *Ubijanje kriptonita*, John Bevere otkriva što je kriptonit, zašto ugrožava naše zajednice i kako se osloboditi njegova ropstva. Nije za one slaboga srca. *Ubijanje kriptonita* je sve samo ne duhovni slatkiš. Riječ je o ozbiljnoj istini za svakog Kristova sljedbenika koji čezne krenuti na izazovan ali isplativ put promjene.

Dostupno na: MessengerX.com

ĐAVLOV MAMAC

Živjeti slobodno od smrtonosne zamke povrede

Knjiga „*Đavlov mamac*“ razotkriva jednu od najvećih đavolskih obmana koju neprijatelj koristi da bi izbacio vjernike iz Božje volje: povredu. Većina ljudi je bila uhvaćena u tu zamku i možda toga nisu ni svjesni.

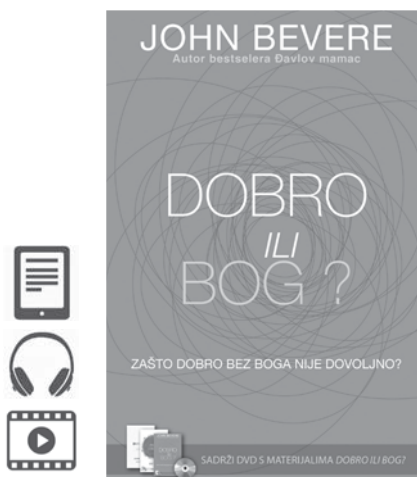
Ne dajte se prevariti! Krist je rekao: „Nije moguće da ne dođu povrede“ (Lk 17:1). Ne možete odabrati hoćete li ili nećete biti povrijeđeni, ali možete odabrati kako ćete reagirati. Ako se na ispravan način budete nosili s povredom, postat ćete jači umjesto ogorčeni. Samo ćete uz ispravnu reakciju moći imati neometani odnos s Bogom.

Ova će vas poruka Johna Beverea osnažiti da ostanete u Božjoj volji i oslobodite se sumnje i nepovjerenja. Možete pobjeći iz mentaliteta žrtve i živjeti bez tereta žalosti i frustracije. Dok budete otkrivali veću razinu podlaganja Bogu, vaš će život obilovati opraštanjem, pomirenjem i sve većom radošću.

Dostupno na: [MessengerX.com](https://messengerx.com)

DOBRO ILI BOG?

Zašto dobro bez Boga nije dovoljno?

Ako je dobro, mora da je od Boga, zar ne?

U današnje se vrijeme izrazi *dobro* i *Bog* čine se kao sinonimi. Vjerujemo da ono što je općenito prihvaćeno kao dobro mora biti u skladu s Božjom voljom. Darežljivost, poniznost i pravednost su dobre. Sebičnost, arogancija i nasiljesu zli. Razlika je prilično očita.

Ali je li to sve? Ako je dobro tako očito, zašto Biblija poučava da moramo imati uvježbana osjetila za razlikovanje dobra i zla?

Dobro ili Bog? nije samo još jedna poruka samopomoći. Ova će knjiga učiniti mnogo više od toga da traži promjenu tvog ponašanja. Osnažit će te da se povežeš s Bogom na razini koja će promijeniti svaki aspekt tvog života.

Dostupno na: **MessengerX.com**

BOŽE, GDJE SI?!

Pronaći snagu i svrhu u osobnoj pustinji

Možda vam je nekada Bog govorio, ali sada kao da šuti. Možda ste se kretali vjerom, ali sada nikako ne možete ući u Njegovu prisutnost. Dobro došli u pustinju – mjesto između primanja obećanja od Boga i njegova ostvarenja. Ali evo dobre vijesti – to mjesta ima svoju svrhu. Bog koristi pustinju da vas pripremi i opremi za vašu sudbinu – ako na pravi način prođete kroz nju. Suprotno onome što mnogi misle, prolaženje kroz pustinju ne svodi se samo na čekanje Boga. Itekako imate ulogu koju morate odigrati u pustinji. Veliku. I ako ne želite izgubiti vrijeme vrteći se u krug, trebate znati o čemu se radi.

U ovoj knjizi koja otvara oči, jedan od najprodavanijih pisaca, John Bevere, oprema vas ključnim biblijskim istinama i dubokim pričama koje će vam pomoći da prođete kroz suho ili teško razdoblje i zakoračite u ono što Bog ima za vas.

Dostupno na: **MessengerX.com**

SUZE NAKON POLJUPCA

Zašto žene gube kad se prepuste

Žene su stvorene da budu više od seksualnog objekta za muškarce. Vrijeme je da vratimo dostojanstvo, čast, snagu – i da, čak i moć – generacijama žena, mladima i starima, koje više ne žele gubiti.

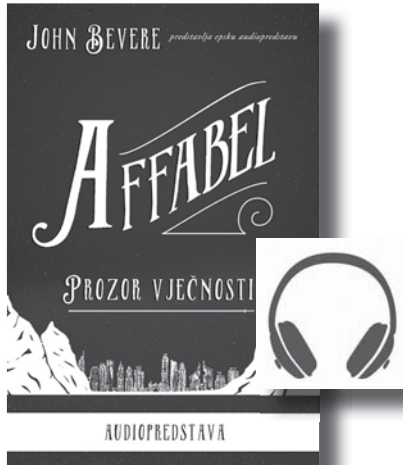
- Otkrijte iskrene, božanski nadahnute odgovore na teška pitanja.
- Uspavajte ponovno sve ono što se prerano probudilo.
- Primite potpuno Božje oprostjenje.
- Hodajte u slobodi, sili i čistoći.

Dostupno na: MessengerX.com

AFFABEL

Prozor u vječnost Audio drama

Jeste li razmišljali o vječnosti? Možda znate gdje ćete je provesti, ali znate li kako ćete je provesti?

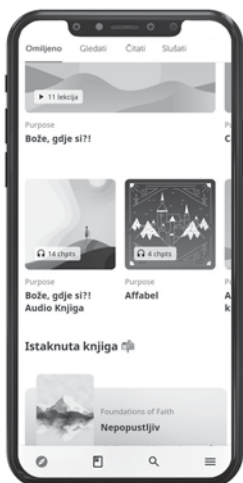
Za vjernike je iznimno važno da žive vođeni vječnom perspektivom, ali ponekad je teško dokučiti vječnost. Ova epska audio drama iz knjige Johna Beverea „Vođeni vječnošću“ prozor je u ono što se krije iza naše svjetovne stvarnosti.

Pridružite se veličanstvenom Kralju Jalynu, mračnom gospodararu Dragonu, Milosrdnoj, Neovisnom i ostalima dok istražujete čudesnu zemlju Affabel i strašne predjele zemlje Samoće. Život će vam se potpuno promijeniti kada ovi likovi počnu otkrivati što se krije u vašem srcu.

Dostupno na: [MessengerX.com](https://messengerx.com)

X MessengerX

Učeništvo za svakoga, svugdje

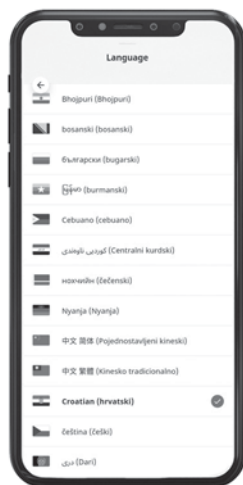

- **Besplatno na više od 115 različitih jezika**
- Dostupno putem aplikacije i online
- Materijali za vaš rast
- Pratite svoju prošlost i put učenja

Preuzmite kompletnu biblioteku Messengera o učeništvu, uključujući e-knjige, audio knjige, kratke filmove, video učenja, biblije i još puno toga što možete gledati, čitati ili slušati na svojim uređajima.

MessengerX.com

Dostupno u cijelom svijetu na App Store i Google Play.

NAGRADA ČASTI

Namijenjeno za
korištenje samo na
kompjuteru

Pogledajte videa
i ostale materijale
i preuzmite ih sa:

MessengerX app

DVD S MATERIJALIMA

Otključavanje sile
ove zaboravljene vrline

JOHN BEVERE

Ovi materijali, kao i mnoga druga učenja
Johna i Lise Bevere dostupna su na besplatnoj Messenger
streaming stranici, mobilnoj aplikaciji za preuzimanje
materijala te internetskoj stranici

MessengerX.com

Učeništvo svaki dan, za svakoga, svugdje.
Potpuno besplatno na više od 115 jezika.
Neka duhovni rast postane dio vaše svakodnevnice!

John Bevere posjeduje rijedak talent za detaljno proučavanje biblijskog teksta. Čitatelje će oduševiti neka od njegovih svježih i dubokih opažanja.

-USA Publishers Weekly

Nijedan kršćanin ne želi ograničiti Boga, ali mnogi od nas nesvjesno priječimo Njegovo djelovanje u svojim životima samo zato što ignoriramo kritički duhovni princip: čast.

Taj je koncept u našoj kulturi gotovo pa skroz izgubljen, ali kao što ćete moći vidjeti na stranicama ove knjige, ključan je za oslobađanje Božjeg kraljevstva u svakom aspektu života.

U knjizi *Nagrada časti*, jedan od najprodavanijih pisaca, John Bevere, otkriva kako nas prihvaćanje poziva na iskazivanje časti usklađuje s Božjim sustavom vrijednosti, dovodeći nas u poziciju da možemo primiti sve što On ima za nas.

Kombinirajući duboke biblijske uvide sa snažnim pričama o tom principu na djelu, knjiga će vam dati svježiji pogled na tu davno zaboravljenu vrlinu – i, što je još važnije, strast da je ugradite u svako područje svoga života.

Sadrži i *Nagrada časti*
DVD s materijalima

JOHN BEVERE je međunarodni govornik i jedan od najprodavanijih pisaca, poznat po svom odvažnom i beskompromisnom pristupu Božjoj riječi. John i njegova žena, Lisa, osnivači su Messenger Internationala – službe posvećene razvijanju beskompromisnih Kristovih sljedbenika koji će promijeniti naš svijet. Kada je kući u Coloradu, Johna ćete naći kako igra natjecateljske kartaške igre sa svojom obitelji ili pokušava uvjeriti Lisu da odu na golf.

Ova je knjiga **AUTOROV DAR**
i NIJE NA PRODAJU

besplatno preuzimanje i streaming
ideja posjetite MessengerX.com

SYLOAM
WWW.SYLOAM.EU

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

ŽELITE VIŠE?
SKENIRAJTE OVDJE.

ISBN: 978-80-99940-08-7